YALAN ÜÇLEMESİ ÜÇÜNCÜ KİTAP

YALANIN YANGINI

RINA KENT

YAZAR HAKKINDA

Rina Kent, düşmandan âşığa konusunu işleyen romanlar arasında uluslararası çoksatan bir yazardır.

Karanlık onun oyun alanı, gerilim en iyi arkadaşı ve ters köşeler beyninin gıdasıdır. Bununla birlikte, bir şekilde kalbinde romantik biri olduğunu düşünmeyi seviyor, bu inancını öldürmeyin.

Onun kahramanları anti-kahramanlar ve kötü adamlar çünkü o her zaman kimsenin coşkuyla desteklemeyeceği adamlara âşık olan tuhaf biri olmuştur. Kitaplarına bir tutam gizem, sağlıklı dozda endişe, bir tutam şiddet ve bolca yoğun tutku serpiştirilmiştir.

Rina özel günlerini Londra'da geçiriyor, bir sonraki komplo fikrini hayal ediyor ve bu fikirler bir araya geldiğinde şeytani bir deha gibi gülümsüyor.

YALANIN

YANGINI

RINA KENT

Yalan Üçlemesi
Üçüncü Kitap

REN

YALANIN YANGINI

RINA KENT

Özgün Adı: Consumed by Deception
Çeviren: Deniz Metin

Editör: Sude İlter
Redaksiyon: Dila Öz
Düzelti: Öznur İlter
Son Okuma: Duru Önver
Kapak Uygulama ve Sayfa Tasarım: Şeyma Kırbaş

Baskı Tarihi: Eylül 2023
ISBN: 978-625-6943-66-7
Yayınevi Sertifika No: 30492

© Türkçe Yayın Hakları 2023 Ren Kitap
© Copyright X Rina Kent
Yazarın tüm telif hakları saklıdır.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Ajans tarafından Ren Kitap Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Ren Kitap
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Kat:2 D:8
Zeytinburnu/İstanbul - Tel: 0212 641 34 76

Baskı:
Bordosiyah Yayın Basım Dağıtım
Aj. Tar. Gayr. İth. İhr. San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Davutpaşa Caddesi. Güven İş Merkezi No: 83/2
B Blok İç Kapı No: 312 Zeytinburnu-İstanbul
matbaa@bordosiyah.com.tr Tel: 212 613 73 00
Sertifika No: 4465

www.renkitap.com

YALANIN YANGINI

RINA KENT

Çeviren: Deniz Metin

REN

Kahramanları sıkıcı bulup kötü karakterlere âşık olan

içimdeki küçük kıza.

Yazarın Notu

Merhaba okuyucu arkadaşım,
Kitaplarımı daha önce okumadıysan bilmiyor olabilirsin ama ben üzücü ve rahatsız edici olabilecek karanlık hikâyeler yazıyorum. Kitaplarım ve karakterlerim herkesin kaldırabileceği türden değildir.

Yalanın Yangını bir üçlemenin son kitabıdır ve bağımsız değildir.

Yalan Üçlemesi:

Yalanın Yemini

Yalanın Cazibesi

Yalanın Yangını

Çalma Listesi

True Love – Coldplay

Let it Go – James Bay

Infinity – Jaymes Young

Flying High Falling Low – Walking on Cars

Breath – Breaking Benjamin

Lost it All – Black Veil Brides

Fallen Angel – Three Days Grace

Everyone Changes – Kodaline & Gabrielle Aplin

Learning to Breathe – Switchfoot

Remedy – Thirty Seconds to Mars

Closer to the Edge – Thirty Seconds to Mars

Make Believe – The Faim

My Heart Needs to Breathe – The Faim

Never Know – Bad Omens

Second Chances – Imagine Dragons

Giriş
Adrian

Yaş On

Soğuk ve karanlık gecenin ortasına atılmıştım.

Başta gözlerimi kırpıştırıp uykuyu defetmeye çalışırken, karışmış kafamla başa çıkamıyordum.

Bir dakikamı ayırıp etrafımı incelerken, okuduğum son kitap hakkında hayal görmediğimden emin olmaya çalışıyordum.

Annika teyze gittiğinden beri tek kaçış yolum kitaplar olmuştu. Ölümcül bir trafik kazasında son nefesini tek başına vermişti, babam yanında değildi. Bizim yanımızdaydı. Ebeveynlerim, annemin kırdığı koluma alçı taktırmak için beni hastaneye getirmişti.

Ağlamamıştım. Kolumdaki acı, göğsümdeki sürekli ve bitmek bilmeyen acı kadar canımı yakmıyordu. Ağlamamı durduran şey; Annika teyzenin bana sarılmak için orada olmayacağı, artık acımı dindiremeyeceği gerçeğiydi.

Babam, oğlunun güçlü olup hiç gözyaşı dökmemesin-

den gurur duyuyordu. Ona her şeyi anlatmayı düşündüm ama beni hastaneye götürmeye gelmeden önce annem, babama herhangi bir şeyden bahsedersem Annika teyzeden kurtulduğu gibi benden de kurtulacağını söylemişti.

Annemle babama vurmak istemiştim. İkisini de arabadan atmak istemiştim çünkü o zamanlar, onlar ortadan kaybolursa Annika teyzenin geri geleceğini düşünüyordum.

Gelgelelim, o çoktan gitmişti; artık yalnızca bir mezar taşından ibaretti. Kimsenin ziyaret etmeyeceği bir mezar taşı.

Annem onun yerini aldığından beri Annika teyzeyle beraber gelen tüm sıcaklık ve neşe de silinip gitmişti.

Bratva'daki* arkadaşlarının annemi sevmemesine rağmen babam onunla evlenmişti.

Kendi iyiliği için fazla akıllı. İçlerinden birinin bunu dediğini duymuştum.

Sanırım her şeyi bilmekte ısrar edip işlere olabildiğince çok karışmasından dolayıydı.

Babamla çok kavga ediyordu çünkü babam, annemin "işlere karışmasını" istemiyordu. Annem bir keresinde babama, eğer onu dinleseydi *Pakhan*** olabileceğini söylemişti, babamsa ona tokat atmıştı.

Babamın anneme vurmasından hoşlanmıyordum; çünkü annem de ona geri vuruyordu, sonra ikisi birden çığlık atıyor, bir şeyleri kırıyor ve kan akıtıyorlardı.

Yollarına çıkarsam annem beni en yakın duvara itiyor, babam da ona daha sert vuruyordu.

* Rus mafyası. –ç.n.

** Rusça'da patron. Ayrıca Rus mafyasında en yüksek rütbedir –ç.n.

Sanırım kavga etmeleri daha iyiydi çünkü etmediklerinde, annem yaptığım en küçük hatada bana vuruyordu. Babam da bana kitaplar ezberletiyor, birlikteki arkadaşlarıyla tanıştırıyordu.

Kolumdaki acıya bakılacak olursa, beni sürükleyen annemdi. En azından bana karşı şiddete başvuran bir tek oydu. Babam anneme şiddet uygulasa da bana asla dokunmuyordu. Annem ne zaman canımı yaksa, babam çileden çıkıyordu. Bu yüzden ondan gizli yapıyordu.

Ayaklarımın üstüne bırakılırken gözlerimi kırptım. Beni neden yataktan çekip çıkardığını, evden dışarı çıkarmadan önce ayakkabılarımı giymek için neden azıcık zaman verdiğini bilmiyordum.

Genelde uyuyakaldıktan sonra beni rahatsız etmezdi.

"Acele et, Adrian!" Annem beni ileri doğru itti. Kırmızı tırnakları bileğime batarken, sokaktan gelen yumuşak ışığın altında ifadesi soluktu.

"Anne... Nereye gidiyoruz?"

"Sessiz ol!" Bakışları etrafı taradıktan sonra arabasına koşup beni yolcu koltuğuna itti. "Kemerini bağla."

Ben tekrar soramadan, sürücü koltuğuna ilerleyip arabaya bindi. Tekerler tiz bir ses çıkarırken, araba çıkışa doğru hızlandı.

Kemerimi bağlarken ellerim titriyordu. Annem arabayı boş yolda koltuğa yapışmama neden olan ve nefesimi kesen bir hızda sürüyordu. Kendi kemerini takma zahmetine girmemişti.

Etrafımı incelerken iki elimle koltuğa tutunuyordum.

Dışarısı karanlık olsa da sık sık sokak lambalarını görüyordum. Görünürde başka insanlar ya da arabalar yoktu. Kafamı uzattığımda, her geçen saniye daha fazla gaza basan annemin önündeki panelde, kırmızı neonla yanan saatte 02.25 yazıyordu.

Annem asla dikkatli bir sürücü olmamıştı. Aksine korna çalıp insanlara bağıran, onlara lakaplar takan sürücülerdendi. Gelgelelim, ilk kez direksiyona sardığı ellerinin titrediğini ve eklemlerinin beyaza döndüğünü görüyordum.

"Anne? Nereye gidiyoruz?"

Kafası bana doğru döndü; sanki burada olduğumu yeni fark etmiş gibi yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Ardından tekrar yola odaklandı. "Lanet babandan uzağa."

Son zamanlarda kavga ettiklerini, babamın korumalarının onun hakkında fısıldadığını bilsem de her zamanki gibi barışacaklarını düşünmüştüm. Birbirlerinin varlığına tolerans gösterdikleri zamanlar oluyordu fakat bunlar birbirlerine vurmadan, laflar etmeden önce kısa sürüyordu.

Ani bir hızla virajı döndüğünde, kapıya çarparak yan tarafımı moraralım. Kemerdeki tutuşum sıkılaştı. "Neden?"

"Çünkü o bir aptal," diye homurdandı. "Çok daha fazlası olabilirdi ama korkusunun onu yenmesine izin veriyor. Eğer hırsımı elimden alıyorsa, o hâlde ben de onun biricik varisini elinden alırım."

"Bu birlikte yaşayacağımız anlamına mı geliyor, sadece sen ve ben?"

"Georgy kahrolası bir aptal olmayı bırakana kadar plan bu."

Annemle yalnız yaşamak istemiyordum. En azından babamın yanında bana vurmuyordu. Babam yanımızda olmazsa hiç kimse onu engelleyemezdi.

Aynı zamanda kavga etmelerini de sevmiyordum, bu yüzden belki birlikte olmamaları daha iyi olurdu.

"Şerefsiz ne kadar ileri gidebileceğini ya da ona nereden saldırması gerektiğini bile bilmiyor. O pislik Nikolai lider olmayı hak etmiyor."

"Ama o *Pakhan*," dedim sessizce.

"Bu onun egemenliğini mutlak kılmaz. Unutma Adrian; güç ele geçirilir, verilmez. Eğer kazanman için bir şans varsa sorgulama ya da tereddüt etme. Al onu."

"Başkalarını zarar verse bile mi?"

"Başkalarına zarar verse bile. Aptallar, başkalarının kendilerini incitmesine izin verirler. Bu yüzden onlar için endişelenmene gerek yok..." Dikiz aynasına bakarken sustu, sonra Rusça küfrederek direksiyona vurdu.

Arkama baktığımda peşimizde birkaç araba olduğunu gördüm.

"Şerefsiz!" Bir araba önümüzü kesip durduğunda annem sertçe frene bastı.

Öne doğru fırlarken beni tutan şey, emniyet kemeriydi. Üç adam arabadan hızla indi. Ben daha ne olduğunu anlayamadan ikimizin kapıları da açılmıştı. Annem, adamların ikisi tarafından çekilip arabadan çıkarıldı. Babamın kıdemli koruması olan Pavel, kemerimi çözüp beni diğer korumaların anneme yaptığından daha nazik şekilde dışarı çıkardı.

Annemin arabasıyla önümüzü kesen arabanın arasında dikilirken, Pavel ellerini omuzlarıma yerleştirip beni önünde durdurdu.

Annem onu tutan korumalara karşı direniyor, Rusçayla karışık İngilizce küfürler ediyordu. Ayakkabısının sivri topuğuyla onları tekmelemeye çalışsa da korumalar onu sıkıca tutmaya devam ediyordu.

Birkaç metre uzakta, hâlâ Pavel'in tutuşunun altında tamamen hareketsizdim. Gideceğimden ya da nereye gideceğime dair bir fikrim olduğundan değildi.

Babam yan taraftan yürüyerek görüş açıma girdi. Annem uzun boylu olmasına rağmen babam daha uzun, daha yapılıydı ve kaşları her zamanki gibi çatılmıştı. Hayatımda onu gülümserken gördüğüm zamanları tek elimle sayabilirdim. Yalnızca Bratva'daki arkadaşlarıyla birlikteyken gülerdi.

Korumalarla mücadele eden anneme yaklaşır yaklaşmaz, annem onun yüzüne tükürdü.

Babam elini kaldırıp annemin yanağına o kadar sert bir tokat attı ki kafası geri savrulurken ağzından kan fışkırdı. Çenesinin soluk teninden zarif, uzun boynuna doğru süzüldü.

Yüzümü buruşturdum. Ona vurmasından hâlâ hoşlanmıyordum. Annika teyzeye asla vurmazdı, en azından ben etraftayken. Fakat annem için aynısını söyleyemezdim.

"Aptal sürtük." Babam peçeteyle yüzünü sildi. "Değerinden daha fazla belaya yol açacağını biliyordum."

"Siktir git, Georgy!" diye hırladı. Babamı tekmelemeye

çalışsa da onu tutan korumalar yüzünden tekmesi havada asılı kalmıştı.

"*Ben* mi? *Sen* siktir git Dominika, seninle evlendiğimden beri başıma açtığın onca belayı sikeyim. Bratva işine karışmamanı söylemiştim. Sinsi beynini kendine saklamanı söylemiştim ama sen ne yaptın? Benimle Nikolai'ın arkasından İtalyan mafya babaları ve eşleriyle görüştün. Asla öğrenmeyeceğimizi mi sandın?"

"Bunu gücü sana vermek için yaptım, seni kahrolası şerefsiz! Nikolai eski kafalı. Ondan daha güçlü, *daha iyi* olabilirsin."

"O benim *Pakhan*'ım. Biri Vor'unun* arkasından darbe planlamaz. Sana milyonlarca kez söylediğim gibi işler bu şekilde yürümüyor. Herhangi bir ihanet girişimi, ölümle cezalandırılır."

"Lanet olası lidersen, kimse seni cezalandırmaz!"

"Ama değilim." Uzunca bir nefes verdi. "Bana ve birliğe ihanet ettin, Dominika."

"Hayır." Kıvranıp mücadele ediyordu, tekmeliyor ve çığlık atıyordu.

Annemin bu görüntüsünden nefret ediyordum. Onu hep muhteşem, daha güçlü olarak görmüştüm. Bazen de düpedüz nefret dolu. Annika teyzeyi elimden aldığı için annemi asla affetmemiştim; ama onu böyle çaresiz, çıkış yolu olmadan görmek de hoşuma gitmiyordu.

"Bana bunu yapamazsın! Ben oğlunun annesiyim!"

"Bu seni cezalandırılmaktan alıkoymaz." Babam silahını çıkarıp korumalarına işaret etti. "Dizlerinin üstüne çöksün."

---

* Pakhan'ın bir diğer ünvanı. Rusçada 'hırsız' anlamına geliyor. -ç.n.

Adamlar dizleri yere değene kadar annemi aşağı ittiler, çırpınırken ayakkabıları betonda rahatsız edici bir ses çıkardı. "Hayır! Yapma! Benim yerime Nikolai'yı mı seçiyorsun?"

"Senin yerine birliği seçiyorum. Eğer düzgünce cezalandırılmazsan, Nikolai bunun *benim* ihanetim olduğunu düşünür ve beni asla affetmez." Durdu, gece boyunca ilk defa bana bakmıştı. "Buraya gel, Adrian."

Pavel, beni hafifçe iterek bıraksa da hemen arkamdan beni takip etti. Bacaklarımı babamın durduğu yere doğru sürüklerken tuğla gibi ağır hissettiriyorlardı.

"Artık yeterince büyüdün, o yüzden beni dikkatle dinle oğlum." Babam, silahı annemin alnına dayadı. Annem her zamanki kibirli meydan okumasıyla ona bakarken, gözlerinde bir damla yaş bile yoktu. "Sana ne kadar yakın olurlarsa olsunlar, hainleri böyle cezalandırırsın."

Tetiği çekti.

Patlama etrafımızda yüksek sesle yankılanırken, sıcak sıvı yüzüme sıçradı.

1
Adrian

Yaş Otuz Altı

Hayatın gözümün önünde bittiğine şahit olmuştum.

Bir kez değil.

İki kez değil.

Sayısız kez.

On yaşındayken hayatın, annemin bedenini terk ettiğini gördüğümde bir aydınlanma yaşamıştım.

Ah. Ölüm işte bu kadar kolaydı.

Ölüm tetiğin çekilmesinden, sıçrayan kandan ve boş gözlerden ibaretti.

Eğer annem –hayatın kendisinden daha güçlü olan korkusuz Dominika– böyle kolayca öldürüldüyse, o zaman bunun gerçekleşmesi çok da zor değildi.

Bu yüzden ölümden hiç korkmamıştım. Ölümle göz göze geldiğimde asla başka yöne bakmadım. Önünde hiç tereddüt etmedim.

Öyle ki doğrudan içine daldım. Onu fethedip babamın anneme yaptığı gibi önümde diz çöktürdüm, sonra da suratından vurdum.

Ölümün acımasız pençelerinden o kadar sık kaçmıştım ki ona karşı bağışıklığım olduğunu düşünüyordum.

Bir bakıma, ölümün bana işlemediğini.

Bana dokunmuyordu.

Dokunamazdı.

Yanlışım buydu. Sistemimdeki hata.

Annemin ölüm cezasından bu yana, ölümden –aslında hiçbir şeyden– korkmamış olsam da kaybetmekten korktuğum bir şey vardı.

Biri.

Dünya ağır çekimde ilerliyordu ama yine de çok hızlıydı, durdurulması imkansızdı.

Eve görsel ikizini gönderip kaçmaya teşebbüs ettikten sonra Lia'yı buraya kadar takip ettiğimde, olacağını düşündüğüm şey bu değildi.

Lia, uçurumdan aşağı bir yaprak gibi düşmüştü. Hafif, küçücük ve kahrolası derecede kırılgan.

Elimi uzatsam da tutabildiğim tek şey havaydı.

Hayatımda hiç hissetmediğim bir panik, kürek kemiklerimi birbirine çarpıp beni olduğum yerde dondurdu.

Siktir. Bu şekilde değil.

Böyle bitmeyecekti.

Uçurumun kenarından, neredeyse suya çarpana kadar toprağın üzerinde aşağı kaydım. Pazımdaki yara acı içinde çığlık atıyor, tendonlarım her hareketimde kasılıyordu.

Telefonumu çıkarıp el feneri simgesine bastım. Işık demeti önüme düşerek kayalara çarpan şiddetli dalgaları aydınlattı.

Lia'nın orada sıkışıp kaldığı, azgın sular tarafından parçalandığı düşüncesi bedenimi geriyor, sinirlerime saldırıyordu.

Bir kayaya tutunmuş, suyun üzerinde yüzen küçük figürü gördüm, sürüklenmiyordu.

Adamlarımın sesleri giderek yaklaşıyordu. Uçurumun kıyısına doğru gelirken ilk görünen, Kolya'nın iri cüssesi oldu.

"İpleri getirin!" diye bağırdım. Telefonumu küçük kayanın üzerine koyup el fenerinin ışığını ileri yönelttim, sonra doğrudan dondurucu suya atladım.

Şok hissi, bedenimde ve Lia'nın kaçmaya çalışırken açtığı yarada dalgalansa da sert akıntıya karşı yüzerken tüm acıyı yok saydım.

Çarpan dalgalar inatla Lia'yı uzaklaştırmaya, narin vücudunu acımasız kayalara sürüklemeye ve yaşam özünü emmeye çalışıyordu.

Ona ulaştığımda, suyun neden onu almayı başaramadığını anladım. Bir kayanın etrafına sarıldığını düşünmüştüm ama iki kayanın arasına sıkışmıştı. Kayalardan biri görünmese de vücudunun alt yarısını hapsediyordu.

Soğuk, ıslak bileğini tuttum. Nabzını hissetmeyi beklerken nefes almayı bırakmıştım.

Saniyenin bir kısmı geçti.

İki...

Üç...

Donmuş parmağımın altında küçük bir nabız hissettiğimde, derin bir nefes alabildim. Serbest kaldığı anda, kolumu beline dolayıp buz kesmiş bedenini kendiminkine yakın tuttum.

Koyu renk saç tutamları yüzüne yapışmıştı, onları geriye ittim. El fenerinin zayıf ışığının altında bile solgun olduğunu, dudaklarının morardığını ve her geçen saniye soluklaştığını görebiliyordum.

Tıbbı yardıma ihtiyacı vardı, hem de hemen.

"Patron!" Kolya'nın sesi kıyıdan geliyordu.

Yukarı baktığımda Yan, Boris ve birkaç adamımın uçurumun kıyısında durduğunu gördüm. Kıdemli korumam ipi fırlatsa da ip, su tarafından savruldu.

Tekrar fırlattığında, son anda yakalayıp Lia'nın karnına doladım. Parmaklarım elbisesinin yırtık kumaşıyla buluştuğunda duraksadım, sonra bedenini dikkatle yokladım.

Karnının alt kısmında bir yarık bulduğumda, elim yavaşladı. Yarası, parmağımı içine çekecek kadar derindi.

Onu hareketsizce tutarken, elimi hızla çektim. Eğer yaralanmışsa, durum düşündüğümden çok daha ciddiydi. Bu komplikasyon, onun donmuş hâlinde ölümcül olabilirdi.

"Bizi çekip çıkarın!" Akıntıya doğru bağırdım.

Kolya'yla Yan ipi çekerken, diğer adamlar da ikinci destek hattı olarak dikiliyorlardı.

Yarasına dokunmamak için Lia'yı önde tuttum. Bir kolum göğsüne dolanmıştı, diğeriyse ipi tutuyordu.

Korumalarım bizi kıyıya sürüklerken su ağırlığımızı ta-

şıyordu. Kolya ipi diğerlerine verdi, Yan'la birlikte bana doğru koştu.

Sırf sudan çıkabilmem için Kolya'nın Lia'nın bedenini almasına izin verdim. Kaslarım harcadığım efordan dolayı ağrıyordu, pazımdaki yara yanan bir ağrıyla zonkluyordu. Yine de sağlam zemine basar basmaz, ipi Lia'nın etrafından çözüp kırılgan bedenini kendime çektim. Hâlâ buz gibiydi, dudakları mordu ve... bir şeylerin ters gittiğini söylüyordu.

"Biriniz bana ceketini versin," diye emrettim Rusça.

Yan kendisininkini çıkarıp Lia'nın üzerine atarken, bana yönelttiği kötü bakışlarını saklamaya zahmet etmedi.

"Hastane, hemen!" Onu olabildiğince sabit tutarak, uçurumun kenarından tırmanmaya başladım.

Hayat yavaş yavaş Lia'yı terk ediyordu, yakında tamamen gitmiş olacaktı.

Onunla ilgili her şey, yalnızca anılarımın parçası olacaktı.

Artık söz hakkım olmayacaktı.

Benden kaçmak için uçurumdan atlamış olabilirdi ama o, bu hayatta ölemezdi.

O benim karımdı.

Oğlumun annesiydi.

Benimdi.

Eğer bu onun yaşayacağı anlamına geliyorsa, cehennemin içinden geçerdim.

2
Adrian

Lia'nın durumu kritikti.

Dr. Putin bunu söylediğinden beri aklımdan çıkmamıştı. Bizim maaşlı çalışanımız olsa da onu Bratva'ya getiren ben olduğum için ne zaman benim adıma sır saklaması gerektiğini biliyordu.

Lia'nın yaralanmasından kimseye bahsetmeyecekti. *Pakhan*'ın kendisine bile. Eğer ailesini gazabımdan korumak istiyorsa.

Lia'nın karnındaki yara gerçekten derindi, dikiş atılması gerekiyordu. Neyse ki hiçbir iç organı zarar görmemişti. Buz gibi olan sıcaklığı, onu buraya hızla getirmemiz sayesinde normale dönmüştü.

Gözlerini hâlâ açmadığı gerçeği ise değişmiyordu.

Dr. Putin, beyninde ödem olmadığını söylemişti ancak suya, bayılmasına neden olacak kadar sert çarpmış olmalıydı.

Bu dün gerçekleşmişti.

Lia kendini uçurumdan atalı tam bir gün olmuştu.

Gözlerini son defa açışının üzerinden tam bir gün geçmişti.

Hastane odasında volta attığım veya narin elini ellerimin arasında tuttuğum bütün bir gün.

Yanından sadece kuru kıyafetler giyebilmek için ayrıldım. Dr. Putin, pazımdaki yarayı ben Lia'nın odasındayken dikmek zorunda kalmıştı.

Parmağımı görünen mavi damarların üzerinde kaydırarak bileğinin yumuşak etine dokundum. "Ne yaptın Lenochka? Neden?"

Beni duyuyorsa da buna dair bir işaret göstermiyordu. Cevabı çoktan bildiğim için sorduğum soru gereksizdi. Neden vazgeçmeyi düşündüğünü biliyordum.

Beni terk etmek için.

Onu boğduğumu söylemişti.

Ona *işkence* ediyordum.

Sözleri ruhumda derin bir kara delik açmıştı, belki de beni aldattığını doğruladığı zamandan bile daha kötüydü.

Son aylarda katlanılmaz olmuştum. Ona her baktığımda başka bir adamın ona dokunmasına izin verdiğini, onu benden koruduğunu hatırlıyordum ve öfkem her geçen gün artıyordu.

Öfkem birikmiş, yükselmişti. Sonra bunun acısını onun amından, kalçasından, teninden çıkarmıştım. Gözümü bürüyen kırmızı sisten kurtulmak için onu işaretlemiş, canını yakmıştım.

Fakat bu yeterli değildi.

Ne zaman boşalsam, sis şiddetle geri dönüyordu. Göre-

bildiğim tek şey, başka bir adam için bacaklarını açmasıydı. Ben olmayan başka birinin önünde inlemesi, sızlanması ve ağlamasıydı.

Kızgınlığım, öfkeye dönmüştü. Onu geri dönüşü olmayacak bir şekilde incitmemek adına bir –ya da birkaç– adım geri atmam gerekmişti.

Yaptığı şeyden nefret ediyordum.

Bazen *ondan* nefret ediyordum.

Görünüşe göre, bu nefretten dolayı ona işkence etmiştim, onu boğmuştum ve ölümün benimle olmaktan daha cazip geldiği uçurumun kıyısına itmiştim.

"Siktir," diye fısıldadım, elimi saçlarımın arasından geçirerek.

Şimdi nasıl farklı bir yöne adım atacaktım? Buna mecburdum yoksa onu temelli kaybedecektim.

Kapı kayarak açıldı, sonra kapandı. Ağır ayak sesleri zeminde yankılanırken kafamı kaldırmadım.

Kolya'yla Yan, elleri önlerinde bağlanmış şekilde görüş alanımda dikiliyorlardı. İki korumam da küçüklüğümden beri yanımdaydı çünkü babam, onları bana göz kulak olmaları için yetiştirmişti. Kolya benimle yaşıttı, Yan ise Lia'dan birkaç yaş küçüktü. İkisi de yetimdi, Rusya'nın kenar mahallelerinden geliyorlardı ki bu da onları, babamın planları için mükemmel bir hedef yapmıştı.

Hesaba katmadığı şey, onlarla bağ kuracağım ve sadakatlerinin bana mutlak olacağıydı. Ona değil. Birliğe değil. Bana. En azından Kolya'nınki öyleydi. Lia çerçeveye girdiğinden beri Yan, karımla benim aramda taraf değiştiriyordu.

Gerçek şu ki, adamlarıma güveniyordum. Birlikte yalnızca babamın zulmünü değil, askeri eğitimimizi de atlatmıştık. Birbirimizi en kötü hâlimizde gördükten sonra aramızda, maddi şeylerle satın alınamayacak kadar derin bir bağ oluşmuştu.

"Kimdi?" Kayıtsız sakinliğimle sordum. "Ona yardım eden kimdi?"

"Bayan Volkov ormana girmeden önce, sinyali *Pakhan*'ın evine kadar takip ettik," dedi Kolya. "Demek istediğim orada herhangi biriyle buluşmuş olabilir."

İşaret parmağımla baldırıma vurdum. "Sergei olamaz çünkü Lia'dan hoşlanmıyor. Vladimir orada olsaydı, onu yeterince umursamazdı. Geriye sadece Rai kalıyor."

"Bu konuda ne yapacaksınız?" diye sordu Kolya. "Ona açıkça saldırırsanız, Bayan Volkov'un kazasından herkes haberdar olabilir."

"Bir yolunu bulacağım."

"Şu anda önemli olan bu değil," diye çıkıştı Yan. "Lia neredeyse ölüyordu."

Onun sert bakışlarına karşılık vermek için başımı yana eğdim. "Dilinin kesilmesini istemiyorsan üslubuna dikkat et. Ayrıca o, senin için *Bayan Volkov*."

"Dilimi veya uzuvlarımı kesmeniz umurumda değil, belli ki birinin bunu size söylemesi gerekiyor, Patron."

"Yan," diye uyardı Kolya.

"Kapa çeneni, Kolya. Bunu ona uzun zaman önce söylemeliydin ama söylememeyi seçtin. Olup bitene gözlerini kapayarak onun tarafını tuttun." Yan burnundan sertçe soluyordu, öfkesi hâlâ bana yönelikti. "Acı çekiyordu, siz de

bunu biliyordunuz. Yine de sizi aldattığına inanmayı seçtiniz, acımasız gazabınıza katlanmasına izin verdiniz. Biz onun her adımını takip ederken sizi ne zaman aldatabilirdi ki? Önceki hayatını kaybetmişti, sizinkine uyum sağlamaya çalışıyordu. O tek seferden sonra asla kaçmaya çalışmadı çünkü içten içe sizinle, Jeremy'yle olmak istiyordu. Fakat siz, onu boğmak zorundaydınız."

Yan'ın saygısızlığını şimdilik görmezden gelmeyi seçip uzunca nefes verdim. "Bitti mi?"

"Hayır." Yutkunurken sesindeki öfke biraz kayboldu. "Neden sizi aldattığını söylediğini bilmiyorum; ama tahmin ediyorum ki onu Lazlo'nun gayri meşru kızı olduğu için kullandığınızı anladı."

Gözlerimi kıstım. "Bunu o mu söyledi?"

"Söylemesine gerek yoktu. Hissedebiliyordum."

"Şimdi de onunla telepatik bir bağlantın olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hayır?" diye sordu, emin olamayarak. Kelimelerini doğru seçmişti. Bu bağlantının olduğunu söyleseydi, onu öldürürdüm.

Yan'la kolayca arkadaş olmasından zaten nefret ediyordum. Son zamanlarda ona, bana gülümsediğinden daha fazla gülümsemesinden nefret ediyordum. Bunu en başından beri bitirmek istesem de arkadaşa ne kadar ihtiyacı olduğunu ben bile anlıyordum. Kolya, korumasını tehdit olarak görmektense onunla arkadaş olmasına izin vermenin daha akıllıca olacağını söylemişti.

"Yalnızca kendinizi kapatmadan onunla konuşun." Yan iç çekti. "Sonra beni öldürebilirsiniz."

"Büyük plandaki yerini neden bilmemesi gerektiğini de anlamıyorum," dedi Kolya.

"Ne?" diye sordum.

"Altı yıldır sizinle evli. Her şeyi öğrenirse, bu onu bir şey olması ihtimaline hazırlar."

Yan, onun omzunu kavradı. "Siktir, sonunda! Başından beri söylediğim şey buydu."

Tekrar Lia'ya baktım. Yaptığım her şey onu korumak içindi ama bunu, onu her şeyden habersiz bırakmak için yaptığımı düşünüyorlardı.

Çocukluğu pek iyi geçmemişti, benim dünyam hakkında nasıl hissettiğini de biliyordum. Bu sebeple, onu dünyamdan olabildiğince uzak tutmak için elimden geleni yapıyordum.

Bunun yanı sıra bir yandan da gerçek kimliği ortaya çıkarsa, annemle aynı kaderi paylaşmamasını istiyordum.

Parmağımla ritim tutmayı bıraktım. "Peki ya diğeri?"

"Diğeri mi?" Yan kaşlarını çattı.

"Sahte Lia." Ona ters ters baktım. İyi tarafından bakılırsa, o bile Lenochka'mı sahtesinden ayıramamıştı.

"İsmi Winter Cavanaugh, yirmi yedi yaşında. Amerikalı," diye başladı Kolya. "Bebeği ölü doğduğundan beri son birkaç aydır evsizmiş. Çocuğun babası bilinmiyor. Alkol bağımlılığı var, alt sınıf bir geçmişe sahip."

"Ebeveynleri hakkında daha fazla bilgi var mı?"

"Pek sayılmaz ama daha detaylı araştıracağım."

"Sağlık durumu nasıl?"

"Komada."

"Onunla ne yapacağıma karar verene kadar onu konukevinde tutun. Lia'nın kopyasının sokaklarda dolaşmasını istemiyorum."

"Tabii, Patron."

Lia'nın elimdeki parmakları seğirdi. Gözleri, göz kapaklarının altında hareket ettikten sonra yavaşça açıldı.

"Dr. Putin'i çağır," diye emrettim. Kolya odadan çıkarken öne doğru eğildim.

Karım birkaç kez gözlerini kırptı. Hayatın bedenine yavaş yavaş döndüğüne tanık olurken onu geri alacağıma, işleri yoluna koyacağıma yemin ediyordum.

Bir şekilde bunları yapacaktım.

"Hey." Parmaklarımı çenesinde ve yanağında gezdirdim. "Nasıl hissediyorsun, Lenochka?"

Yavaşça göz kırparak tavana baksa da beni duyduğuna dair hiç belirti göstermiyordu.

"Lia. Bana kızgın olduğunu biliyorum ama bana bak."

Bakmadı.

Bedeni bir et yığını gibiydi. Uyuşmuş ifadesi, mavi gözlerini neredeyse bir pus kaplamış gibi yumuşatmıştı.

"Lia," diye seslendim tekrar.

Hiç ses veya hareket yoktu.

"Onda bir sorun var, Patron." Yan yatağın diğer tarafındaydı. Makinede kalp atışının yükselişini izliyordu. Lia hareketsiz kalıp hiçliğe bakarken, makine endişe verici bir hızda ötüyordu.

Dudakları seğirdiğinde ses çıkardı. Sözlerini duyabilmek için eğildim. Alçak, rahatsız edicilerdi ve beni doğrudan göğsümden bıçaklıyorlardı.

"Winter... Benim adım Winter..."

Sonra gözleri başının arkasına yuvarlandı, bilincini kaybetti.

3
Adrian

Winter.

Lia, isminin Winter olduğunu söylemişti.

Bununla kalmamış, ayrıca o beş cimri kelimeden başka bir şey söylememişti. Son üç gündür bilinci gidip geliyordu.

Kendine geldiğinde hiçliğe bakıyor, benim –ya da bir başkasının– varlığını fark etmiyordu.

Dr. Putin bu noktada durumunun tamamen zihinsel olduğunu, bedensel tepkisinin de bununla ilgili olduğunu söyledi.

Deli doktorunu aradım, daha doğrusu Lia'yı kontrol etmeye gelmesi için onu tehdit ettim. Dr. Taylor, karımla yalnız konuşmakta ısrar eden kısa siyah saçlı, dik duruşlu, ufak tefek siyahi bir kadındı.

Bu pencereden onları izlememe engel olmamıştı. Lia şaşırtıcı şekilde terapistle konuşuyordu, Winter olduğu gerçeğini tekrar tekrar söylüyormuş gibi durmuyordu.

Homurdanan Yan'ı, Jeremy'ye bakması için eve gön-

derdikten sonra Kolya yanımda sessizce durdu. Son birkaç günde, onu uyutmadan önce yanında kalmak adına kısa aralıklarla eve dönmek zorunda kalmıştım. Annesinin seyahate çıktığını, yakında onun için döneceğini ona ilk söylediğimde ağlamıştı. Sonra kucağımda, yanımda olmadığı sürece uyumayı reddetmişti.

Jeremy, annesinin her zaman yanında olmasına alışıktı. Değişen koşullar karşısında onu nasıl rahatlatacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Şimdilik annesinin uzakta olduğuna, geri döneceğine inanması gerekiyordu.

Çünkü geri *dönecekti*.

Tüm doktorları ve psikoterapistleri tehdit etmem, zorlamam gerekse bile.

Dr. Taylor, Lia'ya gülümsedi sonra onları görmemi engellemek için pencereye ilerleyip perdeyi kapattı.

İçeri dalmak üzereydim ki terapist dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapattığında durdum.

"Bunu neden yaptın?" Derinlere yerleşmiş öfkeyle örülü bir sakinlikle sormuştum.

Lia'nın bırakın beni tanımaması, benimle konuşmaması bile tenime binlerce iğnenin batması gibiydi. Acı keskin olmasa da sürekliydi, ertelenemez bir ceza gibiydi.

Dr. Taylor, altın çerçeveli gözlüğünü burnunun üzerine itti. Eli titriyordu, benden çekindiğini anlayabiliyordum. Yine de bakışlarıma doğrudan karşılık verdi. "Çünkü onu korkutuyorsunuz."

"Beni tanıdı mı?" diye sordum, yavaşça ve umutla. Cevabın beklentisiyle, Kolya'nın vücudu bile öne eğilmişti.

"Hayır, tanımadı ama sizi bir tehlike olarak görüyor."

Bu sözler, beni kör bir bıçakla parçalara ayırmıyormuş gibi davrandım. "Bunu o mu söyledi?"

"Evet."

"Başka ne dedi?"

"Odasının dışında korkunç adamlar olduğunu, yanlış bir şey yapmadığını söyledi. Ayrıca Winter Cavanaugh olduğuna hatta onun hayat hikâyesiyle bir bağlantısı olduğuna inanıyor. Bana anlattıklarınıza göre Winter'la çoktan tanışmış, onunla konuşmuş. Bu yüzden tüm detayları bilmesi şaşırtıcı değil."

"Onun nesi var?"

"Dissosiyatif bozukluk* yaşıyor, Bay Volkov."

"Dissosiyatif bozukluk mu?"

"Büyük ihtimalle buna yol açan şey, çocukken yaşadığı travmalarla diğer faktörlerin yetişkin travmalarıyla birleşmesi. Durumunun bir çeşit dissosiyatif füg** olduğuna inanıyorum. Hafıza kaybı yaşadığının farkında değil, boşlukları doldurmak için yeni bir kimlik uydurmuş."

"Peki, bu dissosiyatif bozukluğu nasıl engellerim?"

"Engelleyemezsiniz. Şu anda Winter olduğuna inanıyor. Eğer aksini söyler ya da onu buna zorlarsanız, daha kötüye gidip başka kritik dissosiyatif bozukluklar geliştirebilir."

"Oturup hiçbir şey yapmamamı mı söylüyorsun?"

"Onun gibi bir şey. Eski benliğini kendi başına bulmalı.

---

* Kişide kimlik, bellek, algı ve çevreyle ilgili duyumlar gibi normalde bir bütün halinde çalışan işlevlerin bütünlüğünün bozulması. –ç.n.

** Kişinin geçmişini unutup kimlik karmaşası yaşaması ya da yeni bir kimliğe bürünmesi, birden evinden veya alışageldiği çevreden ayrılıp gitmesi. –ç.n.

Nevrozu şu an oldukça güçlü. Başka bir deyişle, zihni çok kırılgan ve onu yeniden inşa edebilecek tek kişi o. Herhangi bir baskı, tam tersi etkiye sebep olacaktır. Dissosiyasyon kurbanları, travma ya da *istismara* tepki olarak zihinlerine sığınırlar." Bakışlarını benden kaçırmaya çalışsa da istismar kelimesini vurgulamıştı.

Boynunu kırıp ona asıl istismarın nasıl olduğunu göstermemek için elimden geleni yaptım ve cevapları alabilmek adına soğukkanlılığımı korudum. "Şimdi neye ihtiyacı var?"

"Her zamanki yaşam alanından farklı bir yer harika olur. Ayrıca destekleyici arkadaşlara, yargılayıcı olmayan sohbetlere ihtiyacı var. Lia'nın zihnini tekrar açması için güvende hissetmesi gerekiyor."

"Benim yanımda olursa bunun olmayacağını düşünüyorsun."

"Ben öyle demedim."

"Düşünüyordun."

"Evet, Bay Volkov. Sizi bir tehdit olarak gördüğünü söyledim. Sizi tam olarak hatırlamadığı için yanınızda olmak durumunu daha da kötüleştirecek."

"Peki ya oğlumuz? Henüz beş yaşında."

"Korkarım şu anki durumunda ona fayda sağlamaktan çok zarar verir. Kendisinin Winter olduğunu, çocuğunu kaybettiğini sanıyor. Bu kadar kısa sürede başka bir çocuğu görürse geri tepebilir, daha fazla komplikasyona yol açabilir. Psikozu şu anda oldukça değişken, öngörülemez. Zihinsel durumuna baskı yapmamak daha iyi. Ona zaman

tanıyın, oğlunuz için mümkün olduğu kadar boşluğu doldurmaya çalışın."

"Ya onunla konuşursam?"

"O panik atakları geçirme sebebi, sizin onunla konuşmanız. Winter olduğunu sanıyor ama siz ona Lia demeye devam ediyorsunuz." Duraksadı. "Şimdilik aranıza biraz mesafe koysanız iyi olur."

Ona bunun olmayacağını söylemek istiyordum.

Lia'yı yalnız bırakmamın hiçbir yolu olmadığını.

Psikoterapi ve tüm saçmalıklar siktirip gidebilirdi. Lia'yla ben kendi hikâyemizi yazacaktık. Bunun olması için yanımda kalması gerekiyordu.

Fakat karımın panik ataklarını görmüş, gözlerindeki hissizliğe şahit olmuştum. Bundan önce de uçurumdan atladığında tamamen teslim oluşunu görmüştüm.

İçten içe, gitmesine izin vermem gerektiğini biliyordum.

Yalnızca geçici olarak olsa bile.

Göğsümün lanet bir parçasını paramparça etmek anlamına gelse bile.

Dr. Taylor onu rahat bırakmam için başka psikoterapist önermekle ilgili bir şeyler söylüyordu ama iki parmağımla gitmesini işaret ettim. Koridorda aceleyle ilerledi. Bana ve Kolya'ya bakmaya devam ederken topuklu ayakkabıları zeminde tıkırdıyordu.

Perdeleri kapalı pencereye döndüm. İçerideki Lia'yı göremesem de hissedebiliyordum.

O, benim bir parçam olmuştu.

Başta yalnızca kim olduğu ve sistemimde oynadığı rol

yüzünden ona yaklaşmıştım. Fakat yavaş ama kendinden emin adımlarla hayatımın ayrılmaz bir parçası hâline gelmişti.

Ben böylesine bir acizliğe sahip olmadığımı düşünürken, birçok kez kontrolü kaybetmeme neden olmuştu.

Lia bana meydan okumakla kalmamış, aynı zamanda derimin altına sızıp kemiklerime karışmıştı.

Şimdi, onun iyiliği için gitmesine izin vermeliydim.

Çünkü hayatımda ona ihtiyaç duymama, karmaşık sınırlarıma getirdiği yumuşaklığı arzulamama rağmen onu öyle derinden yaralamıştım ki ete ulaşmakla kalmamış, tendonlarla damarlarını da koparmıştım.

Ona yaraları iyileşene kadar yanında olacağımı söylemiştim, sonra kendim de birkaç yara eklemiştim.

"Hey, Kolya." Sesim yorgun, alçaktı.

"Evet, Patron."

"Sen de Lia'yı boğduğuma mı inanıyorsun?"

Yönetimdeki ikinci adamım, ensesindeki kısa sarı saçlara dokunmadan önce tereddüt etti. "Dürüst olmam gerekirse, birbirinizi boğduğunuzu düşünüyorum."

Ona döndüm. "Ne demek istiyorsun?"

"Ona pek fazla seçenek sunmadınız. O da soğuk davranarak, aranıza mesafe koyarak misilleme yaptı. Sanırım bunu kendini korumak için yaptı; ama siz sabırlı biri değilsiniz. O yüzden durum, bu noktaya gelene dek artarak sürdü."

"Başından beri böyle mi düşünüyordun?"

"Evet."

"Öyleyse neden bunları dile getirmedin?"

"Fikrimi sormadınız, bu yüzden söyleme gereği duymadım."

"Yan'ın tarafında olduğunu sanmıştım."

"Kısmen öyleyim; fakat Yan bazen umursamaz olabiliyor. Bayan Volkov'la arkadaşlığından dolayı sizin karakterinizi unuttuğu zamanlar oluyor, Patron."

"Bu bir gün ölümüne sebep olacak."

"Yalnızca Bayan Volkov'a ilgi gösteriyor."

"Benim göstermediğimi mi düşünüyorsun?"

"Tabii ki hayır. Siz sadece... Farklı gösteriyorsunuz." Kolya duraksadı. "Bu durum hakkında ne yapmayı planlıyorsunuz?"

Camın arkasındaki kapalı perdelerin desenini incelerken uzunca iç çektim. Terapist, Lia'nın yaşam alanı değişikliğine ihtiyacı olduğunu söylediğinde, kafamda bir fikir oluşmaya başlamıştı.

Fikirden nefret etsem de şu anda mümkün olan tek çözüm bu olabilirdi.

"Winter olmasına izin vereceğim."

Kolya sanki ikinci kafam çıkacakmış gibi dikkatle beni izliyordu. "Verecek... misiniz?"

"Ya öyle olacak ya da onu kaybedeceğim."

"Peki bunu nasıl yapmayı düşünüyorsunuz?"

"Kılık değiştirme makyajında mükemmel olan Spetsnaz'daki arkadaşınla hâlâ iletişimde misin?"

"Evet. Ona ne için ihtiyacınız var?"

"Yan."

"Yan mı?"

"İş arkadaşın, Lia'ya göz kulak olabilsin diye Yan'ın kılığını değiştirecek."

"Ona göründüğü gibi göz kulak olamaz mı?"

"Hayır. Onun yüzünü biliyor. Ona beni hatırlatarak durumu zorlaştırabilir. Farklı görünmesi, başka bir geçmişe sahip olması gerekiyor."

"Onun ne olmasını istiyorsunuz?"

"Evsiz biri. Lia'yı korumamız altındaki bir barınağa koy, Richard'a ona özenle davranılmasını söyleyin ama kimliğini ondan saklayın. Daha önce Lia'yla hiç tanışmadı, bu yüzden zor olmamalı."

"Patron, bundan emin misiniz?"

"Evet, Kolya. Yalana inanmasına izin vereceğim. Winter olmak istiyorsa, öyle olsun."

Çünkü er ya da geç rotası, sonu bana çıkan tek yönlü bir yol olacaktı.

4
Adrian

Bir ay sonra

Asla kolaylaşmıyordu.

Onu uzaktan izleme kısmı kolaylaşmıyordu.

Ya da onsuz, boş bir eve dönme kısmı.

Ya da Jeremy'nin, bana annesinin ne zaman döneceğini sorduğu kısım.

Kendime bunun onun iyiliği, akıl sağlığı için ve uçurumdan atlama sebebi her ne ise onu ortadan kaldırmak için olduğunu söylüyordum.

Kendime beni hatırlayacağını, bir gün Yan'ı tanıyıp onu eve götürmesini isteyeceğini söylüyordum.

Şimdiye kadar yaşanmamıştı.

Aksine, Winter olarak sahte hayatına daha çok bağlanmış gibi duruyordu.

O kahrolası isimden de konukevimde hâlâ komada olan kadından da nefret ediyordum. Lia onunla tanışmamış olsaydı, uçurumdan atlamazdı ve bu noktada olmazdık.

Yine de Lia'nın kaçmaya çalışması muhtemelen ân meselesiydi. Winter'la tanışması bardağı taşıran son damlaydı, ilk değil.

Bu durumla ilgili en nefret ettiğim şey, onun yaşam koşullarıydı. Lenochka'mın barınaklarda ya da sokaklarda uyumaması gerekiyordu. Bağışlanmış kıyafetler giyip yırtık eldivenler takmamalıydı.

Evsiz olmamalıydı.

Evi, benimle Jeremy'nin yanıydı.

Her gün, onu alıp her zaman olması gerektiği yer olan evimize götürme dürtümle savaşıyordum.

Fakat bir şey beni durduruyordu.

Ondaki değişim.

Öncekinin aksine, şimdi Lia sıkça gülümsüyor hatta Yan'la –ya da onu tanıdığı şekliyle Larry'le– kahkaha atıyordu. Yan'ın onunla olan etkileşimini izlemek, bende onu boğarak öldürmek gibi farklı dürtüler uyandırıyordu.

Onunla gülüp beni hatırlamamasından hoşlanmıyordum. Onunla kısa sürede bağ kurmasına rağmen ben hastanede yanındayken, yalnızca panik ataklar geçirmiş olmasından nefret ediyordum.

Aynı zamanda daha kaygısız olması, şeytanlarının onu alt edememesi hoşuma gidiyordu.

Ayrıca Yan, Lia'nın evsiz kaldığı günden beri tek bir kâbus görmediğinden bahsetmişti.

Birkaç hafta önce, mağaza müdürlerimizden biri olan Emily'i çağırmış, Lia uyku haplarının etkisindeyken görünümünü değiştirtmiştim. Mağaza müdürü, karımı Winter'ın güvenlik kameralarından aldığımız fotoğraflarındaki

gibi görüneceği şekilde değiştirmişti. Hastanede uyandığında, geçmişten herhangi bir detayı ya da onun yüzünü hatırlaması ihtimaline karşı Putin'den farklı bir doktorun onu taburcu etmesini sağlamıştım.

Lia, Winter olduğuna inanmakta veya sanki hep kendisininmiş gibi onun hayatına uyum sağlamakta zorlanmamıştı. Bunun nedeni, yaptığı gönüllü işlerden dolayı evsizlerin etrafında bulunmaya alışması olabilirdi.

Bir keresinde onların özgür olduklarından bahsetmişti.

O zamanki ifadesini, yüzündeki hüznü ve gözlerinin o özgürlüğe duyduğu gizli özlemle nasıl parladığını hiç unutmamıştım.

O gece ona şaplak atmak, beni terk etmeyi düşündüğü için onu cezalandırmak adına bir bahane uydurmuştum. Sonra beni terk etme fikrini kafasından çıkarmak için onu çıldırınış bir adam gibi becerıniştim.

Fakat içten içe, buna inandığını görmüştüm. Muhtemelen bu âna kadar bilinçaltına gönmüştü.

Onun için evsiz olmak, özgürlükle eşdeğerdi.

Kolya, arabayı Lia'nın kaldığı barınağın arkasında durdurduğunda bekledik. Yönetimdeki ikinci adamım, büyük ihtimalle bilgisayar korsanından gelen e-postaları kontrol etmek için telefonunu çıkardı. Boris sigara paketini açıp kapatsa da bir tane yakmadı.

Arka koltukta otururken, tüm dikkatim barınağın kapısına odaklanmıştı. Ne zaman birinin çıktığını ve çıkanın o olmadığını fark etsem, midem keskin hayal kırıklığıyla burkuluyordu.

Dışarı adım attığında, onu görmeden önce hissetmiştim.

Uçurumdan düştüğü güne kadar fark etmediğim tuhaf bir bağlantıydı.

Lia'ya odaklanırken, o korkunç görüntüyü kafamdan attım. Zayıflamış olsa da yüzü hâlâ aynıydı; yumuşak, zarif, çok güzeldi.

O hâlâ herkesten koruyup kendi dünyama çekmek ve karanlığımda yutmak istediğim kırılgan bir güldü.

Lia ellerini montunun içine soktu, muhtemelen bira alıp sarhoş olabilmek için sokakta aceleyle ilerledi.

Boris'e işaret ettim. "Onu takip et."

"Tabii, Patron." Yolcu kapısını açıp dışarı çıktı, onu uzaktan takip ederken mesafesini koruyordu.

Peşindeki Boris'le köşeyi dönene kadar dikkatim onda kaldı.

Muhtemelen, Yan'la konuştuktan sonra ona katılacaktım. Son birkaç haftadır işimi ihmal ettiğimi söylemek yetersiz kalırdı.

Lia yokken hiçbir şeye odaklanamıyordum. Geçmişte, onu bahçede izlemeye ya da sağ salim evde bir yerde olduğunu bilmeye alışmıştım. Artık evde olmadığı için aklım dağılmış gibiydi, hiçbir işimi halledemiyordum.

Fakat halletmek zorundaydım. Onu ve Jeremy'yi korumaya devam edebilmek için işleri yoluna koymalı, hiçbir şeyin gözümden kaçmasına izin vermemeliydim.

Arka kapı açıldığında Yan yanıma oturdu, çöp kokuyordu. Kirli eldivenleriyle burnunu ovarken bir sigara çıkardı.

Bok gibi görünüyordu.

Ancak Lia'yı koruduğu sürece bunu umursamıyormuş gibi duruyordu.

Kolya'nın eski iş arkadaşı, Yan'ın yüzünde mucizeler yaratmıştı. Onu on yıl yaşlı göstermekle kalmamış, yüz hatlarını da ona tamamen farklı bir görünüm verecek şekilde değiştirmişti.

Yan şu anda, çıkık elmacık kemikleriyle beyazlayan saçlara sahip eski gazi Larry'di.

Sahte kılığında düzeltme yapılmasına gerek duymadığı sürece her zaman Lia'nın yanındaydı. Yanından ayrıldığında Boris, Kolya ya da ben onu uzaktan izliyorduk.

Bazen Yan onunlayken bile izliyordum. Kısmen gülümsemesini görmek, kısmen de ona dokunursa diye sikik korumama çarpılar vermek içindi.

"Bir şeyden bahsetti mi?" Her gün sorduğum aynı soruydu.

Kafasını sallarken sigaranın dumanını üfledi. "Her zamanki şeyler. Kendisinin gerçekten Winter olduğuna inanıyor."

Bir şeye yumruk atmamak için parmaklarımla baldırımda ritim tutuyordum. Buna şimdiye kadar alışmam gerekiyordu ama asla alışamıyordum.

Her gün beni hatırlayacağını umuyordum. Geri döneceğini.

Dr. Taylor, bu hâlinin günler ya da aylar sürebileceğini, Lia'nın sonunda gerçekte kim olduğunu hatırlayacağını söylemişti.

Şimdiden bir ay geçmiş olsa da karım tamamen farklı bir insan olmakla daha çok ilgileniyor gibiydi.

Yan, dumanı derince içine çekip bıraktı. "Bilmeniz gereken bir şey var, Patron."

"Konuş."

"O şerefsiz Richard, Bayan Volkov'a dokundu."

Bedenim kaskatı kesildi. "*Ne*?"

"Onu taciz etti. Bayan Volkov da gitmeden önce –diğer şeylerin yanı sıra– hayalarına tekme attı."

Aynı anda iki duygu beni ele geçirmişti. Birincisi öfkeydi. Richard'ın ya da başka bir piçin Lia'ma dokunduğu düşüncesiyle karanlık bir içgüdü içime saplanmıştı. Benim olana asla buluşmamaları gerektiğini öğrenmeleri için her birinin uzuvlarını koparacak, kanlarında yıkanacaktım.

İkincisi, Lenochka'ma duyduğum gururdu. Savaşmıştı çünkü derinlerinde olduğu şey buydu.

Bir savaşçı.

İlk duygu daha güçlü, daha etkiliydi. Beni, Richard'ın kalbini göğsünden söküp onu paramparça etmeye zorluyordu.

Yumruğumu sıktım. "Richard nerede?"

"Ofisinde." Yan sigarasına hafifçe vurdu. "Neden soruyorsunuz?"

"Sence neden?"

"O Bratva'nın belediye başkan adayı, Patron," dedi Kolya, oturduğu yerden araya girerek. "Sergei bundan hoşlanmamakla kalmaz, aynı zamanda bunu ihanet olarak görür."

"Sergei'nin bilmediği şey ona zarar veremez."

Arabadan inip barınağın arka girişine doğru ilerledim. Richard'la iş konuşmak ya da Lia'yı gözetlemek adına burada sayısız kez bulunduğum için yolu biliyordum.

Barınak müdürü, karımın kim olduğunun farkında değildi. Onun çatısı altında olduğundan asla şüphelenmezdi.

Kolya'yı ilk kez onunla konuşturduğumda, Lia'nın sikmek istediğim bir sürtük olduğunu düşünmüştü.

Bu onun hatasıydı.

Başta, buna inanmasına izin vermiştim çünkü ne düşündüğü umurumda değildi.

Ama kim oluyordu da Lia'ya dokunabileceğini sanıyordu?

Nasıl pis elleriyle ona dokunabileceğini düşünüyordu?

Ofisin kapı kolunu çevirdim, kapıyı açıp içeri girdim. İçerisi suni deri kanepe ve ucuz ahşaptan yapılmış çalışma masasıyla perişan görünüyordu.

Richard sandalyesinin yanında durmuş, tırnakla çizilen yanağına bir parça pamuk tutuyordu.

O gurur duygusu beni tekrar ele geçirirken dudaklarım seğirdi.

İşte benim Lenochka'm.

Barınak müdürü, düz burnu ve gür kaşlarıyla orta yaşlı bir adamdı. Onu palyaço özentisi gibi gösteren ucuz takım elbiseler giyiyordu.

Beni fark edince doğruldu. Boş, çamur rengi gözlerinde çirkin bir açgözlülük parlıyordu.

"Ah," konuşurken bocalamıştı. "A-Adrian. Bugün toplantımız olduğunu bilmiyordum."

"Yoktu."

Kanlı pamuğu atıp masanın üstünden bir tane daha aldı. "Bekle, şunu halledeyim. Aptal bir sürtük beni tırmalayıp hayalarıma tekme attı..." Ben silahımı çıkarıp acele etmeden susturucuyu takarken sesi kısıldı.

Silahı büyümüş gözlerle izleyen Richard'ın alnından terler akıyordu. "O n-ne için?"

"Devam et." Ona doğru ilerledim. "*Aptal sürtüğün* seni tırnaladığı ve küçük hayalarını tekmelediği yerdeydin."

İki elini de havaya kaldırdı. "H-hey... Bunun hakkında konuşabiliriz, değil mi? Ben sizin için önemliyim."

"Karıma dokunduğunda değilsin." Namluyu alnına dayadım, sonra fikrimi değiştirip bıçağımı aldım. Bunu kişisel hâle getirip tüm kanı akana kadar onu bıçaklayacaktım.

Kimse Lia'ya dokunup hayatını sürdürmeye devam edemezdi.

Lanet olası hiç kimse.

***

Richard'la işim bittikten sonra Kolya'nın yanına gitmedim. Bunun yerine yürümeyi seçtim.

Lia'yı izlemeyi.

Çevresinden, benden habersiz şekilde önümde yürüyordu. Yan ortalıkta yokken çaldığı içkiyi yudumlayıp duruyordu. Lia asla alkolik olmamıştı, şimdi de değildi. Yalnızca Winter olduğuna inanıyordu ve Winter alkolik olduğu için Lia da öyle olduğunu düşünüyordu.

Onun bakmadığı zamanlarda Yan'ın, birasını seyreltiğinden emin oluyordum. Pişman olacağı bir bağımlılık geliştirmesine izin vermeyecektim.

Karım mont ve birkaç numara büyük gelen ayakkabılar giyiyordu. Yan her zaman soğuktan, kış havasından şikâyet ettiğinden bahsetmişti. Keşke onu eve götürüp yıkayabilseydim ve sıcak yatağa yatırabilseydim.

Barınağın sikik müdürüyle yaşananlardan sonra olayın tekrar edeceğine dair paranoyak bir hisse kapılmıştım. Ben ve korumalarım neredeyse daima onu izlememize rağmen, artık güvende olmadığını düşünüyordum.

Ya izini kaybedip ona zamanında ulaşamazsam?

New York City Balesi posterinin önünde durdu, onu incelerken kaşları çatılmıştı. Ondan biraz uzakta dursam da her zamanki gibi beni fark etmemişti.

Hiç fark edecek miydi?

Lia birkaç uzun saniye orada kalırken vücudu hafifçe titriyordu. Sonra teneke kutuyu buruşturup çöpe attı.

Peki. Bu ilginçti.

En azından baleyle olan bağlantısını hatırlıyordu.

Winter hiç balerin olmamıştı; fakat Lia bir şekilde öyle olduğunu düşünüyordu. Yan'a, ondan kocasını baştan çıkarmasını isteyen şeytani baş balerin yüzünden işinden olduğunu söylemişti.

Bildiğim kadarıyla Winter hiç evlenmemişti, uzun süreli ilişkisi de olmamıştı.

Dr. Taylor, Lia'nın yeni bir Winter versiyonu uydurduğundan ve boşlukları doldurmak için kendi hayatından referanslar kullanabileceğinden bahsetmişti.

Lia'nın, Winter'dan beni baştan çıkarmasını isteyip istemediğini merak ettim. Ne de olsa hayatımdaki yerini bir yabancının almasını istemişti.

Sanki bu mümkün olabilirmiş gibi.

Tenekeyi attıktan sonra Lia, kafasını kaldırmadan karşıdan karşıya geçmeye başladı. Caddede bir minibüs hızla ilerlerken, o bundan tamamen habersizdi.

Onu dirseğinden tutup geri çekerken düşünmedim. Kıyafet katmanları bizi ayırıyor olsa da bir anlığına ona dokunma hissinin tadını çıkardım.

Şu anda güller gibi kokmasa da.

Hastaneden beri ona bu kadar yakın olmamıştım. O zaman beni hatırlamıyordu bile. Daha sonrasında yaşadığı hafıza kaybıyla, benimle ilk karşılaşmasını hatırlamamıştı. Tekrar ziyarete gelen Dr. Taylor, Lia'nın durumundaki birinin önceki hayatlarından her şeyi silmesinin normal olduğunu söylemişti. Görünüşe göre, önemli olan yalnızca yeni kimliğiydi. Onunla konuşma girişimlerim, yalnızca zihninde daha derinlere kaçmasına neden olacaktı.

Benim ulaşamadığım bir yere.

Lia irkilse de sürücü ona küfrettiğinde, orta parmağını gösterdi. Sonrasında dilini kesebilmek için plakasını ezberlediğimden emin oldum.

"İyi misin?" diye sordum.

Muhtemelen hastanedeki gibi panik atak geçirme ihtimaline karşı, onunla konuşmamalıydım ama karşı koyamamıştım.

Onu özlüyordum.

Lia'mı özlüyordum. Beni hatırlamadığı gerçeği, o gece onu yutan şiddetli dalgalar gibi ruhumu yiyip bitiriyordu.

Lia sonunda bana baktığında duraksadı. Mavi gözleri büyürken, nefesi duyulabilir şekilde kesilmişti.

Beni tanıyormuş gibi dikkatle izliyordu. Belki yüzeyde olmasa da kalbinin derinliklerinde tanıyordu.

Göğsümde bir umut yeşerdi çünkü biliyordum, karımı geri alabileceğimi biliyordum.

5

Lia

Dört hafta sonra

Sanırım kafayı yemiştim.

Ya böyleydi ya da az önce öğrendiklerim doğruydu, hayatımın neredeyse iki ayını kaybetmiştim.

Winter olduğuma inanarak geçen iki ay.

Gerçek kimliğimden kaçtığım iki ay.

Yalanlarla geçen iki ay.

Anı üstüne anı, bir fırtınanın yıkıcı gücüyle hırpalanmış zihnime saplanıyordu.

Hayatım bozuk bir film gibi gözümün önünde oynuyordu. Seyircilerin suratlarına çarpana kadar sonunu bilmedikleri bir film.

Benim adım Lia Volkov.

Winter değildi. Evsiz değildim.

Bir kocam vardı. Jeremy gerçekten benim oğlumdu.

Winter her zaman hayal gücümün ürünü olmuştu. Hayır, hayal gücümün değildi. Kendi benliğimden kaçmak için kullandığım gerçek bir insandı.

Loş, dar ara sokakta duvara yaslanıp bulanık görüşümle Luca'ya baktım. Jeremy'yle kaçmayı planlayıp çocukluk arkadaşıma mesaj attığımda, koca bir maskeli balo planlayacağını düşünmemiştim. Beni bu sokağa çekmek için korumalarla Jeremy'nin dikkatini dağıtan sirk palyaçosunu gönderenin o olduğunu asla tahmin edemezdim.

Bu yalnızca Adrian'ı gözetlememi söyleyen değil, aynı zamanda iş için tuttuğu paralı askeri öldürdüğümden dolayı onu öldürmemi isteyen Luca'ydı.

Safra boğazıma yükseldi. Farkındalık içimde kıvrılıp kalbimin tellerini çekiştirirken, elimle ağzımı kapattım.

Birini *öldürmüştüm*.

Adrian'ı korumak için bir insanın hayatını bitirmekte tereddüt etmemiştim. Bu yüzden kafayı yemiştim. Bu yüzden zihnimin bir yerlerinde, Winter olmak akıl sağlığım için daha mantıklıydı.

Evsiz olsa da özgürdü ama kesinlikle bir katil değildi.

Luca iki parmağını yüzümün önünde şıklatırken, sabırsızlığı sert yüz hatlarından belli oluyordu. Deri ceket, siyah beyzbol şapkası ve maske, ona kutsal bir şekilde ulaşmaya çalıştığı anonimliği sağlıyordu. Yüzü tamamen görünür şekilde toplum içine çıktığını hiç hatırlamıyordum. Ondan gelen çamaşır suyu kokusu, burnuma doldu. Her zaman kendine özgü bu kokuya sahip olmuştu çünkü temizlik ta-

kıntısı vardı. Önceden OKB'si* olduğunu düşünüyordum ama belki de öldürmekle ve cesetlerden kurtulmakla ilgiliydi.

Zihnimin kasvetli köşelerinde bir yerlerde, Winter'ken kokuyu tanımıştım. Onun kim olduğunu çıkarmaya yakın olsam da becerememiştim.

"Bütün gün seni bekleyemem, Düşes."

Elimin gevşekçe yanıma düşmesine izin verirken, damarlarımda hararetli duygular kaynıyordu. "Bana ne yaptın?"

Omzunu kaldırdı. "Gözlerini gerçeğe açtım. Lazlo Luciano'nun kızı olduğun için Adrian'ın seni başından beri kullandığını söyledim."

Kaskatı kesilmiş parmağımı göğsüne bastırdım. "Bunca zamandır beni kullanan tek kişi sensin, Luca. Seni arkadaşım olarak görmüştüm ama başından beri beni manipüle ediyordun. Sırf senin çıkarlarına yarıyor diye benim, oğlumun ve kocamın hayatını tehlikeye attın."

"Benim çıkarlarım mı? Ne oluyor, Düşes? Adrian'ın seni neden yanında tuttuğunu unuttun mu?"

"Bu, benim ve onun çözmesi gereken bir şey. Aramıza girmeye hiçbir lanet hakkın yok."

Luca'nın gözleri saklamadığı bir öfkeyle parladı. Kolumu kavrarken, eldivenli parmakları montuma batıyordu. "Benim yerime onu mu seçiyorsun?"

"Senin yerine *kendimi* seçiyorum, Luca. Artık seninle

---

* Obsesif Kompulsif Bozukluk: Kişinin sürekli tekrar eden düşüncelere sahip olması ve bu düşüncenin kendisini rahatsız etmesinden dolayı, rahatlamak amacıyla ritüel veya kompulsiyon adı verilen sürekli tekrar eden davranışlarda bulunması. –ç.n.

alakam olmasını istemiyorum. Beni, hayatımı rahat bırak ve git. Yan'ı ya da değer verdiğim başka birini daha incitirsen, seni de adamını vurduğum gibi vurmaktan çekinmem."

Kalıcı olarak aklımı kaçırmama sebep olabilirdi. Kimliğimi kaybedip tamamen farklı biri olabilirdim ama bu ailemi korumak içinse, hiç düşünmeden tekrar yapardım.

Ailem.

Bu düşünceyle kalbim sıkıştı. Adrian ve Jeremy, benim ailemdi.

İki aydır onlarla hiçbir bağım olmadığına inanmak yaşayabileceğim en acımasız şeydi. Başından beri Adrian'la Jeremy'ye sahipken sahtekâr olduğumu, başka bir kadının kocasıyla oğlunu aldığımı düşünmüştüm. En azından Jeremy'e sahipken.

Adrian... bambaşka bir hikâyeydi.

Onu en son Lia olarak gördüğümde uçurumdan atlamıştım. Şeytanlarım beni alt etmişti. Jeremy'yi düşünmemiştim. Hayatımı, geride bıraktığım insanları düşünmemiştim.

Zihniniz en kötü düşmanınız olunca böyle olurdu. Tek amacı sizi içten dışa yok etmek olunca. Şeytanların fısıltılarıyla her şeyi bitirme dışında bir şey düşünmek imkânsızdı. Bitirmekle her şeyi daha iyi yapacağımı düşünmek dışında.

Tabii ki yanılmıştım. Tamamen yanılmıştım. Adrian olmasaydı, büyük bir hata yapardım.

O... beni geri getirmişti.

Bu düşünce kalbimin göğsümde çılgınca atmasına, gö-

güs kafesime çarpmasına neden olmuştu. Winter olmayı seçtiğimde bile kocam beni geri almış, bana Lia gibi davranmıştı.

Ayrıca ona yalvarsam da bana Winter demeyi reddetmişti. Öfke nöbetleri geçirip bunu talep ettiğimde bile.

Beni kolaylıkla Winter'a dönüştürebilecekken bile.

Bu ruhumun derin, karanlık bir köşesine dokunuyordu. Hiç ışık, umut ve çıkış olmayan bir köşesine.

Uçurumu son çarem olarak gören bir köşesine.

"Bana karşı gelebileceğini mi düşünüyorsun, Lia?" Luca, göğsü neredeyse benimkine yaslanana kadar yaklaştı. Kolumdaki tutuşu inatçıydı; sanki onu büküp kırmayı planlıyormuş gibiydi.

"İstemiyorum ama mecbur kalırsam karşı gelmekten çekinmem."

"Arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

"Ben de öyle sanıyordum fakat beni kullanan insanlarla arkadaş olamam."

"Peki ya Adrian?"

Adı geçtiği anda göğsüm sıkıştı. Sanırım kocam söz konusu olduğunda etkilenmemem imkânsızdı. "Ne olmuş ona?"

"Yıllar boyunca yaptığın her şeyi ona anlatacağım."

"Onunla konuşacağım. Anlayacaktır."

"Adrian mı?" diye alay etti. "Hayal dünyasında yaşıyorsun, Düşes. O, yalnızca ona karşı gelmeyi düşündükleri için bile insanları infaz eden biri. Şimdi, eğer karısının onu gözetlediğini öğrenirse nasıl tepki verir sence?"

Adrian'ın gazabının hedefi olma düşüncesi beni baştan aşağı titretiyordu. Kızdığında gerçekten korkutucu oluyordu. Yalnızca beni incittiği için değil, aynı zamanda sessiz muamelesi yüzündendi. Bana soğuk davranması yerine beni hareket edemeyene dek sikmesini, cezalandırmasını isterdim.

Bana bir değerim yokmuş gibi davranmasını değil.

"Açıklarsam beni affeder," diye yalan söyledim Luca'ya.

"Fakat bunu affeder mi?"

Sözlerine anlam veremeden dudaklarını, beni kısa süreliğine sersemleten ani bir güçle dudaklarıma bastırdı.

Dudakları sertti, rahatsız ediciydi. Derin bir tiksinti uyandırıyordu. Düşünebildiğim tek şey Adrian'ın öpücükleri, arkalarındaki tutku ve beni nasıl yükseltip alt üst ettikleriydi.

Elimi Luca'nın göğsüne vurup onu itmeye çalışsam da elimi tutarak beni öpmeye devam etti. Dudaklarımı sıktığımda bile.

"Demek bu yüzden dışarı çıkmak istedin."

O sesle, bedenim hareketsiz kaldı.

Hem rüyalarımda hem kâbuslarımda var olan aynı ses. Beni çoğu zaman zihnimden kurtaran hafif boğuk, derin ses.

Ancak şimdi durum böyle görünmüyordu. Sesinin altındaki ürkütücü sakinliğe bakılırsa gazabını serbest bırakmak için buradaydı.

Her yanımı titreten gazabını.

Luca beni iterken, elimi onu bırakmaya zorladı. Sonra tam tersi yönde koştu.

Adrian bana bir bakış bile atmadan, hızlı adımlarla onun peşine düştü. Elinde silahı vardı. Tutuşu zahmetsiz görünse de bedeni öylesine katıydı ki kıyametin eşiğinde gibi görünüyordu.

Bu hâlde Luca'nın peşinden giderse eski çocukluk arkadaşımın onu öldüreceğinden emindim. Kafasına bir kurşun sıkıp hayatına son vermekten çekinmezdi. Ne de olsa bunca zamandır kocamın suikastını planlıyordu.

Adrian'ın silahı tutan elini kavrasam da beni bakmadan itti. Fakat onu bırakmadım, tırnaklarım ceketinin koluna batıyordu.

Luca'yı beni öperken yakaladığından beri Adrian'ın gözleri ilk defa benimkilerle buluştu.

Buluşmamış olmalarını diledim. Keskin, sertlerdi ve tepedeki acımasız gökyüzüne benziyorlardı. Konuştuğunda ses tonu sakin ama sertti. "Bırak. Beni."

Kafamı çılgınca salladım.

"Onu istediğin kadar koru, Lia ama onu öldüreceğim. Ya bugün ya yarın ya da on yıl sonra. Bu olacak."

"Onu korumuyorum..." Gözyaşlarımda boğuluyordum. "*Seni* koruyorum."

Kocam bana dönüp boştaki yumruğunu kafamın üstünden duvara indirdi, korkunç ses küçük ara sokakta yankılandı. Yüz hatları keskinleşirken, vücudu sanki iki katına çıkıyormuş gibi büyüyordu. Adrian'ın yanında olmak her zaman başlı başına bir deneyim olsa da onun öfkesine direkt olarak maruz kalmak, patlamak üzere olan bir yanardağa çarpmaktan farklı değildi. Beni yakmayabilirdi ama

tehdit oradaydı, beni bütün olarak yutmak için bekliyor, zaman kazanıyordu.

"O halde şimdi de beni mi koruyorsun? Sırada ne var? Onu *benim* için siktiğini mi söyleyeceksin?"

Titrek bir nefes verirken, ceketinin kolundaki tutuşum sıkılaştı. "Bunu asla yapmadım, Adrian. Yalan söyledim."

"Az önce dilini boğazına sokuyordu. Bunun neresi yalan?"

"Dilini içeri sokmadı. Öfken gözünü böylesine kararmasaydı, bunu ve beni onu öpmeye zorladığını görebilirdin."

"Bunun *benim* hatam olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hayır..." İki elimi de bileğine sarıp ona baktım, bekledim. Kaybettiğimi sandığım Adrian'a yalvarıyordum.

Görünüşe bakılırsa onu kaybetmemiştim.

Winter olsam da bana geri dönmüştü. Bana önemliymişim gibi davranmıştı.

Beni öpmüştü.

Oturup bana gülümsemişti.

O Adrian'ı istiyordum, öfkelendiğinde dönüştüğü duygusuz canavarı değil. Ya da daha kötüsü, onu aldattığını düşündüğünde. Luca'nın beni öptüğünü görmüştü, durumum pek iyi görünmese de savaşmak istiyordum.

Onun için.

Bizim için.

Hiçbir zaman düzgünce sahip olamadığımız ilişki için.

"Hatırlıyorum... Winter olmadığımı, Lia olduğumu biliyorum. Evsiz olduğumu düşündüğüm süre boyunca bana göz kulak olduğunu, sonunda beni eve getirdiğini biliyorum."

Adrian dikkatle beni inceledi. Meraklı bakışları beni delip geçerken, gözleri beni iliklerime kadar parçalara ayırıyordu.

Herhangi bir rahatlama ya da neşe beklesem de hiçbirini bulamadım. Çenesindeki bir kas seğirdi, duvara tekrar vurabilmek adına yumruğunu geri çekti. İrkilsem de bu daha çok parmak eklemlerini incittiği düşüncesi yüzündendi.

"Anlaşılan hatırladığında yaptığın ilk şey, âşığınla buluşmak olmuş."

"Hayır, hayır..." Yakınlığa ihtiyaç duyarak elini tuttum. "Senin açından nasıl göründüğünü biliyorum ama durum böyle değil."

"Belli ki onunla buluşmayı planladın, Lia."

"Çünkü Winter'ı konukevinde görüp hayatında bir yerim olmadığını düşündüm. Bu yüzden gitmek istedim."

Sözlerim ağzımdan çıktıkları anda ne kadar yanlış olduklarını fark ettim.

"Gitmek istedin," diye tekrar etti Adrian, tehditkâr şekilde.

"Artık gitmek istemiyorum. Yemin ederim."

İki parmağıyla çenemi kavramak için elini duvardan indirdi. Cezalandırmak, incitmek amacıyla sert olsalar da odaklandığım tek şey, eklemlerini lekeleyen kandı.

Onlara uzanamadan ya da onları rahatlatmaya çalışamadan, Adrian sıkı tutuşuyla kafamı geriye yatırdı. "Birkaç şeyi unutmuş olabilirsin, izin ver de sana hatırlatayım Lia. Sen benim karımsın. *Benimsin*. Bu demek oluyor ki benim yanımda başka bir adamı koruyamazsın. Onu ne kadar ko-

rumaya çalışsan da o piçi bulup öldüreceğim. Sonra sözümü tutup seni, onun kanında sikeceğim."

O ânda gördüm. Duygularının kapanışını. Sonunda kayıtsızlığa dönüşecek olan kaynayan öfkesini.

Önceden olan da buydu. O kadar öfkeliydi ki beni inciteceğinden korktuğu için bana dokunmamıştı, sonra kendini geri çekmişti.

Geçmişte bunun olmasına izin verecek kadar aptaldım. Bunu yaparak nihayetinde kendime zarar vermiştim. Tüm kontrolü şeytanlarıma verip kaderimi, hayatımı belirlemelerine izin vermiştim.

Artık durum böyle olmayacaktı.

Reddedilme düşüncesiyle içim burkulsa da beynimde milyonlarca kasvetli senaryo yüzse de bir şeyi kesin olarak biliyordum. Adrian'ı yanımda tutmam gerekiyordu.

Kendini bana kapatmasını engellemeliydim.

Bunu yapmanın tek yolu, beni yanında istediğinde kullandığı yöntemleri kullanmaktı.

Sinirlerim beni ele geçirmeden önce dizlerimin üstüne çöktüm.

Bu defa, teslim olan ben olacaktım.

6
Lia

Adrian'ı tanıdığımdan beri ilk kez dizlerimin üstüne çökmüştüm.

Beni cezalandırması ya da sikmesi için değil, *onun* içindi.

Ona bir şey vermek istediğim içindi.

Genelde sevişmeleri başlatan o olurdu, bense tadını çıkarırdım. Sert tavırlarını, amansız cinsel dürtüsünü seviyordum. Bana asla doyamıyor gibi görünmesine bayılıyordum.

Şimdi, yüksek duvarlarının arkasına çekilmesin diye bunu kullanmak istiyordum.

İlk seferinde, kayıtsızlığı yüzünden delirmiştim. O kadar kafayı yemiştim ki tuhaf kopyamı ona göndermenin iyi bir fikir olacağını düşünmüş, sonra da uçurumdan atlamıştım.

Bunu artık yapabileceğimi sanmıyordum. Adrian'ın o yanını kaldıramazdım.

Bu nedenle daha önce hiç yapmadığım bir şeyi yapmayı seçmiştim.

Adrian çatılmış kaşlarıyla bana bakıyordu, gözleri o kadar griydi ki karanlıkta daha da koyulaşıyorlardı. Yarı halka açık bir yerde olmamızı, birinin geçerken onun önünde diz çöktüğümü görmesini umursamıyordum. Bunu şimdi yapmazsam onu kaybedecekmişim gibi hissediyordum. Belki hemen olmazdı ama önceki gibi uzun vadede yaşanacaktı.

Kemerine uzanıp çözdüm, bu kemerin yıllar içinde bana verdiği zevkle acıyı hatırladığımda baldırlarım kasıldı.

Sikini serbest bırakmama izin verdi, onu kavramak için iki elimi kullanmak zorunda kalmıştım. Ellerim, dokunuşumla anında sertleşen aletinin etrafında titriyorlardı.

"Ne yapıyorsun, Lia?"

Kafamı kaldırıp ona bakarken ikimizin de istediği şeyi teklif ettim. "Ağzımı becer, Adrian."

"Az önce tanık olduğum şeyden sonra bunu istediğimi mi düşünüyorsun?"

Elimi sikinde aşağı yukarı kaydırırken onu sertleştirene kadar basıncı artırdım. Memelerime, popoma ya da amıma boşalmadan önce kendine uyguladığı şiddeti taklit ediyordum. "İstiyorsun. Beni cezalandırmayı seviyorsun."

Eğilip başındaki bir damla meniyi yaladım, sonra onu ağzıma aldım. Hızım artarken saf içgüdüme güveniyordum.

Dudaklarından dökülen derin inlemeyi, yaptığım şeyi hızlandırmak için teşvik olarak kullandım. Uyarılmayla karışmış güç duygusu beni ele geçirmişti. Baldırlarım kasılıyor, kalbim o kadar gürültülü atıyordu ki neredeyse göğsümü yaracaktı.

Şimdi ona zevk veren ve takdir dolu sesler çıkarıp ağzımda sertleşmesine neden olan bendim. Tam şu anda, onun boşalmasını sağlayabilecek tek kişi bendim.

Adrian güçlü ve ince parmaklarını saçıma daldırdı, sonra kavrayışıyla beni geri çekti. Ona bakarken aletinin başını bırakmadım ya da ellerimi gevşetmedim.

Boyu, ara sokağın girişinden gelen loş ışığı engelliyordu. Tıpkı bir general, bir savaşçı gibi görünüyordu.

Ya da belki hâlâ şeytanın ta kendisiydi.

Gri gözlerindeki şehvete rağmen yüz hatları granit kadar sertti, acı vaadiyle parlıyordu.

"Ellerini çek, Lia."

Onun kontrolü ele almasına izin verme hevesiyle ellerimi kucağıma yerleştirdim. Ondan bu tepkiler almak hoşuma gidiyor olsa da asıl zevkim her zaman, Adrian'ın bana tamamen sahip olması olmuştu.

Bedenen.

Kalben.

Ve ruhen.

"Onunla mesajlaştığını biliyorum," dedi, beni iliklerime kadar ürperten sahte bir sakinlikle. "Mesajları sildin diye bilmeyeceğimi mi düşündün?"

Kafamı salladım. Konuşabilmek, açıklayabilmek için biraz uzaklaşmaya başladım. Fakat Adrian sikini boğazımın arkasına dayadığında öğürme refleksim devreye girdi, avuçlarımı baldırlarına vurdum.

Tırnaklarım pantolonuna batsa da bu, kendini biraz geri çekip tekrar içeri soktuktan sonra orada tutmasına engel

olmuyordu. Beni boğarken nefesime el koyuyordu, beni pamuk ipliğine bağlı tutuyordu.

"Yalnızca ne kadar ileri gideceğini görmek için görmezden geldim, Lia. Bana ne kadar çok ihanet edeceğini görmek için."

Reddetmek istiyordum. Sahtekâr olduğumu düşündüğümü, ona sahip olmadığım için kendimi kıskandığımı söylemek istiyordum. Çünkü beni değil, başka bir kadını sevdiğine inanıyordum.

Fakat konuşmak bir kenara, Adrian nefes almama bile izin vermiyordu.

Ciğerlerim oksijen eksikliğiyle yanıyordu. Aletini boğazının arkasında tutmaya devam ederken gözyaşlarım, göz kapaklarıma yapışıyordu.

"Onun da ağzını sikmesine izin verdin mi? *Benim* ağzımı?"

Kafamı sallamayı denesem de başım durmaksızın dönüyordu, nefessiz kalmıştım.

Bayılacağımı sandım.

Aleti tarafından boğularak kendimden geçeceğimi.

Sonunda ağzımdan çıktığında, ciğerlerim harcadığım enerjiden ağırken nefes almak için öksürdüm.

"A-Adrian, ben-" Nefesimi tam olarak içime çekemeden, kalçalarının acımasız hareketiyle tekrar ağzıma girip tamamını içeri itti.

Boğazımı sikmesine rağmen hâlâ tamamen ağzımda değildi. Bunun için çok büyüktü, aleti çok kalındı.

Diğer eli çenemi kavrayıp yüzümü yukarı kaldırdı. "Gözlerindeki bu lanet yaşlarla ona baktın mı?"

Kafamı sallasam da Adrian kontrolden çıkmış çılgın ritmiyle ağzıma girip çıkarken hareketim zar zor belli oldu. Başım dönüyor, nefes alamıyordum. Baldırındaki tutuşum, şimdi yalnızca dengemi sağlamak içindi. Onu bırakırsam düşecekmişim gibi hissediyordum.

Ya da belki daha kötüsüydü.

Kocam, ağzımı kendi ceza aracıymış gibi kullanıyordu. İçeri girip sikini boğazımın arkasında tutuyor, sonra dışarı çıktığında tekrar içeri girmeden önce biraz nefes almama izin veriyordu.

Beni kullanırken, cezalandırırken ve sinirini benden çıkarırken onu durdurmaya çalışmadım.

Aksine, nefesime her el koyuşunda baldırlarım kasılıyordu. Amansız gücüyle her ağzıma girişinde, gücüyle beni idare ettiğinde, benden istediğini aldığında.

Salyam çenemden aşağı damlıyor, gözyaşları yanaklarımı ıslatıyor olsa da ne zaman geri çekilse ağzımı yine de açık tutuyordum. Çenem ağrısa bile onun içeride olmasını istiyordum.

Beni cezalandırmak, vahşi yüz hatlarını yumuşatmış gibi durmuyordu. Bunun yerine onları derinleştiriyor, belirginleştiriyor ve *keskinleştiriyordu*.

"Senin Winter olduğuna inanmanı görmezden gelerek iki ay, iki lanet *ay* geçirdim. Tam seni geri aldığımı düşündüğümde, tam farklı olacağına inandığımda her şeyi mahvettin."

Boğazımdan bir hıçkırık kopsa da ağzımı –daha doğrusu boğazımı– becermesinin sesiyle kayboldu.

"Bu ağız bana ait, Lia. Sadece bana."

Soru sormamıştı ama çılgınca başımı salladım.

Adrian'ın saçımdaki tutuşu sıkılaşırken, bedeni kaskatı kesildi. Boşalacağını sansam da öyle olmadı.

Devam edip dururken, kalçaları düşüncelerimi ve nefesimi çalan bir acımasızlıkla hareket ediyordu.

"Ağzını sonuna kadar aç," diye homurdandı nihayetinde.

Açtım, dilimi hafifçe dışarı çıkardım.

Adrian çenemi bıraktı, saçımı kullanarak kafamı geriye çekti. "Benim."

Bunun ardından dudaklarımın, dilimin ve boğazımın her yerine boşaldı. Olabildiğince çoğunu yutsam da menisinin birazı çenemden aşağı akıp salya ve gözyaşlarımla karıştı.

Nefes nefeseydim, kadınlığımın sızlamasını göz ardı ederek dikkatimi Adrian'a verdim.

Hâlâ saçımı kavrıyordu. Az önce boşalmış olmasına rağmen aleti daha fazlasına hazırmış gibi şimdiden yarı sertti.

Ona bakmayı bırakmadım. Kısmen ne kadar güzel olduğundan, kısmen de orgazmdan hemen sonra yüzünde oluşan coşku ânına tanıklık etmeyi her zaman sevdiğimden dolayıydı.

En önemlisi, beni hâlâ istediğini ve az önce yaşadıklarımızın beni yalnızca cezalandırmak için olmadığını bilmem gerektiğinden dolayıydı. Bedenlerimizin bütünleşmesinden daha fazlası olduğunu bilmem gerekiyordu.

Adrian bir eliyle aletini pantolonun içine sokup fermua-

rını çekti, kemerini bağlamakla uğraşmadı. Beni saçımdaki tutuşuyla ayağa kaldırırken kavrayışı hâlâ sert, merhametsizdi.

Sendeleyerek ayağa kalkarken, dengemi sağlayabilmek için pazısını tuttum. Ayakkabılarımızın uçları birbirlerine değiyordu, düzensiz nabızlarımız birbirlerine karışıyordu. Ona bu kadar yakın olduğum için kalbim ağzımda atıyordu.

Bu his yıllar boyunca asla sıradan hissettirmemişti. Bir parçam daima Adrian'ın avcunun içinde olacaktı.

Beni her zaman duraksatacak ve onu izlememi sağlayacaktı.

Tekrar çenemi kavradı. Bu defa, parmakları hâlâ menisiyle kaplı olan dudaklarımda gezindi. "Bu kimin ağzı?"

Düşünmeden fısıldadım, "Senin."

"Bunlar kimin gözyaşları?"

"Senin..." Eğilip yanağımdaki gözyaşlarını yaladı, ardından hafifçe yanağımı ısırdı.

Titredim, tenimi dişleyerek kulağıma ulaşırken tüm benim duyguların şok dalgasında boğuluyordu. Sıcak, karanlık kelimelerini mırıldandı, "Bunu hatırlasan iyi olur, Lenochka."

7
Lia

"Anneciğim!"

Jeremy son hızla bana doğru koşarken kollarımı açıp dizlerimin üzerinde durdum. Kucağıma atıldığında kocaman gözlerinde yaşlar parlıyordu.

Onu göğsüme bastırıp marşmelov ve elma kokusunu içime çektiğimde, her şey düzelecekmiş gibi hissediyordum. Oğlum yanımda olduğu sürece iyi olacaktım.

"Gittiğini sandım, anne." Burnunu çekti. "Palyaçolarla oynuyordum, sonra Boris onları durdurdu. Sen gitmiştin."

"Sorun yok, küçük meleğim. Buradayım ve asla gitmeyeceğim."

Bu defa ciddiydim çünkü Jeremy'yi tekrar terk etmemin imkânı yoktu. Genç yaşında yeterince acı çekmişti. O güvende olduğu sürece bana ne olduğu umurumda değildi.

Bu, babasının gazabıyla yüzleşmek anlamına gelse bile.

Adrian ağzımı becerip bana elini bile sürmeden tahrik olmamı sağladıktan sonra ara sokaktan çıktık. Kolya, Boris

ve birkaç koruma bizi Jeremy'yle birlikte küçük otoparkın yanında bekliyorlardı.

Adrian tek kelime etmeden bizi arka koltuğa oturttu. Tanrım, sessiz muamelesinden nefret ediyordum. Sinirime dokunuyor, canımı yakıyordu çünkü bunun, benden uzaklaşmak için kullandığı bir yöntem olduğunu biliyordum.

Her zaman konuşkan olmasa da en azından –bana cinsel şeyler yapmamı emretmek dışında– sesini kullanmıştı.

Kısa süre sonra yola çıktık. Kolya ve Boris önde otururken, üçümüz arkadaydık. Jeremy aramızda oturuyordu. Bana heyecanla palyaçoları ve ne kadar komik olduklarını anlatırken, havada oluşan gerilimin farkında değildi.

Soru sorduğunda cevap versem de Adrian'a kaçamak bakışlar atarken dikkatim dağınıktı. Adrian telefonuna odaklanmıştı. İkimizi de yok sayıyormuş gibi durmasına rağmen Jeremy ona bir şey sorduğunda konuşuyordu.

Görünüşe göre yok saydığı sadece bendim.

Hâlâ eski zamanlar gibi olsaydı Jer'e odaklanır, Adrian'a mecazi orta parmağı gösterirdim. Fakat bizi en başta mahveden şey, bu iletişim eksikliğiydi.

Pikniğimiz için çantamda olan meyve suyu şişesini Jeremy'e uzattım. Onun atkısını düzeltmekle meşgulmüşüm gibi yaparken Adrian'a sordum, "Bizi takip mi ettin?"

Bakışlarını bana çevirmese de görmezden gelmedi, başıyla onayladı.

Luca beni aldıktan kısa süre sonra ortaya çıktığı düşünülürse, bu zaten gereksiz bir soruydu. Dün gece Jeremy'yle

dışarı çıkıp çıkamayacağımı sorduğum için benden şüphelenmiş olmalıydı.

Ben de zeki olduğumu sanıyordum.

Geçmişte yaşanan her şeyden, Adrian'ın daima bir adım önde olduğunu bilmeliydim. Fakat Winter'ken o yılları pek hatırlamıyordum.

Yine de bir yanım, görmezden gelmek için elimden geleni yaptığım belli bir yakınlık hissediyordu.

Adrian'a karşı duyduğum beklenmedik bağ mantıklı gelmeye başlamıştı. Korku, şehvet ve şefkatin hepsi içimin derinliklerinden geliyordu.

"Neden bizi takip ettin, baba?" diye sordu Jeremy. Sevimli yanaklarını öpmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Çünkü seni görmek istedim, Malysh." Adrian onun saçlarını karıştırdıktan sonra telefonuna geri döndü.

Jer, meyve suyundan bir yudum alıp kaşlarını çattı. "Peki ya annem? Annemi görmek istemedin mi?"

"Tabii ki istedim," dedi duygusuzca.

"Belki bir dahaki sefere bizimle gelirsin, baba."

"Belki."

"Babanın yapacak işleri var, Jer." Saçlarını yüzünden uzaklaştırırken en yumuşak ses tonumu kullandım. "Bize ayıracak zamanı yok."

Adrian kirpiklerinin altından bana ters ters baksa da Jeremy'i savunma kalkanım olarak kullanmayı sürdürdüm. Onu kullanmaktan nefret ediyordum ama o, her zaman bizi bir arada tutan tek sağlam bağ olmuştu. Kocama ulaşmanın en iyi yolu buysa, öyle olsun.

"Belki de bizimle olmak istemiyordur," diye devam ettim, Jeremy'nin saçını okşarken.

Birkaç ay önce böyle cümleler kurmaya cesaret edemezdim. Sözlerimi hep kendime saklamış, içten içe kızsam da bunu dışa yansıtmayı reddetmiştim.

Gelgelelim, kendimi Winter sandığımdan beri bir şeyler değişmişti. Kendimi mümkün olduğunu düşünmediğim şekillerde özgürleştirmiştim, yalnızca o özgürlük sayesinde gerçek benliğimi kucaklayabilmiştim.

İstediğim şeyler hakkında yüksek sesle konuşabilmiştim.

O birkaç aydan ve hissettiğim yalnızlıktan ne kadar nefret etmiş olsam da yeni bulduğum özgürlüğümden nefret etmiyordum.

Jeremy meyve suyu şişesini kavrarken babasına baktı. "Bu doğru mu, baba?"

"Hiç de değil, Malysh. Seninle vakit ~~geçirmeyi~~ seviyorum."

"Ya annemle?" Jeremy sevilesi küçük kalbiyle, hayran kulübümün ilk üyesiydi.

"Annenle de."

Kayıtsız tonuna bakılırsa içten değildi, o yüzden şansımı zamanında değerlendirmeliydim.

"O zaman bizimle tatile çık," dedim gelişigüzel bir şekilde.

Çenesindeki bir kas seğirse de bunu çabucak maskeledi. "Bunu sonra konuşuruz."

"Ya da şimdi konuşabiliriz, değil mi Jer?"

"Evet! Bizimle tatile çık, baba."

Adrian bana baktı, ben de ona baktım. Winter'ken, bakışları beni bir noktada rahatsız etmeye başlamıştı çünkü onları yakından tanıdığımı fark etmemiştim. Aşılmaz yoğun bakışlarını bana her yönelttiğinde korkutucu olabiliyordu ancak korkmayı reddediyordum.

Bakışlarına karşılık verip çenemi dikleştirdim.

Jer babasının kolunu tutarak, ikimizin de karşı koyamadığı kocaman gözleriyle ona baktı. "Baba, *lütfen*."

Adrian iç çekti. "Peki."

"Yaşasın, baba!"

"Haftaya mı? Sonraki hafta mı?" diye üsteledim.

"Bakacağız."

"İki hafta içinde o zaman. Duydun mu, Jer? Üçümüz seyahate çıkacağız."

Bakışları aramızda gidip gelirken oğlunun gözleri büyüdü. "Ne tür bir seyahat?"

"Babanın bize sürpriz yapmasına izin vereceğiz."

"Yaşasın!" Jeremy önce beni, sonra babasını öptü.

Adrian'ın telefondaki tutuşu sıkılaştı. Onu dolaylı olarak zorlamamdan hoşlanmadığını görebilsem de onunla, işiyle evinin dışında daha fazla zamana ihtiyacım vardı. Çok geç olmadan önce ilişkimizi yeniden inşa etmem gerekiyordu.

Demek istediğim geriye inşa edilecek bir şey kaldıysa.

Bu düşünce içimi ürpertti, beni kemiklerime kadar felce uğratıyordu.

Adrian araba evin dönünde durur durmaz indi, ardından Boris onu takip etti.

Kolya ilk defa geride kalıp biraz oyalandı, patronun peşinden gitmeye pek hevesli değildi.

"Ne?" dedim, bakmaya devam ettiğinde.

"Bunu... yapmamalıydınız."

"Neyi?"

"Onu zorlamak için Jeremy'yi kullanmayı. Annesinin yaptığı buydu. Babası işleri onun istediği gibi yapsın diye patronu kullandı. Bundan nefret ettiğini söylememe gerek yok."

Siktir.

Tam da her şeyi daha iyi hâle getirdiğimi düşündüğümde, sonunda çok daha kötü oluyorlardı.

8
Lia

Adrian, günün kalanını ofisinde Kolya'yla birlikte geçirdi.

Bu şaşırtıcı değildi.

Ancak öncekinden farklı olarak, oturup beklemedim. Kendime acımadım, ihmal edilmenin acısını bastırmadım ya da yanıma gelmiyor diye amaçsızca dolanmadım.

O Lia, uçurumun dibinde ölmüştü.

Düşüşten normal çıkmamış olabilirdim ama şimdi kim olduğumun gayet farkındaydım.

O geceden sonra bende bir şeyler değişmişti, bu değişimi kucaklayacaktım. En iyi olmasa da eski hâlimden daha iyiydi.

Jeremy'nin yatma vakti gelene dek bekledim, sonra ona kıkırdamasına neden olan bir hikâye okudum. Belime sarıldı, metalik gözleri kapanırken uykuyla savaşıyordu. "Beni bırakma, anneciğim."

"Asla, meleğim." Başının tepesini öptüm.

Kısa süre sonra uykuya yenik düşmüştü. Parmaklarını

nazikçe üzerimden çekip onu battaniyenin altına soktuktan sonra ayağa kalktım. Bir an orada kalıp Jeremy'yi izlerken, ne kadar büyüdüğünü fark ettim.

Doğduğu ve canımızı kurtarmak için kaçtığımız gün, daha dün gibiydi. Oğlum en başından beri güçlüydü.

Onunla tekrar bir araya gelme vaadime rağmen Jeremy'i yabancı bir kadınla bırakmak ruh hâlimi daha da kötüleştirmişti. Bunu şimdi anlıyordum. Bu yüzden Winter'dan kendi çocuğunu kaybetmekle ilgili öğrendiklerimi kullanmış, Jeremy'nin yanımda olmamasının yarattığı boşlukla karıştırmıştım. Ardından tamamen farklı bir kimlik yaratmıştım.

Dr. Taylor'ı ziyaret etmem gerekiyordu çünkü bunun tekrar olmasını önlemeliydim. Oğlumla kocamın yanında başka biri, *yabancı* gibi hissetmek katlanmak zorunda kaldığım en kötü deneyimdi.

Çocukken kara kutuda hapsolmaktan daha kötüydü.

Kariyerimin sona ermesinden daha kötüydü.

O zaman kendimi başka bir kadının ailesini çalan sahtekâr olarak görmüştüm. Tanrı yardımcım olsun, gerçekten de çalmak istemiştim.

Bu hayatı istemiştim. Jeremy'le Adrian'ın tamamen benim olmasını istemiştim.

Kendim olmaktan kaçmak için çok çaba harcadığım dünüldüğünde, bu ironikti. Hayatıma ne kadar bağlı olduğumu, onu neredeyse kaybedinceye kadar anlamamıştım.

Jeremy'le Adrian artık ailem olmayana kadar.

Gelgelelim, onlar daima ailemdi. En azından Jeremy öyleydi. Bu yüzden Adrian'ın bana bir yabancıymışım gibi davranmaması için bir şeyler yapmalıydım.

Bunun yapınanın en iyi yolu, onunla yüzleşmeden önce biraz bilgi edinmekti.

Neyse ki bunun için doğru kişiyi tanıyordum.

Jeremy'nin alnını son kez öptükten sonra odasından çıkıp aşağı indim. Üzerime paltomu alarak ana evden sıvıştım.

Dondurucu hava kemiklerimi ürpertti, konukevine giden yolu kat ederken paltoma daha sıkı sarındım.

Boris'le başka bir koruma kapıda dikiliyor, sigara içerken Rusça konuşuyorlardı. Beni gördüklerinde sigaralarını attılar, Boris içeri girmemi engellemek için acele etti. Kolya'yla hemen hemen aynı cüsseye sahip olsa da ince dudakları, sivri burnuyla huysuz yüz hatları vardı.

"İyi akşamlar, Boris," dedim, en samimi tonumla.

"Bayan Volkov," diye karşılık verdi, sert Rus aksanıyla.

Bu ismi duyunca ani bir heyecan içimi kapladı. Winter olduğumu sandığımda, ondan nefret etmiştim çünkü onu –kendimi– kıskanıyordum. Fakat Lia'yken, o soyadın ismime eklenmesinden ne kadar hoşlandığımı kabul etmeyi reddetmiştim.

"Yan'ı görmem gerek, Boris."

Boğazını temizledi. "Bu mümkün değil. Patron'un emirleri."

"Beni durdurmak için güç kullanacak mısın?"

Bu öneriyle, onun ve diğer korumanın gözleri büyüdü. "Tabii ki hayır. Size dokunursak Patron bizi katleder."

"Öyleyse beni içeri al."

"Patron'a bildirmem gerekecek."

"Bildir o zaman. Gelip beni kendisinin durdurmasını söyle." Bunları söyledikten sonra Boris'in yanından geç-

tim. Biraz korkmuş, biraz da Adrian'ın beni almaya gelebileceği gerçeğiyle heyecanlanmıştım.

Bundan önce, ihtiyacım olan bilgiyi almam gerekiyordu.

Yan'ın yattığı oda zemin katta olsa da merdivenlere bakıyordum. Winter yukarıdaydı, muhtemelen son iki aydır oradaydı. O, çözmem gereken bir başka gizemdi.

Adrian en başında onun ben olmadığımı anladıysa, neden onu incitmişti? Onu tehlikeye attığımı düşündükçe göğsüm sıkışıyordu.

Aynı zamanda, Adrian'la birlikte Jeremy'yle oynarken bize baktığını gördüğüme yemin edebilirdim. Bu da mı hayal gücümün ürünüydü?

Kafamı sallayarak Yan'ın odasına ilerledim ve yavaşça kapıyı çaldım.

"Gel," dedi, yorgun sesiyle.

Kapıyı iterek içeri girdim, yatağının yanındaki koltuğa oturdum. Burada olsaydı Kolya'nın oturuyor olacağı koltuğa. Kolya dayanıklı bir adam olmasına rağmen Yan'ı önemsiyor, sözleriyle asla itiraf etmese de bunu eylemleriyle gösteriyordu.

Yan yatakta oturuyordu, üzerinde mavi bir kapüşonlu vardı. Uzun saçları açıktı, boynuna düşerek hatlarını yumuşatıyordu. Ten rengi normale dönmüş, ölümün hayaleti yavaşça yüzünden çekilmişti.

Belli birine odaklanmadan televizyon kanallarını geziyordu. Beni görünce televizyonu kapattı, etrafını saran sayısız yastığa doğru geri yaslandı.

"İyi misin?"

Omzunu kaldırırken yüzünü buruşturdu. "Sıkıntıdan aklımı kaybetmek iyi olmaksa, o zaman iyiyim sanırım."

Dudaklarımda küçük bir gülümseme oluştu. Yemin ederim, onun tavrı başkaydı.

"Sen buraya nasıl girdin? Boris'in hapishanemin girişinde cehennem muhafızı gibi durduğunu sanıyordum."

"Yöntemlerim var."

"Yöntemlerin mi? Başımızı yine belaya sokacaksın, değil mi?"

"Buna değmez mi?"

"Siktir, hayır. Hâlâ boynuma ihtiyacım var, çok teşekkürler."

Hafifçe güldüm sonra duraksadım. "Hey, Yan."

"Efendim?"

"Hatırlıyorum."

"Sen... Hatırlıyor musun?"

"Evet. Başka biri olduğumu düşünmeyi bıraktım."

Dudakları aralanırken uzunca bir nefes verdi. "Lanet olsun, sonunda. Bilgileri zihnine zorla enjekte etmeye başlamam gerektiğini düşünmüştüm."

"Neden yapmadın?"

"Boynuma hâlâ ihtiyacım olduğu kısmını unuttun mu? Patron zaten beni parçalara ayırıp onları giriş salonunda sergileme niyetinde. Onu daha fazla teşvik etmeme gerek yok. Ayrıca deli doktoru dissosiyasyon yaşadığını, sana zorla bilgi verilmesinin tam tersi etkiye sebep olacağını ya da durumunu kötüleştirebileceğini söyledi."

Ona yaklaştım. "Adrian bu yüzden mi Winter olarak yaşamama izin verdi?"

"Aynen öyle."

"Sanırım beni uzaktan izlemiştir."

"Hepimiz izledik. O dönemde ne kadar huysuz olduğunu hayal bile edemezsin; demek istediğim her zamankinden daha fazla olduğu. Özellikle ben, gazabına katlanmak zorunda kaldım. Günlük antrenmanlarımız sırasında herkesi dövdü."

"Özür dilerim."

"Kontrol edemediğin bir durum için özür dileme. Akıl hastalığı üzülecek bir şey değil."

Yaşlar, gözlerime hücum etti. Akmalarını engellemek adına gözlerimi iyice araladım. "Teşekkürler."

"Birlikte yaşar birlikte ölürüz, kadın."

"Aman Tanrım, Yan!" Heyecanla çığlık attım, dudaklarımda geniş bir sırıtış vardı. "Sen Larry misin?"

Göz kırptı. "Ta kendisi."

"İnanamıyorum. Burun deformasyonu dışında hiç benzemiyorsunuz hatta farklı aksanlarla konuşuyorsunuz."

"Kılık değiştirmeyle görünüşümün icabına baktım. Aksana gelecek olursak..." Boğazını temizleyip Amerikan aksanına geçiş yaptı. "Hayatımın çoğunu burada geçirdim, kadın. Bir Amerikalı gibi konuşabiliyorum. Sadece yapmayı seçmiyorum çünkü Rus aksanı beni korkutucu, havalı gösteriyor."

"Seni küçük piçkurusu." Hâlâ gülüyordum, Larry'le Yan'ın aynı kişi olmasına çok sevinmiştim. Lia olarak da Winter olarak da arkadaş gördüğüm tek insanlar onlardı.

"Sen kime küçük diyorsun? Yirmi beş yaşındayım, teşekkürler."

"Hâlâ benden küçüksün. Üstesinden gel."

"Her neyse." Gözlerini devirdi. "Patron hatırladığını biliyor mu?"

Bugün olanları hatırladığımda neşem kaçtı. "Biliyor ama olabilecek en kötü şartlar altında öğrendi. Onu aldattığımı düşünmeye geri döndü. Sanki bunu düşünmeyi bırakmış gibi."

"Sadece *düşünmüyor*. Bunu onun kafasına sen soktun ve inkâr etmeyi reddettin."

"Bugün inkâr ettim, bana inanmadı."

"Onu suçlayabilir misin? Bu fikrin aylarca zihninde çürümesine izin verdin."

"Biliyorum ama o da masum sayılmaz."

"Yani? Bunun hakkında konuşacak mısınız yoksa birkaç yıl sonra mı çözmeyi düşünürsünüz? Çünkü zaman olmayabilir."

Kasvetli bir hale düşüncelerime el koyarken, kalbim küt küt atıyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Artık Lia olduğuna göre, bilmelisin ki Richard'ı patron öldürdü."

"Bunu zaten anlamıştım. Bunu beni tekrar yanına almak için yapmadı mı?" Beni yanına almasına memnun olsam da Adrian'ın yöntemleri aşırıya kaçabiliyordu. O zamanlar gerçekten ödümü kopartmıştı.

"Hayır, pislik Richard sana dokunduğu için yaptı."

"Ah." Sıcak bir his içimi kapladı. Her nedense bu hissin adı tiksinti değildi.

Kocam beni koruyacağını söylemiş ve korumuştu. Ben onu tamamen sildiğimde bile.

"Hepsi bu da değil, Lia. Richard, Bratva'nın belediye

başkan adayıydı, Sergei o öldüğü için mutlu değil. Bunu yapanın içeriden biri olduğunu öğrenirse, ihanet sayar."

"O... Adrian'dan şüpheleniyor mu?"

"Evet. Vladimir'e onu alt etme görevini verdi. O inatçı şerefsiz, işin arkasında patronun olduğunu kanıtlayana kadar durmayacaktır. Kristina'yı senin için bir kenara atması yüzünden onu hâlâ affetmemiş olan Igor da en büyük oğlunu, patronun pozisyonuna getirebilmek adına onun ölümünü planlıyor."

"Ama... O, birliğin en değerli varlığı değil mi? Sergei ondan öylece vazgeçmez."

"Vazgeçer."

"Neden? Adrian o aptal birliğin dayanağı. Onu öylece kapı dışarı edemezler."

Onun adına çok öfkelenmiştim. O şerefsizlere gençliğini, tüm hayatını vermişti. Onlarsa Richard gibi önemsiz biri için Adrian'a bunu yapmaya cüret mi ediyorlardı?

"Kesinlikle edebilirler. Richard'ın ölümü, Lucianoların kendi adaylarını öne çıkarmalarını sağladı. Bu da açık bir ihanet eylemi."

Babamın soyadı anılınca kalbim tekledi. Biyolojik babam, Adrian'ın bana en başta yaklaşma sebebiydi. "Ama bunu İtalyanlara fayda sağlamak için yapmadı."

"Doğru, yine de Sergei'yle diğer herkes bu şekilde algılardı."

"Siktir."

"Gerçekten siktir, Lia. O yüzden daha fazla zaman kaybetme."

"Kaybetmeyeceğim."

Yan tereddüt etti, beni uzun kirpiklerinin altından izlerken elini saçlarından geçirdi.

"Ne var, Yan?"

"O gece seni duydum, biliyor musun?"

"Hangi gece?"

"Vurulduğum gece."

"Ah."

"O adamı tanıyordun." Sesini alçalttı. "Onu *tanıyorsun*."

"Evet," diye mırıldandım.

"Ah, harika, sikeyim. Bir komplikasyon daha."

"Adrian'a söyleyecek misin?"

"Tabii ki hayır. Acısını senden çıkarır."

"Ama Kolya, Adrian'ın senden şüphelendiğini, hile olarak vurulduğunu düşündüğünü söylemişti."

"Bunu ispatlayacak kanıtı yok, olmadan hareket etmez. İyi olacağım. Sadece kendine odaklan."

"Teşekkürler. Sana sahip olduğum için çok mutluyum."

"Ben de. Yoksa ölüm sebebim can sıkıntısı olurdu."

Gülümsedim, sonra ona baktım. "Bana bir iyilik daha yapabilir misin?"

"Şimdi ne var?"

Derince nefes aldım. "Bana Winter olduğum zamanın tamamını anlat."

Bütün olmak, sadece ve sadece bana bağlıydı. Yalnızca hayatımın tüm parçalarını bir araya getirdiğimde sonraki adımı atabilecektim.

Bunun bizi yeniden inşa mı yoksa yok mu edeceğine dair hiçbir fikrim yoktu.

9
Adrian

Zihnimin aşırı uyarılması, herhangi bir şeyi sindirebilmemi engelliyordu.

Belki de yaşananları o kadar çok sindiriyordum ki beyin hücrelerim düşünce oluşturabileceğimden daha hızlı çalışıyordu.

Lia'nın âşığını öptüğünü gördüğümden beri kırmızı bir sis görüyordum. Koyu lanet kırmızı.

Öfke kırmızısı.

Şerefsizi öldürerek bundan kurtulamazdım çünkü Lia, onu koruyordu.

Yine.

Anılarını daha yeni kazanmış, ona başka bir kadının adıyla seslenmemi istemeyi bırakmış olsa da yanına gittiği ilk kişi oydu. Âşığı.

Siktir yine.

Yumruğumu masaya vururken kolumda yankılanan şoktan keyif aldım. En azından acı, beni Lia'yla ilgili kana susamış düşüncelerden uzaklaştırıyordu.

Âşığıyla ilgili.

Herkesle ilgili.

Geçici olsa da hiç yoktan iyiydi.

İlk kez diz çökmesi, ilk kez ağzını sikmemi istemesi işleri daha da kötüleştirmişti.

Üzerimdeki ellerinin hissinden ve ağzını patlama noktasına kadar kullanmasından zevk alsam da tatmin tam o ânda sona ermişti. Şimdi düşündüğüm tek şey, bunu yalnızca onu korumak için yapmış olduğuydu. Beni onun peşinden gitmekten alıkoymak için.

Bunu o zaman da biliyordum ama ağzını kullanmam, onu cezalandırmam gerekiyordu.

Daha fazlasına olan ihtiyacım, hâlâ damarlarımda nabız gibi atıyordu. Belki de planı başından beri buydu; dikkatimi dağıtmak için beni baştan çıkarmak.

"Geceyi burada sonlandırmak ister misiniz, Patron?" diye sordu Kolya, koltukta oturduğu yerden.

Gözetleme monitörlerinden ayrılıp ayağa kalktım, pencereye doğru ilerledim. Dışarıdaki karanlık bahçeye bakarken derince nefes verdim. "Onun konumunu istiyorum, Kolya."

"Evet ama saatlerce güvenlik kamerası görüntüsü izlemek zaman kaybı olacaktır. Bıraktığı izleri nasıl ortadan kaldıracağını biliyor, her zaman maskeyle şapka takıyor. Yalnızca eşkâlini aldık, yüz tanımadan sonuç almamız imkânsız."

Parmaklarımı baldırıma vurdum, sonra kafamın içinde noktalar birleşmeye başlayınca durdum. Tekrar Kolya'ya

döndüğümde, fikir net olarak şekillenmişti. "Siyah deri ceket, maske ve şapka... Tıpkı bir hafta önce Lia'yı, Igor'un doğum günü partisinden kaçıran kişi gibi."

"Aynı kişi mi olduğunu düşünüyorsunuz?"

"Neredeyse eminim." Ona doğru ilerleyip yanına oturdum. "İki görüntüyü de aç."

Kolya birkaç tıklamadan sonra, Lia'yı kaçırıp Yan'ı vuran adamın sabit görüntüsünü aldı. Sonra onu, bugün şehirdeki güvenlik kameralarından aldığımız görüntüyle yan yana koydu.

Kıyafetler benzer olsa da standartlardı, herkesin giyebileceği türdendi. Onu ele veren yapısıydı. Aynı profile, uzunluğa ve genişliğe sahipti.

Ekrana dokundum. "Aynı şerefsiz."

"Evet öyle." Kolya'nın kaşları çatıldı. "Ama neden Bayan Volkov'u kaçırsın ki?"

"Çünkü onunla konuşmanın yolunu bulamıyordu. Winter'ken bile onu yakından izliyorduk. Lia'ya yaklaşamadığı için o numarayı yapmak zorunda kaldı."

"Hâlâ neden onu kaçırdığını, Yan'ı vurduğunu ve yakalanma riskine girdiğini anlamıyorum. Sadece âşığı olduğu için olamaz."

Kolya'nın sebepleri mantıklıydı ama piç, ona benim kadar deli oluyorsa, riske girerdi. Yine de onun seviyesinde olan, açıkça eğitilmiş ve neredeyse tüm güvenlik kameralarından kaçacak becerilere sahip biri, *Pakhan*'ın düzenlediği partide Lia'ya yaklaşmazdı.

Bir nevi vermek istediği 'siktir git' mesajını, istediği zaman bana ulaştırabileceğini vurgulamıştı.

Sistemimin kurşun geçirmez olmadığını.

Sistemim kurşun geçirmez değildi.

Bu düşünce kafamda bulanık çizgiler yaratırken, sistemimin başarısız olduğu tek sefer aklıma geliyordu.

Yaklaşık bir yıl önceki suikast girişimi. Beni öldürmeye çalışanın kim olduğuna dair bilgi bulamadığım tek sefer.

Sonrasında Lia'nın depresyonunun kötüleştiği ve beni aldattığını itiraf ettiği olay.

"Geçen yaz yaşanan saldırıya katılan adamla aynı kişi olabilir mi?" diye sordum Kolya'ya.

Dikkat kesildi. "Bu mümkün olsa da becerilerini ele alırsak, bunu kendi başına yapmaz mıydı? Kendi adına yapması için neden paralı asker tutsun?"

"Vurup arabayla uçurumdan aşağı attığı Spetsnaz'ı tutmasıyla aynı sebepten. Kamuflaj. Muhtemelen hiçbir ipin ucunun ona çıkmasını istemiyor."

"Neden sizi öldürmek istesin ki?"

"Lia'yı tamamen kendine saklamak için," dedim sıktığım dişlerimin arasından. "Düşmanlarımızdan biriyle de çalışıyor olabilir."

"Şimdiye kadar bulduklarımızı göz önüne alarak, durumu üç olaydaki kişinin de aynı olduğunu düşünerek bakacağım."

"Lazlo Luciano'yla, Rozettilerle veya bizden biriyle bağlantılı olabilir."

"Kim gibi?"

"Vladimir ya da Igor. Bekle." Telefonumu alıp asla yardım için aramak istemediğim numarayı tuşladım.

Kirill iki çalıştan sonra açtığında, her zamanki kendini beğenmiş tonuyla konuştu. "Adrian. Ne hoş bir sürpriz. Bu onuru neye borçluyum?"

"Ne biliyorsun?"

"Doğrudan konuya giriyorsun, anladım."

"Zamanımı boşa harcama, Morozov."

"Kimse sana söylemediyse diye söylüyorum, iyilik isterken bunu kibarca yapman gerekiyor."

"Kibar hâlim sona ermek üzere, tıpkı birlikte varabileceğimiz herhangi bir anlaşma gibi."

"Tanrım. Yaşlı bir adam kadar huysuzsun."

"*Ne biliyorsun*?" diye vurguladım.

"Sana bir şey bildiğimi düşündüren nedir?"

"Çözümü zor olmayan ipuçları veriyordun."

"Sen de onları yakaladın. Ben de ipucu oyunumu bir sonraki seviyeye taşımam gerektiğini düşünüyordum. Önce neyi öğrenmek istiyorsun?"

"Elinde ne var?"

"Ya sana karının geçmişiyle ilgili bilmediğin bir şeyi bildiğimi söylesem?"

Baldırıma hafifçe vuran işaret parmağımı durdurdum. Onun, Lazlo'nun kızı olduğunu bilmesinin imkânı yoktu. Bu bilgiden haberdar olanlar ölmüştü. Bundan emin olmuştum.

Bu yüzden sakinliğimi korudum. "Nedir?"

"İtalyan bir çocukla büyüdüğünü biliyor muydun?"

"İtalyan bir çocuk mu?"

"Evet. Komşular. Lia'yı ilk araştırdığımda bunu pek dü-

şünmesem de sonradan kafamda alarmlar çalmaya başlamıştı."

"Onu *araştırdın* mı?"

"Tabii ki araştırdım. Vladimir, Sergei ve Igor da araştırdı. Kadını birdenbire getirip karın ve çocuğunun annesi olduğunu ilan ettikten sonra sadece başımızı sallayacağımızı mı düşündün? Sen hata yapmazsın, Adrian. Demek istediğim, herkesi onunla kazara hamilelik için evlendiğine ikna etmeye ne kadar çalışsan da buna inanmıyorum. Şimdi, nerede kalmıştım? Doğru. İtalyan. Normal görünse de onu ve ebeveynlerini detaylıca araştırdığımda hiçbir şey bulamadım."

"Hiçbir şey mi?"

"Kesinlikle hiçbir şey. Hiçbir normal vatandaş izlerini böyle titizlikle örtmezdi, değil mi?"

"Hayır."

"Aynen öyle."

"Adı ne?"

"Luca."

"Soyadı?"

"Brown. Luca Brown. Herhangi bir şey çağrıştırdı mı?"

"Hayır."

Dilini şaklattı. "Bana da çağrıştırmıyor ama o şerefsizi bulacağım. Kimse benden saklanamaz."

"Beni haberdar et."

"Vay be Adrian. Bugün ne de sevgi dolusun."

"Sadece sana söyleneni yap."

"Karşılığında bir şey alacak mıyım?"

"Evet."

"Harika. Seninle iş yapmayı seviyorum."

Telefonuma baktıktan sonra Kolya'ya odaklandım. "Neden onu ilk incelediğinde İtalyan bir komşusu olduğunu söylemedin?"

"O zamanlar önemsiz görünmüştü. İkisi de çocuktu, New York'taki çoğu insanın İtalyan komşusu var. Daha derine inme ihtiyacı hissetmemiştim."

Haklıydı. Önemli olmamalıydı. Ancak Kirill'in bahsettiklerinden sonra Luca'nın düşündüğümden daha fazla işin içinde olduğuna dair bir şüpheye kapılmıştım.

Aradığım cevapları onu cezalandırmam karşılığında verse bile bana doğruları verebilecek tek kişi vardı.

"Geceyi bitirelim, Kolya." Ayağa kalktığımda yönetimdeki ikinci adamım beni takip etti.

"Boris bana daha önce mesaj göndermişti, sizi rahatsız etmek istemedim."

"Ne hakkında?"

"Bayan Volkov, Yan'ı ziyaret etmek için konukevine gitmiş."

Yumruğumu sıktım. "Beni rahatsız etmek istemedin mi yoksa küçük pisliği mi koruyordun?"

Uzunca bir nefes verdi. "İkisi de."

"Yan bir şey biliyor, Kolya. Oradaydı ve benden saklıyor."

"Biliyorum."

"Sonunda bana katılıyor musun?"

"Evet. Bana da söylemiyor ama gayet açık. Bayan Volkov'u koruyor."

"Benden mi?"

"Evet, efendim. Onu uçurumun kıyısına kadar ittiğiniz için hâlâ kızgın olduğunu biliyorsunuz."

"O hâlde bu şimdi de onun tarafında olduğun anlamına mı geliyor?"

"*Sizin* tarafınızdayım. Bunu yapmak için de size her şeyi olduğu gibi söylemem gerek. Son otuz yıldır böyleydi."

Parmağımı göğsüne bastırdım. "Ne sakladığını öğren yoksa ayağa kalktığı gün ona işkence edeceğim."

Bu sözlerden sonra ofisten çıkıp üst kata yöneldim. Akşam yemeği yemekle uğraşmamıştım, hiç iştahım yoktu.

Saat akşam ondu. Lia, Jeremy'nin odasında olmalıydı. Oraya giderken, onu dışarı taşıyıp cevapları teninden çıkarmak konusunda kararlıydım.

Ağzını menimle boyadığımdan beri hissettiğim daha fazlasına olan ihtiyaç, şiddetle geri gelmişti.

Şaşırtıcı şekilde, Malysh'in odasına gittiğimde orada uyuyan tek kişi oydu. Kapıyı sessizce kapatıp odamıza ilerledim.

Hâlâ Yan'ın yanında olamazdı, değil mi? Eğer öyleyse, ben-

Kana susamış düşüncelerimle ayaklarım kapının eşiğinde durdu.

Tek ışık, zeminlere yayılmış –makyaj masasında, komodinlerde hatta sandalyelerde– duran kırmızı mumlardan geliyordu. Sahip olduğumuzu bile bilmediğim çarşaflar kırmızıydı, havada gül kokusu vardı.

Makyaj masasının üzerinde duran yemek tepsisi, daha fazla mum ve gülle çevriliydi.

Ortam dün gecekininkine benziyordu. Tek fark, yalnızca sabahlık giyip daha fazla mum yakarak odanın ortasında dikilen kadındı.

"Ah." Kafasını kaldırdı. "Yarım saat daha gelmemen gerekiyordu. Henüz makyaj bile yapmamıştım-"

Ona doğru atılıp kolunu kavradım. Elindeki çakmak sandalyeye düştü, bana döndüğünde dudakları aralanmış ve yüzü kızarmıştı.

Bir anlığına, bunu benim için yaptığına inanmak istiyordum.

Bizim için.

Ancak daha önce hiç yapmadığı hâlde neden şimdi yapmıştı?

Gerçeği öğrenmenin tek yolu vardı.

Makyaj masasının üzerinde duran yemek tepsisi, daha fazla mum ve gülle çevriliydi.

Ortam dün gecekininkine benziyordu. Tek fark, yalnızca sabahlık giyip daha fazla mum yakarak odanın ortasında dikilen kadındı.

"Ah." Kafasını kaldırdı. "Yarım saat daha gelmemen gerekiyordu. Henüz makyaj bile yapmamıştım-"

Ona doğru atılıp kolunu kavradım. Elindeki çakmak sandalyeye düştü, bana döndüğünde dudakları aralanmış ve yüzü kızarmıştı.

Bir anlığına, bunu benim için yaptığına inanmak istiyordum.

Bizim için.

Ancak daha önce hiç yapmadığı hâlde neden şimdi yapmıştı?

Gerçeği öğrenmenin tek yolu vardı.

10
Lia

Bunu planladığımda aklımda tek bir düşünce vardı; Adrian'a ulaşmak.

Her zamanki gibi tüm duygularını hapsetmek yerine ifade ettiği sürece, öfkesiyle ya da gazabıyla karşılaşmam umurumda değildi.

Her şeyin hazır olduğundan emin olmak için mumları, çarşafları ve bir sene önce alıp giymeye cesaret edemediğim iç çamaşırı takımını çıkardım. Onları, sanki ayıpmış gibi dolabın arkasına saklamak zorunda kalmıştım.

O zamanlar Adrian'ın varlığından daha fazla korkuyordum, duygularıma ya da ona tamamen teslim olmak istemiyordum.

Bir yanım hâlâ bununla savaşıyordu. Hâlâ kafamın bir köşesinde Adrian'ın canavar olduğunu, bunu hiçbir şeyin değiştirmeyeceğini fısıldayan bir ses vardı.

Ancak aklımı kaçırmamın sebebi, bu yanımdı çünkü çok istediğim bir şeyi inkâr etmiştim. Bunu yaparak kafamı alt üst etmiştim.

Şimdi Adrian kolumu tutarken, gri gözleri kinle parlarken kaçmıyordum.

Baktım.

Düştüm.

Yalnızca şu ânda kaldım.

Adrian sadece orada dikilerek tüm dikkatime el koyduğu için, bu o kadar da zor değildi.

Kavradığı kolumdaki tüylerim diken diken olmuştu. Keskin elmacık kemiklerindeki gölge, ona karanlık ve ölümcül bir hava veriyordu.

Birdenbire, sinsice yaklaşan sessiz bir güzelliğe ve zamanla daha da artan fiziksel mükemmelliğe sahip çok yakışıklı bir adamdı. Yıllar geçtikçe, ona biraz âşık olmuş olabilirdim.

Tamam, *çok*.

"Ne yaptığını sanıyorsun, Lia?"

Adımın onun dudaklarından dökülüşünü seviyordum. O kadar çok seviyordum ki ses tonunda daha net duyabilmek için biraz daha yaklaşmış bile olabilirdim.

Kendine gel, Lia.

"Sadece akşam yemeği," dedim ilgisizce.

"Bu bana *sadece akşam yemeği* gibi görünmüyor."

"Bugün beni arayıp randevu isteyen sendin, unuttun mu?"

"Artık istediğimi kim söyledi?"

Sözlerinin ne kadar acıttığını görmezden geldim, özellikle de daha önce gerçek bir randevuya çıkmadığımız için. Yine de bunu sindirdim. "Peki, ben bir randevu istiyorum."

"Randevudan kastın ya sorularımı cevaplayacağın ya da poponu kızartacağım türdense, pekâlâ o zaman Lia. Randevumuzu gerçekleştirelim."

"Bir de romantizm öldü derler."

"Alaycılığı bırak. Sana yakışmıyor."

"Bana gayet yakıştığını düşünüyorum."

"Lia..." diye uyardı. "Bana karşılık verme yoksa bedelini kıçın ödeyecek."

Omurgamdan yukarı bir heyecan dalgası yükseldi. Baldırlarımı birbirlerine sürtmemeye çalışırken ilgisiz numarası yapıyordum.

"Yemek soğuyor."

"Neyin peşindesin? Sonrasında bir şey istemek için beni baştan mı çıkaracaksın? O şerefsizle buluşmak için dışarı çıkmak gibi mesela."

"Hayır." Kafamı salladım. "Seni asla aldatmadım, Adrian. Yemin ederim."

Saçımı avuçlayarak beni kavradı, geriye doğru çektiğinde irkildim. "O hâlde bu yeni oyunun mu? İnkâr etmek."

Çekmek için değil de ona dokunmak adına bileğine tutundum. Aramızdaki hassas bağın kopmasını engellemek için onunla yakınlık kurmak istiyordum.

"Sana aynı şekilde davranmama ne dersin, Lia? Ben de bir metres getirmeli miyim? Seni yatağa bağlarım ve sen izlerken onu gözünün önünde sikerim. İstediğin bu mu?"

"Hayır!" Gözlerim yaşlarla dolarken, yeşil gözlü canavar ruhumun derinliklerinden başını kaldırdı.

Bana ders vermek için, beni onu incittiğim kadar incit-

mek için bunu yapacağından emindim. Adrian'ın başka bir kadına dokunduğunu gördüğümde hayatta kalabileceğimi sanmıyordum.

Beni geri dönülmez şekilde kırardı.

"Neden olmasın? Kopyanı bana gönderdiğine göre olmasını beklediğin şey bu değil miydi? Benim onu becermem."

Yakıcı gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülüyordu, titremelerini önlemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Bana cevap ver Lia."

Konuşmadan önce bir hıçkırıkla boğuldum. "O zamanlar doğru düşünmüyordum."

"Düşünmüyordun ama yerini onun almasını yeterince düşündüğün belli. Onu yatağımda hayal ettin mi? Bu görüntüyü beğendin mi?"

"Hayır… Hayır! Hayır!" Parmaklarımı onun tenine batırdım. "Bana böyle eziyet etme."

"Aylardır bana eziyet ettiğin gibi mi demek istiyorsun?"

"Seni aldatmadım, asla da aldatmayacağım. Sen her parçama sahipken yapamam."

"Her parçana sahip miyim?" Gözleri korkutucu bir tonla karardı.

Başımı sallasam da saçımdaki tutuşu yüzünden pek fark edilmemişti.

"O zaman kanıtlayalım."

Beni yatağa çekip oraya özenle yerleştirdiğim yastıkları tekmeledi.

Bedenimi yatakta sırtüstü yatmaya zorlarken itiraz et-

medim. Bunun yerine, içimi daha önce hiç olmadığı kadar çarpık bir heyecan sarmıştı.

Adrian'ın eli sabahlığı buruşturup yırtarak üzerimden çıkardı. Üzerime seksi bir şey giyme ya da kendime çeki düzen verme fırsatını olmamıştı.

Çıplaklığım tamamen gözlerinin önündeydi. Kararmış bakışlarından, oradaki vaatten zevk alıyordum.

Üzerinde öyle bir etkim vardı. Soğuk yüzeyini aşıp içindeki adamı çekip çıkaran başka bir kadın değil, bendim.

Sadece ben.

Kocam üzerime çıktı, bir eliyle bileklerimi tuttuktan sonra sabahlığımın kuşağını kullanarak onları karyola direğine bağladı. Kendinden emin, sistemli hareketlerinin her biriyle kalbim ürperiyordu.

Beni parça parça eritirken, ona karşı koymamın hiçbir yolu yoktu.

İstediğimden değildi.

Aksine, onun bu yanına ihtiyacım vardı. Sınırsız zevke, durdurulamaz tutkuya ihtiyacım vardı.

Onun kendini tutmamasına ihtiyacım vardı.

Genellikle ellerim bağlıyken beni cezalandırmaya veya sikmeye devam ederdi.

Bu sefer öyle değildi.

Adrian üstümden kalktı, komodine uzanıp birkaç ip parçası çıkardı. Ben ne yaptığını çözemeden yatağın ayakucuna yöneldi. Ayak bileklerimden birini direğe bağladı, sonra aynısını diğerine yaptı. Böylece kollarım ve bacaklarım açık şekilde önünde yatıyordum.

Bu pozisyonla, yabancı bir uyarılma duygusu içimi doldurdu. Tamamen çıplaktım, bağlıydım ve beni bundan kurtarabilecek tek kişi, beni bu duruma sokan adamdı.

Kocam gömleğinin düğmelerini açarken karşımda duruyor, kadınlığımı tamamen görüyordu. Kumaş tamamen açılana kadar, göğsünün sert çıkıntıları her düğmeyle ortaya seriliyordu. Gömleği vücudundan sıyırıp yanına fırlattı.

Çıplak göğsünü ve her zaman sinirimi bozan boydan boya dövmeli kollarını açıkça görüyordum.

Karın kasları dalgalandığında baldırlarımı birbirine bastırmak istesem de pozisyonumdan dolayı yapamadım.

Adrian kemerini çıkarsa da pantolonunu çıkarmadı. Deriyi güçlü ve damarlı eline dolarken yatağın yan tarafına yürüyordu.

Ya da daha çok, gözleri yalayıp yutmak için avına dikilmiş dev bir kedi gibi ilerliyordu. Tenimde binlerce ürperti patlarken, acı verici bir beklentiyle dilim damağıma yapıştı.

"Bana ne yapacaksın?"

İmalı kayıtsızlığıyla konuşurken kül rengi gözleri, çıplaklığımla ziyafet çekiyordu. "Ne yapacağımı düşünüyorsun?"

"Beni cezalandıracak mısın?"

"Aldatanlar cezadan daha fazlasını hak eder."

"Seni aldatmadım."

Kemeri sertleşen meme uçlarıma inmeden önce havada ıslık çaldı. Keskin acı tenimde patlarken cıyakladığımda çıkardığım ses, sessizlikte yankılandı.

Aman. Tanrım.

"Ağzından çıkan her yalanda seni kırbaçlayacağım."

"Seni *aldatmadım*."

Memelerime tekrar vurdu, feryat etsem de bu defa acı yüzeyde kalmadı. Bunun yerine yalnızca Adrian'ın dokunabileceği hasta, çarpık yanıma ulaşmak için daha da derinleşip karardı.

Boğazımdan kopan hıçkırık beni boğuyordu. "Seni... Ahhh-"

Beni tekrar kırbaçladığında sesim kesildi. Yataktan yükselmeme rağmen ipler beni tekrar aşağı indirerek kaçmamı engelledi. Meme uçlarım kan kırmızısıydı, pembe şeritler göğüslerime yayılmıştı.

Adrian, kemerini sertleşmiş meme ucumun üzerinden kaydırdığında sırtım yay gibi büküldü. Zevk sarsıntısı, içimi kaplarken karnımın alt kısmına yerleşti. Eşit miktarda zevkle acı, beni aynı anda ele geçiriyordu. Çılgına dönmüştüm, ağlıyor, daha fazlası için yalvarıyordum.

"Bu meme uçlarına dokundu mu, Lia?"

"Hayır...yemin ederim..."

"Bu meme uçları kime ait?"

"Sana," diye boğuk bir mırıltı çıkardım.

Kemeri tekrar memelerimin üstüne indirdi. "Duyamadım."

"Sana!" diye haykırdım.

"Doğru." Kemeri karnımın boşluğundan aşağı kaydığında kendimi hazırladım. Nefes alırken, yanaklarımla boynumda sıcak çizgiler bırakan gözyaşlarımın arasında burnumu çektim.

Adrian, tek bir dokunuşla beni mahvetme yeteneğine sahipti. Vücudumu bana böyle düşman etmesi, sonra da ahlaksızlığından zevk almamı sağlaması delilikti.

Hatta arzulamamı sağlaması.

"İlişkine ne zaman başladın, Lia?"

"Başlamadım... İlişki falan yoktu... Ahhh..." Kemeri karnıma indiğinde, sesim çığlıkla son buldu.

"Tekrar deneyelim. *Ne zaman*?"

"Ben asla... Asla..."

Şaplak!

Yataktan yükselirken, gözlerim görüşüm bulanıklaşana kadar yaşlarla dolsa da bakışlarına karşılık verdim. "Beni öldüresiye kırbaçlayabilirsin ama yalan söylemeyeceğim... Senden başka hiçbir erkeğe bakmadım."

"Benden başka hiçbir erkeğe bakmadın mı?" *Şaplak!* "Öyleyse öptüğün adam kimdi, Lia?" *Şaplak!* "O kimdi?"

İşini bitirdiğinde ağlıyor, haykırıyordum. Çıkardığım her ses, hıçkırıklarımın gücü yüzünden çatallıydı. Baldırlarım titriyor, meme uçlarım zonkluyordu. Tuhaf, acı verici bir uyarılma durumu tüm varlığımı ele geçirmişti.

"Adrian... Lütfen... Dur..."

"Bana istediğimi vererek bunu durdurabilecek tek kişi sensin. Onu korumayı bırak."

"Ben... Onu korumuyorum."

"Bu yüzden mi bana onun kim olduğunu söylemeyi reddediyorsun?"

"O tehlikeli olduğu için... Ben... Senin incinmeni istemiyorum."

Güldüğünde sesi sert ve keyifsizdi. Kalbimi sızlatmıştı. "Bunu zaten birçok kez yaptın, Lenochka."

"Sen de beni incittin..." Hıçkırıklarımın arasından sız-

landım. "Benimle evlenmenin tek sebebinin, beni babama karşı kullanmak olduğunu öğrendiğimde beni mahvettin."

Kemer bacaklarımın arasında duraksadı. "Seni hiç kullandım mı?"

"Kullanabilirdin. Bunu her ân yapmanı bekleyerek kahrolası bir endişe balonu içinde yaşıyordum."

"Soruyu cevapla. Seni *kullandım* mı, Lia?"

"Hayır..."

"Hayır, kullanmadım. *Kullanmazdım.* Bunu yapmayı planlasaydım, seninle evlenmezdim. Ayrıca, Rozettilerin senin varlığından haberdar olan, sonra da seni babandan saklayan her kahrolası üyesinden kurtuldum. O ilk gün, evinin otoparkında öldürdüğümü gördüğün piç de dahil. Seni takip ediyordu ve ben de işini bitirdim."

Ağzım bir karış açıldı, bedenimi saran acı ve sürekli uyarılmayla sözlerine odaklanmak zor olsa da onların bilincime süzülmesine izin verdim.

"Sen... Beni takip mi ediyordun?"

"Seninle tanışmadan önce birkaç ay boyunca, evet. Demek istediğim, seni Lazlo'ya yaklaşmak için kullanmak isteseydim, bunu o sıralarda yapardım."

"Neden yapmadın?"

"Çünkü benim oldun."

"Bunu bana neden seninle ilk yüzleştiğimde söylemedin? Neden beni seni incitmek zorunda kalana kadar incitmen gerekti?"

"Dışarıdan biri sana yardım etti, âşığın olduğunu söyledin."

"Değil..."

Kemeri amımın üzerine indiğinde nefesim kesildi, ağzım açık kaldı.

"Bana yalan söyleme, Lia."

"Âşığım değil!"

Şaplak!

"Ahhh...*lütfen*...Az önce söylediğin şeye inanıyorum. Beni kullanmak niyetinde olmadığına inanıyorum, gerçekten. Şimdi sen de bana inanmalısın...lütfen...lütfen..."

Çünkü inanmazsa ikimizi de yok edecek tehlikeli, toksik bir döngüye kapılacaktık.

"Neden inanayım? Aldattığın konusunda ısrar etmiştin, unuttun mu?"

"Adrian... Sana yalvarıyormuşum gibi kabul et. Bunu bize yapma."

"Neyi yapmayayım?"

"Bizi tekrar öldürme."

Sert çizgiler yüz hatlarına kazınmıştı, bir şeyin eşiğinde olduğunu anlasam da ne olduğunu bilmiyordum.

Kemeri bacaklarımın arasında, baldırının hassas teninde kaydırdı ama beni kırbaçlamadı. Aksine dokunuşu yatıştırıcıydı, acıyı alıp yerini bedensel bir mutlulukla doldurmuyordu. Tenimin altında nabız gibi atan, kemiklerime bağlanan bir mutluluk.

El ve ayak bileklerimdeki bağları çekiştirsem de bu yalnızca onları hassas tenimin etrafında daha da sıkılaştırdı.

"Bana bir şey ver, Lia."

"N-ne hakkında bir şey?"

"Onun hakkında. Eğer âşığın değilse, onu korumamalısın."

Kemeri, amımın ıslaklığında aşağı yukarı kayarken keskin bir nefes aldım. Adrian'la ilişkim başladığından beri Luca bana hiç yardım etmemiş, aksine beni kullanmıştı. Bana büyükannemi, çocukluğumu hatırlattığı için ona göz yummuştum.

Bana kalsa, onunla Adrian'ı birbirlerinden mümkün olduğunca uzak tutardım. Ancak kocamın içine dönük yapısını biliyordum, ihtiyacı olan cevapları alana kadar bana ve kendisine işkence etmeye devam edecekti.

Onları zaten alacağına göre, inkâr etmemin ne anlamı vardı ki?

"Luca," diye fısıldadım. "Adı Luca, çocukluk arkadaşımdı. Büyükannem hayattayken aynı mahallede oturuyorduk, aynı okula gidiyorduk."

Verdiğim bilgiden memnun olduysa da bunu göstermedi. İfadesi de tavrı kadar boştu. "Neden onunla gizlice buluşmak zorundaydın?"

"Çünkü belalı tiplerle takılıyor."

"Nasıl tipler?"

"Bilmiyorum. Tehlikeli olduğu için hayatından uzak durdum."

"Ama sonunda benimkine girdin." Sesinin daha yumuşak olduğunu duyunca, neredeyse minnetle ağlayacaktım.

"Kendin söyledin. Başka seçeneğim yoktu."

"Ya bir seçeneğin olsaydı?"

Rahatlamayla, ağzımdan bir hıçkırık döküldü. "Bunu seçerdim, Adrian. *Seni* seçerdim."

Kısa süreliğine gözlerini kapatıp homurdandı. Tekrar açtığında, "Siktir, Lenochka," diye tısladı.

"Evet, lütfen."

"Evet lütfen, ne? Seni sikeyim mi? Kırbaçlayayım mı? Sana sahip mi olayım?"

"Herhangi biri... Hepsi..." Iplerime karşı boşuna mücadele ediyordum. "*Lütfen*."

Kemeri attı, pantolonunu çözerken bacaklarımın arasına yerleşti. O kadar ıslanmıştım ki bacaklarımın arasından yatağa damladığını hissediyordum.

"Sen çığlık atana kadar o dar amını sikmemi ister misin, Lenochka?"

"Evet..."

Beni kalçalarımdan tuttuğunda, dokunuşuna doğru eğildim. Kemerinin sağladığı uyarılma beni kendimden geçme noktasına getirmişti, öyle ki en ufak keyifli dokunuşu bile beni patlamaya itecekti.

"Benim için çığlık atacaksın, Lia."

"Atacağım... Ahhh..." Ondan alışkın olduğum lezzetli acımasızlıkla içime girerken, kelimelerim inlemeyle kesildi.

O, artan bir yoğunlukla içime girerken bedenim yatak-tan yükseldi. Sert hareketleri beni nefessiz bırakırken ağlıyor, haykırıyordum.

Yaşadığımı hissettiriyordu.

Kemerinin yarattığı şeritler göğüs uçlarımda, karnımda acı patlamaları uyandırıyordu. Zevkle karışıp göbeğimde, merkezimde iç içe geçiyordu.

Verdiği cezaların beni çılgına çeviren, daha fazlasını istememe neden olan tuhaf baskın bir etkisi vardı.

Adrian'la her zaman daha fazlasını isteyecektim, onun bana verebileceğinden bile daha fazlasını.

Kalbi gibi.

Ruhu.

O benimkilere el koyduktan sonra, yalnızca bu şekilde adil olurdu. Onları avucunun içinde tutarken ezecek mi yoksa diriltecek mi, kimse bilmiyordu.

Birlikte geçirdiğimiz altı yılın bir anlam ifade ettiği umudına tutunmaya devam ediyordum.

Etmek zorundalardı.

Adrian tamamen içime girdi, tatlı noktama vurduktan sonra içimden çıkıp tekrar girdi.

Güvenlik halatı olmadan parçalanıyordum.

Şu anda bir halat istemiyordum.

Bağlıydım, tamamen çaresizdim, yine de uzun zamandır kendimi bu kadar özgür hissetmemiştim.

Orgazm, bana çarpana kadar hissetmediğim ani bir patlamayla gelmişti. Uyarı, tehlike işareti yoktu.

Sadece... Özgürlük vardı.

"Adrian... Ah, evet... Evet..."

"Siktir Lia," diye homurdanırken hareketleri sertleşiyor ve uzuyordu. "Adımı bir daha söyle."

"Adrian..."

"Benim olduğunu söyle."

"Ben seninim... Seninim..."

Homurdandı, içime boşalırken sıcak menisi beni doldurdu.

Kocam üzerime çöktü, bir anlığına soluklanacağını düşünsem de onun yerine dudakları benimkileri buldu.

Adrian beni öpüyordu.

Winter olduğunu sandığımda öptüğünü biliyordum ama bu farklıydı. Bu benim içindi. Dili benimkiyle buluştuğunda onu büyük bir özveriyle öptüm, beni bütün olarak yutmasına izin verdim.

Peki ya sonunda geriye hiçbir şey kalmazsa? Benim yanımda olacağını biliyordum.

Beni tekrar ayağa kaldıracaktı.

Tekrar öpecekti.

Adrian'a onu aldattığımı söyledikten sonra beni öpmeyi bırakmıştı, bu beni yavaş yavaş öldürmüştü. Şimdi öpmeye geri döndüğüne göre, bu bana inandığı anlamına gelmeliydi, değil mi?

Hafifçe geri çekildiğinde nefes nefese kalmış olsam da gözlerim kapanıyordu. Onu öperek uyuyakalabilir, bütün gece beni keşfetmesine izin verebilirdim.

"Uyuyakalma, Lenochka. Henüz başlamadık bile."

11
Lia

Uyandığımda kalbim sıkıştı.

Adrian burada değildi.

Dışarıdaki karanlığa bakılırsa hâlâ geceydi. Sanki sürtüğüymüşüm gibi seksten hemen sonra yanımdan ayrılmaya geri mi dönecekti?

Sonunda bana inandığını sanmıştım. Bana güvendiğini ya da en azından güvenmeye başladığını düşünmüştüm.

Görünüşe bakılırsa durum böyle değildi.

Ama o geceyi ofisinde geçirirken, korkup ağlayarak uyuyacağımı düşündüyse yanılıyordu. Bana tamamen açılana kadar onun yanından ayrılmayacaktım.

Telefonum komodinin üzerinde titrediğinde örtüleri itmek üzereydim. Alıp gelen mesajı kontrol ettim.

Bilinmeyen Numara: Gidip beni zorlamana gerek var mıydı, Düşes? Şimdi sonuçlarına katlanacaksın. Adrian'a suikast girişiminde bana yardım ettiğini söyledim. Huzur içinde yat.

Hayır!

Hayır...

Ayağa kalkıp mesajı tekrar tekrar okudum. Adrian, Luca'ya yardım ettiğimi düşünürse beni asla affetmezdi. Soğuk dış yüzeyini aşmayı zar zor başarmıştım.

Sabahlığımı giyip kapıya koşsam da kapı açılınca ayaklarım durdu, Adrian eşikte belirdi. Yüzü duygulardan yoksun, boş bir maskeydi.

"Düşündüğün gibi değil... Açıklayabilirim..."

"Neyi açıklayacaksın? Ölmemi istediğini mi?" Silahını çıkardığında, geri çekildim.

Bileğimden tutarak silahı elime verdi, sonra da göğsüne doğrulttu. "O zaman yap. İşi bitir, Lenochka."

Ellerim titriyor, avuçlarımı ter kaplıyordu. "Hayır...hayır... Ölmeni istemiyorum. Seni seviyorum. Sana âşığım, yıllardır âşıktım."

"Beni sevseydin, suikastımı planlamazdın. O hâlde devam et. Tetiği çek."

"Hayır..."

"Sadece tetiği çekmen yeterli, benden kurtulacaksın."

"Hayır."

"Ateş et!"

"Hayır!"

Patlama sesi havada yankılanırken, o kadar yüksek sesle çığlık atmıştım ki kulaklarım çınlıyordu.

İrkilerek sıcak kolların arasında uyandım. Beni bir kozanın içinde saran güçlü, koruyucu kolların.

Adrian.

Beni yatağın ortasında oturur pozisyonda tutuyordu,

terden ıslanmış saçlarımı avucuyla yavaşça yüzümden çekiyordu.

Titreyen parmaklarım göğsünü yokladı, dövmeli pazısından ön koluna kadar mekanik olarak herhangi bir yarayı aradım.

"Bir şeyim yok, Lia. Sadece kâbustu."

Sakinleşerek ona baktım. "Kâbus mu?"

"Evet. Sorun yok." Dudakları başımın tepesini kondu, saçlarımın üzerinde gezinerek bir rahatlık, güvenlik vızıltısı yarattılar.

Onu sığınağım, dayanağım olarak kullanarak kaslarının sert çıkıntılarına sokulup soluklanırken başım göğsüne yaslıydı.

Kocam.

Beni sesim kısılana, içimde artık hiç ses veya orgazm kalmayana kadar becerdikten sonrasını pek hatırlamıyordum.

Bir ara beni çözüp temizlemiş olmalıydı yoksa bu pozisyonda olmazdım.

"Aç mısın?"

"Hayır." Başımı geriye yaslasam da ona bakarken sarındığım kozadan ayrılmadım. Geceydi ve mumlardan bazıları hâlâ yanıyor, kırmızı tonları Adrian'ın yüzüne sıcak bir ışıltı saçıyordu.

Yüzünü seviyordum.

Onun bir Yunan tanrısından daha güzel, bir o kadar da ölümcül olmasını seviyordum.

Ama hepsinden önemlisi, sert granit yüz hatlarının sadece benim yanımda yumuşamasını seviyordum. Sanki

dünyada benimle Jer'den başka kimse, onun nazik yanına layık değilmiş gibi.

Beni tutmaya devam ederken, Adrian komodine uzanarak bir şişe su aldı. Kapağını açıp dudaklarıma yerleştirdi.

"Susamadım."

"Öyle olmalısın. İç yoksa susuz kalırsın."

Şişeyi almaya çalışsam da ulaşamayacağım bir yerde tutuyordu.

"Kendi başıma içebilirim," diye homurdandım.

"Biliyorum."

"Elinden su içmemi istiyorsan, söylemen yeterli."

"Elimden su içmeni istemiyorum." Bir yudum aldıktan sonra çenemi tuttu. Ağzı benimkiyle buluşurken, suyu ağzıma boşalttı. Dudağımı kemirdi, sonra dişleriyle çekerek sıcak, ıslak ağzının içine doğru çekti.

İşi bittiğinde şiddetle nefes alıyordum. Ağzım açıktı, boğazım o bana su vermeden önce olduğundan daha kuruydu.

Aman. Tanrım. Hayatımın geri kalanında hep bu şekilde içebilir miydim?

"Devam et. İç, Lia."

"Dudaklarından mı?" diye sordum aptal gibi.

Adrian elimi işaret ederken, ağzı gülümsemeyle seğirdi. İşte o zaman, şişeyi çoktan parmaklarımın arasına yerleştirdiğini fark ettim.

"Yine de dudaklarımı tercih edersen ayarlayabilirim."

"Kastettiğim bu değildi," deyiverdim. Ardından kuruyan boğazımı ve yanaklarımı ısıtan utancı yatıştırmak için şişenin yarısını tek seferde içtim.

"Daha yavaş." Şişeyi çekti. "Yoksa boğulacaksın."

Ona baktım, kalbim göğüs kafesimin arkasında sıkışıyordu. Adrian'ı altı yıldır tanıyordum. Altı koca yıl; ama onu böyle yakından görmek hiç sıradan hâle gelmiyordu.

O asla sıradanlaşmıyordu.

"O zaman beni nasıl buldun?" diye alçak sesle sordum.

"Ne zaman?"

"O... Uçurumdaki gece. Rai'ın koruması hızlıydı, yine de bizi kısa sürede buldun."

"Seni takip ettim."

"Beni takip ettin... Bir saniye bekle. Üzerimde takip cihazı mı var?"

Yanağıma dokundu. "Dişinde."

Geri çekilmeye çalışsam da Adrian'ın tutuşu beni olduğum yerde sabit tuttu. "Ne zamandan beri?"

"Seninle evlendikten kısa süre sonra takıldı."

"Aman Tanrım. Hiç bana söylemeyi planlıyor muydun?"

"Az önce söyledim."

"Vay. Sen... Sen..."

"Çekilmez miyim?"

"Pisliksin diyecektim. Beni başından beri takip ettiğine inanamıyorum." Şaşırmamalıydım, hayatımı kurtarmış olsa da gerçek şuydu ki bunu gizlice yapıyordu.

"Güvenliğin için."

"Bunun senin kontrolcü yapından kaynaklanmadığına emin misin?"

"Belki biraz."

"Biraz değil, çok fazla." Ona ters ters baktım. "Başka ne yaptın?"

"Nereden başlasam?"

"En başa dönelim. Apartmanıma gelmeden önce beni aylarca izlediğini söylemiştin."

"İzledim."

"Seni hiç fark etmediğime inanamıyorum."

"Denesen de fark edemezdin. O gün kendimi göstermeseydim, varlığımdan haberin olmayacaktı."

"Neden kendini gösterdin?"

"Rozettilerin seni izleyen korumalarını öldürmek için."

"Ama sonra ortadan kaybolabilirdin."

Kürek kemiğimi okşarken, gözleri geçmişe yolculuk yapıyormuş gibi kararmıştı. "Gözlerindeki o lezzetli korkuyu gördükten sonra yapamazdım. Onu keşfetmem gerekiyordu... Ve seni."

"Tam bir sadistsin."

"Öyle diyorsan."

"Ya ondan önce? Beni izlemeyi kendine görev mi edindin?"

"Doğru."

"Bale gösterilerime katıldın mı?"

"Evet."

"Bir de takipçi bir sapık olmadığını söylemiştin."

"Takipçi bir sapık olup olmamam önemli değil. Alışkanlıklarını öğrenmek, hayatını tanımak ve sonunda onun bir parçası olmak için görevdeydim, böylece sana Lazlo hakkında birkaç soru sorabilecektim. Sonra hiçbir şey bilmediğin, dahası sahte soyadının sana ait olduğuna inandığın ortaya çıktı."

"İşe yaramadığım için üzgünüm," diye alay ettim.

"Ben değilim."

"Gerçekten mi? Planını mahvettiğimi sanıyordum."

"Mahvettin. Kalıplarımı paramparça ettin, kendine onların ortasında bir yer kazdın. İlk planımı bozdun, ben de seni bulaştırmadan Lazlo'ya yaklaşmak için başka güçlü bir plan yapmak zorunda kaldım."

"İşe yaradığını varsayıyorum."

"Yaradı."

"O zaman neden Sergei'nin senden şüphelenmemesi için sana yardım etmiyor?"

Çenesi kasıldı. "Bakıyorum da Yan'ın çenesi düşmüş."

Yalvarırken elim dövmeli pazısını kavradı. "Aynı taraftayız. Sadece yardım etmek istiyorum. Babamla konuşsaydım, bu..."

"Hayır."

"Bitirmeme bile izin vermedin."

"Gerek yok. Cevap hayır."

"Ama-"

"Hayır, Lia. Seni bu zamana kadar işin içine sokmamamın sebebi şimdi dahil ol diye değildi."

"Biz karı kocayız. Bunu birlikte yapmamız gerekiyor."

"Karı koca olduğumuz için seni koruyorum. Bu konu tartışmaya kapandı."

"Sen bir diktatörsün."

"Görüyorum ki etiketlere geri dönmüşüz."

"Eh, öylesin."

"Ve sen de bunu daha yeni mi anladın, Lenochka? Öyle olmasaydım, seni sokaklardan getiremezdim."

Durup yatağa baktım. "Sen... O zamanlar beni korkutmuştun."

"Çıkış olmadığını bilmen için yapmak zorundaydım."

"Ben... Ayrıca senden etkilenmiştim."

"Hmm. Öyle mi?"

"Öyle ki karından gizlice nefret ettim. Gözlerini oymak istedim."

"Kendini mi kıskandın?"

Başımı onaylarcasına sallarken yüzümü göğsüne sakladım.

"Bana bak, Lia."

Ona bakamayacak kadar utandığım için kafamı salladım.

Adrian çenemi tutup kaldırdığında, bir kez daha gözlerinde oluşan fırtınaya kapıldım. Şimdi daha uysal, daha yumuşak olsa da gerekirse her ân patlayacağından hiç şüphem yoktu.

"Başka ne hissettin?" diye sordu.

"Çoğunlukla kıskançlık. Seninle Jeremy'yi kendim için her şeyden çok istiyordum."

"Bize sahiptin."

"O ilk ayda değil. Ama sonunda beni eve getirdin. Teşekkür ederim ve özür dilerim."

"Ne için?"

"Sana yalan söylediğim ve daha öncesi için. Tatile söz vermen adına Jeremy'yi kullanmak istememiştim. Kolya buna iyi tepki vermediğini söyledi."

"Önce Yan senin tarafında, şimdi de Kolya mı? Sırada Boris'le Ogla mı var?"

"Sadece senin için en iyisini istiyorlar."

"Hı hı."

Pazısını daha sıkı tuttum. "Annen o kadar mı kötüydü?"

"Sana onun kötü karakter olduğunu söylemiştim."

"Üzgünüm."

"Pişman olduğundan eminim. Disney filmlerine uyan bir sonu vardı."

"Nasıl bir son?"

"Sadece babamı ve gücü istedi, onlar yüzünden kafasına bir kurşunla öldü. On yaşındaydım."

"Ah, Adrian..." Sanki acı benimmiş gibi kalbim onun için sızlıyordu. Onunla yakın olmayabilirdi, yine de annesi onu doğurup büyüten kadındı. Ölümü, onu bir şekilde etkilemiş olmalıydı.

Büyüyüp duygusal bir kasa olmasına şaşırmıyordum. Çocukluğunda yaşanan onca şeyden sonra, hissetmek onun için zor olmalıydı.

"Annem geçmişte kaldı. Ebeveynlerimin ikisi de öyle."

"Baban nasıl öldü?"

"Önceki *Pakhan* Nikolai'ya saldırı düzenlendi, onu vücuduyla korudu."

Yutkundum. "Mecbur muydu?"

"Pek sayılmaz ama bizden *Pakhan*'ımızı korumamız beklenir."

"Yapma."

"Ne?"

"Onu hayatın pahasına koruma."

"Yapmayacağım. Benim bir ailem var, unuttun mu?"

"Bu babanı durdurmamış."

"Ben o değilim, Lenochka. Asla."

Ona sımsıkı sarılıp yüzümü göğsüne gömdüm. Onun babası olmadığından emin olacaktım.

Yaptığım son şey bu olsa bile.

12
Lia

Ertesi gün, bir şey beni rahatsız edip duruyordu.

Görmezden gelmeye çalışıp yokmuş gibi davransam da ayaklarım beni buraya geri getirmişti.

Kafamı kuma gömmenin ne anlamı vardı? Sadece durumumu daha da kötüleştirmiş, kendimi her şeyi kaybedebileceğim o uçurumdan aşağı itmeyi başarmıştı.

Ve bir bakıma kaybetmiştim.

Jeremy'yle Adrian'ı geçici olarak kaybetmiştim. Korumak için dişimle tırnağımla savaştığım hayatı kaybetmiştim. Bir daha kendimi gerçek –ya da mecazi– uçurumun kıyısında bulmamak için ne yapmam gerektiği umurumda değildi.

Sen bundan daha güçlüsün, Lia.

Kapı kolunu yavaşça çevirip kapıyı aralarken elim titriyordu. İçeri girmek yerine eşikte kalıp beyaz duvarın bir parçasının göründüğü küçük aralığa baktım. Makinenin bip sesi göğsümü, kemiklerimi delip geçti.

Boris'in konukevine girmemi engellemesini ya da Kolya'nın sihirli şekilde yanımda belirip tekdüze sesiyle "patron uzak durmanızı emretti" demesini ummuştum.

Bunların hiçbiri olmamıştı.

Bunun yerine, Boris beni durdurma zahmetine girmeden kenara çekildi. Adrian'la dün gece yaptığımız samimi konuşmadan sonra, bana daha fazla serbestlik sağladığını görebiliyordum. Yan'ın bana hatırlatmayı sevdiği gibi, o ikinci şans veren bir adam değildi. Bu yüzden denediği ve beni ihmalkâr sessiz muamelesiyle cezalandırmayı içermeyen farklı bir yol izlediği için minnettardım.

Aptal değildim. Adrian'ın yeni keşfettiği güvenin, en iyi ihtimalle kırılgan olduğunu biliyordum. Luca'nın –ya da onun dışında herhangi birinin– tarafını tuttuğuma dair bir işaret gösterirsem, gazabı şimdiye kadar tanık olduklarımın en tehlikelisi olacaktı.

O kendi bildiği gibi çabalıyordu, benim de aynısını yapmam gerekiyordu. İlkel kâbuslarımdan kurtulmak adına kaynağın icabına bakmalıydım. Yani, yatakta yatan kadının.

Gece olduğundan, sade odasında hastanelerdeki gibi yumuşak bir ışık vardı. Hemşire muhtemelen onu kontrol etmeye geleceği zamanlar için ışığı açık tutuyordu. Daha önce binadan ayrıldığını fark etmiş, o zaman cesaretimi toplayıp Jeremy'yi yatırdıktan hemen sonra buraya gelmiştim.

Winter'ın uyuduğu yatağa yaklaşırken, kapıyı aralık bıraktım. Bu defa gözleri kapalı olsa da teni daha az solgun-

du, sanki damarlarında kan daha hızlı pompalanıyormuş gibi biraz rengi gelmişti.

Çelimsiz ellerinden biri karnının üzerinde, diğeriyse yanındaydı. Derisini delen damar yolu, başının üstünde asılı olan torbaya bağlıydı.

Açık olduğundan emin olmak için kapıya baktım, burada onunla kapana kısılmamıştım. Komada olabilirdi ama beni korkutuyordu. Belki onun Lia olduğunu ve kocasını çaldığımı düşündüğüm zamanki gibi olmasa da uğursuz his hâlâ oradaydı.

Bu muhtemelen benim aptal suçluluğumdu.

"Çok üzgünüm, Winter," diye fısıldadım. "Seni bu hayata karıştırmamalıydım. Özgür kanatlarını kesip seni bu yatağa mahkûm etmemeliydim. Ben çok... Çok üzgünüm."

Daha çok şey söylemek, daha çok özür dilemek ve durumu düzeltmek istesem de ne anlamı vardı ki? Ben sağlıklıyken, o hareketsizdi.

Eh... Neredeyse sağlıklı.

Ne de olsa işlediğim günahın bedelini bir süreliğine de olsa onun gibi yaşayarak, ailemi kaybederek ödemiştim. Adrian ayrıca karnımdaki yaranın uçurumdan düştüğümde olduğunu, diğer kişiliğimde inandığım gibi doğum izi olmadığını söylemişti. Winter'ın kaybını öylesine derinden hissetmemin sebebi içten içe, Jeremy'yi delirecek kadar çok özlemiş olmamdı.

Yatağının yanındaki sandalyeye çöktüm. "Sana bunları yaşattığım için üzgünüm, Winter."

"Kendini bu duruma o soktu."

Başımı kaldırdığımda kocamı kapı pervazına yaslanmış, kollarını kaslı göğsünün üzerinde kavuşturmuş ve uzun bacaklarının bileklerini üst üste atmış hâlde buldum. Üzerinde siyah pantolon, beyaz gömlek ve dizlerine kadar gelen önü açık, koyu kahverengi kaşmir bir ceket vardı.

Her zaman oldukça sade ama zarif giyinirdi.

İşini yeni bitirmiş olmalıydı çünkü daha önce önünden geçtiğimde, ofisinin kapısı kapalıydı.

"Beni korkuttun," diye mırıldandım.

"O zaman buraya gelmemeliydin."

"Aynı çatı altında yaşarken, ondan sonsuza kadar kaçamam."

"Aynı çatı altında yaşamıyorsunuz."

"Peki. Aynı mülkte."

"O zaman onu uzağa gönderebilirim."

"Uzağa... Nereye?" Kulağa, hissettiğim kadar tedirgin geliyordum. Muhtemelen Adrian'ın sözlüğünde hayatın hiçbir anlam ifade etmediğini bildiğim içindi.

"Burası hariç herhangi bir yer."

"Hayır. O bizim yüzümüzden bu hâlde. Sorumluluk almalıyız."

"Neyin sorumluluğunu? Onu seninle yer değiştirmeye zorladın mı?"

"Tabii ki hayır."

"O zaman Winter'ın kendi başına yaptığı seçimin sorumluluğunu almıyorum."

"Kafasını çarpması da yaptığı seçim yüzünden mi oldu?"

"Evet. Kaçmaya çalıştığında ayağı takıldı ve kafasını kırdı."

"Gerçekten mi?" Kaşlarımı çattım. Winter'ın bu hâlde olmasına bir şekilde onun sebep olduğunu düşünmüştüm.

"Onu incitmiş olsaydım, bunu kabul etmekten utanmazdım. Senin yerini almıştı, bana göre yalnızca bu bile ölümle cezalandırılabilir."

"Sana göre ölümle cezalandırılmayan bir şey var mı?"

"Pek yok."

"Ölüm mümkün olan en son çare olmalı, ilk değil."

"Bana göre değil. İkinci şanslara inanmam, Lenochka."

"Ama sen... Bana ikinci şansı verdin. Değil mi?"

"Sen istisnasın."

Yüksek sesle söylemesine gerek kalmadan demek istediklerini anladım. Bana vereceği tek şans buydu, bu da demek oluyordu ki onu iyi kullanmalıydım.

Zaten bilmediğim bir şey değildi.

"Burada olduğumu nasıl bildin?" Konuyu değiştirmeyi seçtim. "Dur tahmin edeyim, Boris mi Kolya mı?"

"Kolya."

Dudak büktüm. "Ne mükemmel bir sağ kol. Biliyor musun? Onunla herkesten daha fazla zaman geçiriyorsun. Eğer hemcinslerinden hoşlanıyor olsaydın, o senin örnek eşin olurdu."

"Yönetimdeki ikinci adamımı kıskanıyor musun, Lia?"

"Tabii ki hayır!"

"Öyle diyorsan."

"Kes şunu, Adrian." Dudaklarım küçük bir gülümsemeyle kıvrılsa da o, imzası hâline gelmiş boş ifadesini korudu.

"Ne? Sana katılıyorum."

"Benimle dalga geçiyorsun."

"Hmm. Öyle mi?"

"İşte. Yine yapıyorsun."

"Yapıyor muyum?"

"Evet!"

Adrian kapıdan bana doğru ilerledi. Derince nefes aldım, kalbim kulaklarımda küt küt atıyordu. Şimdi daha yaklaştığına göre, ona özgü olan büyüsüne kapılmıştım. Soluyabildiğim veya hissedebildiğim tek şeyin o olduğu büyüye.

Bu sağlıklı olamazdı, değil mi? Onun günaha davet eden ağzından çıkan her nefese tutunmamalıydım. Bana yaklaşması gibi basit bir gerçek yüzünden içten içe yanmamalıydım.

Neden gidip ona âşık olmak zorundaydım ki? Ona karşı hislerim olmasaydı, her şey daha kolay olurdu.

Ya da en azından, ona karşı hissettiğim tek şey korku olsaydı.

Yanımda durduğunda kendimi onun kollarına atmak, yüzümü göğsüne gömmek istiyordum.

Büyük avucu ince omzumu sardı, olduğum yerde donup kaldım. Kalbim göğsümde o kadar şiddetli atıyordu ki göğüs kafesimden çıkmamasına şaşırmıştım.

Eli hâlâ sabitken parmaklarını telaşsızca, kasıtlı olarak

boynumda kaydırdı, ta ki sert nefesim makinenin bip sesinden daha yüksek çıkana kadar.

"Telaşlandığında ya da yalan söylediğinde narin boğazınla kulaklarının kızardığını biliyor muydun?" Eğilirken sesi baştan çıkarıcıydı. "Ya da tahrik olduğunda."

"Adrian..." Azarlamak istesem de adı ağzımdan fısıltıyla çıkmıştı.

"İşte. Yine oluyor." Parmağını boynumdaki nabız noktasında gezdirdi. "Sanırım tahrik oldun, Lenochka."

"Beni rahatsız hissettirmekten zevk mi alıyorsun?"

"Evet."

"Neden?"

"Çünkü bunu yapabilen tek kişi benim."

"Çok kibirlisin."

"Sen de etiketlere çok düşkünsün."

"Sana söylemiştim. Ben sadece her şeyin gerçek ismini kullanıyorum." Tekrar Winter'a odaklandım çünkü kendimi Adrian'ın yörüngesine kaptırırsam, hiçbir şekilde kaçamayacaktım. Omzumdaki elini ya da yavaşça aşağı yukarı hareket eden parmaklarını görmezden gelmek imkânsızdı. "Pekâlâ?"

"Pekâlâ ne?"

"Winter konusunda ne yapacağız?"

"Ailesini aramaya devam edebilirim. Fakat Kolya'nın raporuna göre ailesi yok. Ya da dediğim gibi onu göndere-bilirim."

"Bunu yapma. Hemşire onunla burada ilgilenmeye devam edebilir. Ona bu kadarını borçlu olduğumuzu düşünmüyor musun?"

"Hayır. Bahsettiğim gibi, kimse onu buraya gelmeye zorlamadı."

"Bazen çok kalpsiz olabiliyorsun."

"Mantıklı mı demek istiyorsun?"

"*Kalpsiz.*" Winter'a baktım. "Zengin bir insanın hayatını yaşayabileceğini düşündüğünde çok mutluydu."

Adrian'ın hareketi duraksadığında, eli omzumda hareketsiz kaldı. "Ve sen de Winter için hayatından vazgeçmeye gayet hazırdın."

Sakin ses tonunda hiçbir suçlama olmasa da parmağını bana doğrultsaydı, daha net olamazdı.

Ellerimi kucağımda koyup onlara baktım. "Hayatımdan asla vazgeçmek istemedim. Ben sadece... Kapana kısılmıştım."

"Kapana kısılmıştın," diye tekrar etti, beni çileden çıkarmak için kullandığı sinir bozucu tonuyla.

"Evet, Adrian. *Kapana kısılmıştım*, çıkış yolu olmadan. Ancak istediğin her şey sihirli şekilde gerçekleştiği için bu terimin ne anlama geldiğini bilemezsin."

"İnan bana, işin içinde sihir yok. Yolumu kendim çizdim, bu süreçte kimi yok ettiğim umurumda olmasa da seni ezip geçmedim. Senin üzerine basıp bir hiçmişsin gibi yoluma devam etmedim."

Başımı kaldırıp ona, tehditkâr güzel yüzüyle acımasız gri gözlerine baktım. "Buna gerçekten inanıyor musun? Gerçekten beni ezip geçmediğini mi düşünüyorsun?"

"Evet. Yapsaydım, şu an karşımda oturuyor olmazdın."

"O hâlde sonum Winter gibi olmadığı için şükretmeli miyim?"

"Ben öyle demedim."

"*Kastettiğin* buydu."

"Benden bunu kastetmemi istiyorsun, Lia. Yanlış anlamalarını bana yansıtma."

Sinirlerimi yatıştırmak adına son girişim olarak uzunca nefes verdim. Adrian sanki sıkıntımı hissediyormuş gibi omzumu okşadı. "Kendini kimseyle kıyaslama, anlaşıldı mı?"

"Sanki Winter tarafından kandırılmamışsın gibi söylüyorsun."

"Kandırılmadım. Gözlerine baktığım anda, onun sen olmadığını anladım."

"Bu kadar basit mi?"

"Bu kadar basit."

Bunun neden hafifçe iç çekmeme sebep olduğunu bilmiyordum. Onu benim yerime koyabileceği gerçeği, o zamanlar beni diri diri yemişti. "Bu senin şey yapmadığın anlamına mı geliyor... Bilirsin..."

"Onu sikmediğim mi?"

Ellerime bakıp başımı sallarken yanaklarım ısındı.

"Ne düşünüyorsun?"

"Çılgın bir seks dürtün var... Anlatmaya çalıştığım şu ki... Olabilirdi." Kelimeler ağzımdan çıkarken boğazımda yanıyordu.

"Çılgın bir seks dürtüsüne sahip olmak, her önüme gelenle seks yapacağım anlamına gelmez, Lenochka."

Bir kez daha onun fırtınalı gözlerinde hapsolana dek kafamı aniden kaldırdım. "Gelmez mi?"

"Hayır. Sen sadece benim karım ve oğlumun annesi değilsin. Tamamen benimsin, aynı zamanda sarhoşken seni becermem için bana ilk kez yalvardığın zamandan beri istediğim tek kadınsın."

"O zamanlar... Seni istiyordum..."

"Ne zamandan beri?"

"Seni ilk gördüğümden beri."

"Benden korktuğunu sanıyordum."

"Öyleydim ama bu seni istememe engel olmadı."

"Hmm. Sen bir mazoşistsin."

"Kapa çeneni. Beni sen mazoşist yaptın."

"Özellikler en başından beri orada olmasaydı, seni mazoşist yapamazdım. Onları sadece biraz besledim, belki bir noktada boyun eğmeleri için kırbaçladım."

"Sapık sadist," diye mırıldandım sessizce.

"Bunu asla inkâr etmedim."

"Bunu ne zaman öğrendin? Seksi sert ve çarpık sevdiğini."

"Erken. Yirmilerimin başında."

"Yetiştirilme tarzının bununla bir ilgisi olduğunu düşünüyor musun?"

"Muhtemelen."

"Üzgünüm."

"Neden üzgün olasın? Benim yetiştirilme tarzım bu olmasaydı, uyumlu olmazdık, Lenochka."

"Katılmıyorum."

"Öyle mi?"

Ayağa kalktım, kollarımı beline dolarken onu beni bı-

rakması için zorladım. "Bence olabileceğimiz en uyumlu hâlimizdeyiz."

"Sana bu fikri veren ne?"

"Her şeyden önce, yaşayan en güzel meleği dünyaya getirdik. Bizden başka kimse Jeremy'nin ebeveyni olamazdı. İkincisi, bedenimi benden daha iyi tanıyorsun ve... Beni kendimden kurtardın. Beni başka bir kadınla karıştırmamandan bahsetmiyorum bile. Bunun için ekstra puan alıyorsun."

"Demek ekstra puan."

"Hı hı."

"Onları bu gece kullanabilir miyim?"

Sırıttım. "Kesinlikle."

Adrian beni kollarıyla sarıp havaya kaldırdı, ona sarılırken cıyakladım. Mutlak keyfim sırasında, Winter'ın açık gözlerinin bana dik dik baktığını yakaladım.

Gözümü kırptığımdaysa, gözleri kapalıydı.

Aman Tanrım.

Adrian beni odadan dışarı taşıyordu, tırnaklarım omzuna saplanırken Winter'a bakmaya devam edip gözlerini açmasını bekledim.

Açmadı.

Fakat onları bir saniye önce açık gördüğüme emindim.

Yoksa bu halüsinasyon muydu?

13
Lia

"Bizimle gelmene gerek yoktu," dedim alışveriş merkezinde gezerken.

Birkaç şey almak istiyordum çünkü eski gardırobumun ne kadar sıkıcı olduğunu fark etmiştim. Ayrıca küçük aile tatilimiz için Jeremy'ye yeni bir mont almak istiyordum.

Adrian icabına bakacağını söylemişti, o yüzden nereye gittiğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yine de bu, aile olarak ilk kaçamağımız için heyecanlanmamı engellemiyordu.

Altı yıl sürse de sonunda oluyordu.

Adrian'ın maruz kaldığı gözetlemeyi öğrendikten sonra, kafasını boşaltması için işten bir süre uzaklaşmasını istemiştim. Aynı fikirde olmasa da sonunda fikrini değiştirecekti.

Alışverişe gitmek istediğimi söylediğimde, o da gelmek için ısrar etmişti. Kolya'yla Boris bizi takip ediyordu, mesafelerini korumalarına rağmen nereye gidersek gidelim dikkat çekiyorduk.

Jeremy'nin bir eli babasının, diğeri benim elimdeydi. Aramızda yürürken tüm bunlardan habersiz görünüyordu. Bu kadar karanlık bir dünyada doğmasına rağmen küçük meleğimin böylesine canlı, parlak olması tuhaftı.

Devam etmemi sağlayan, o ışıktı.

Adrian başını iki yana salladı. "Gelmeme izin verilmiyor mu?"

"Öyle demedim."

"O zaman sorun ne?"

Gözlerimi ona doğru hafifçe kıstım. Bana güvenmediğinin farkındayım, muhtemelen bir hafta önce yaptığım gibi Luca'yla buluşacağımı düşünüyordu. Sanırım bana inanmaya başlasa bile dizginlerimi bu kadar çabuk bırakmazdı.

Nefesimi verdim. "İşin yok mu?"

"Bugün yok, hayır." Jeremy'nin elini okşadı. "Geldiğim için mutlu musun, Malysh?"

"Evet, baba!"

Adrian'ın dikkati tekrar bana kaydı. "Gördün mü?"

Demek ki şimdi Jeremy'yi bana karşı kullanma sırası ondaydı. Adrian'ın bizimle olmasını istemiyor değildim, bana doğru gelmeyen bize katılma sebebiydi.

Bana güvenmediği için her hareketime dikkat ediyordu.

Luca'nın adını ifşa ettiğimden beri bana onun hakkında her türlü soruyu soruyordu. Soyadı, aile detayları ve diğer her şey. Şaşırtıcı şekilde, bunlara cevap vermekte hiç zorlanmamıştım. Ancak ona 'Luca için seni gözetlemeyi kabul ettim' kısmını söyleyememiştim.

İçinde bulunduğumuz hassas dönemden zar zor çıkı-

yorduk, bir tür anlaşmaya varmıştık. Onu öylece mahvedemezdim.

Adrian beni tekrar öpüyor, kucaklıyordu. Bana, beni nefretle sikip sonra da bir kenara atmak istiyormuş gibi bakmıyordu.

Sahip olduğumuz şeye elimden geldiğince uzun süre tutunmak istiyordum. Fakat Yan haklıydı, ona her şeyi anlatacaktım.

Yakında.

Dükkânlara girdik, birkaç kot pantolon alıp Adrian'ın kafasını salladığı bir iki dekolteli elbise denedim. Derin dekolteli kırmızı kısa bir elbiseyle soyunma odasından çıktığımda, Adrian dik dik baktı.

"Çok güzelsin, anne," dedi Jeremy, babasının yanında oturduğu yerden.

"Teşekkür ederim, meleğim. En azından senin bunu söyleyecek sağduyun var." Elimi yumuşak kumaşın üzerinde gezdirirken Adrian'a ters ters baktım.

"Güzelsin ama bu şekilde dışarı çıkamazsın."

"Eskiden bale yapıyordum, unuttun mu? Daha kısa kıyafetler giyerdik."

"Artık yapmıyorsun ve bu bale gösterisi değil. Kısa bir elbise giymeyeceksin."

Burnumu kırıştırdıktan sonra alçak sesle mırıldandım, "Beni takip ederken onların kısa olduklarını düşünmediğine bahse girerim."

"Bunu duydum," dedi, ben arkamı dönüp soyunma odasına giderken.

Tabii ki duymuştu. Bu tür şeyler söz konusu olduğunda süper güçlere sahip gibiydi.

Yine de ses tonuna, ben uzaklaşırken bile bakışlarının beni takip etmesine sırıttım.

Kasada, satın alacaklarımın arasına Adrian'dan gizli birkaç elbise koydum. Kasiyere sadece kartını verip çantaların içinde ne olduğunu umursamıyordu.

Dükkânın dışında, Boris çantaları benden almayı teklif etti. Ona sorun olmadığını söylesem de Adrian onları elimden çekip korumasına doğru uzattı.

Bazen çekilmez oluyordu.

Çikolatalı milkshake alıp banka oturduk. Ya da daha çok, Jeremy ve ben oturduk. Biz birlikte içeceğimizi içerken Adrian, bizi nadir görülen bir memnuniyetle izliyordu. Kısa süre sonra, Jeremy tuvalete gitmesi gerektiğini söyledi. Adrian, Kolya'yla Boris'i dışarıda bırakarak onu götürdü.

Onlara baktım. "Bütün gün ayakta durmaktan yorulmadınız mı?"

"İyiyiz," diye homurdandı Kolya.

"Gerçekten de Yan'ın dediği kadar huysuzsun."

Alaya benzer sesler çıkarsa da bir şey söylemedi.

"Onu evde bıraktığım için kendimi kötü hissediyorum."

İç çektim. "İyileştiğini düşünüyor musun?"

"Doktor iyiye gittiğini ve hareket edebildiğini söyledi, iyi olmalı."

"Belki ona bir şeyler alırım..."

"Lütfen almayın." Kolya tuvalet kapısına bakıyordu.

"Evet, almayın," diye katıldı Boris. "Tabii onun Patron tarafından öldürülmesine tanık olmak istemiyorsanız."

Gözlerimi devirip *milkshake*imi höpürdeterek içmeye devam ettim.

"Lia?"

Tanıdık sesle kafamı yana çevirdim. New York City Ballesi'nin koreografı Stephanie hızlı adımlarla bana doğru geliyordu.

Boris onunla benim arama girdi, cüssesi onun minyon vücudunu gölgeliyordu.

Ayağa kalktım. "Sorun yok, Boris. Geçmesine izin ver."

Adam gönülsüzce hareket etti, Stephanie'nin bakışları temkinli şekilde iki korumayı izlerken bana katıldı. Onu görünce dudaklarıma yerleşen gülümsemeye engel olamadım. "Selam Steph."

"Selam kızım!" Bana sarıldı ve ben de ona karşılık verdikten sonra geri çekilip oturduk. "Şu hâline bak, canlı ve iyisin. Ülkeyi terk ettiğini sanıyordum."

"Hayır, hâlâ buradayım."

"Evlisin de." Parmağımı işaret etti.

"Evet. Ayrıca beş yaşında bir oğlum var."

"Vay canına. Değişmişsin, Lia. Philippe seni görseydi ağlardı. Her zaman onun tek ilham perisi olduğunu, hiçbir şeyin bunu değiştirmeyeceğini söylerdi. Yaşananlardan sonra depresyona girdi."

Hafifçe gülümsedim. "Siz nasılsınız?"

"Bilirsin, her zamanki gibiyiz."

"*Giselle*'in posterlerini gördüm. Hepiniz için her şeyin en iyisini diliyorum."

"Teşekkürler. İstersen gelebilirsin..." Geri adım attı. "Ya da gelmezsin. Baskı yok."

"Düşüneceğim."

Baleyi düşünmek hâlâ canımı yakıyordu ama tamamen olmasa da hayatıma devam edebileceğim bir noktada olduğuma inanıyordum. .

"Bu seferki erkek başrolü seveceksin."

Güldüm. "Ne? Ryan artık başrol değil mi?"

Kaşlarını çattı. "Ryan altı yıl önce başrolü bıraktı. Senden beri."

"Ne?"

"Bacağını kırdığın gün ortadan kayboldu, Lia. Nerede olduğunu kimse bilmiyor."

"Gerçekten mi?"

"Onu her yerde aradık, ailesi kayıp ihbarında bile bulundu ama polis adamın izini bulamadı."

Ah.

"O hâlde benim kazamdan sonra ortadan mı kayboldu?"

"Evet. İlk başta suçlu hissettiğini düşündük ama ona ulaşamayınca, bir şeyler garip geldi. Ne de olsa bu Ryan. Kendini ne kadar suçlu hissederse hissetsin, bir performansı mahvetmezdi."

Kibirli Ryan. Bencil Ryan.

Adrian'la sorunu olan Ryan.

Aman. Tanrım.

Yapmış olamazdı.

"Artık başrolümüz Joel, çok sevimli biri. Hannah'nın sürtük tavrını biraz azaltmasını sağladı. Senin seviyene

gelmeye çalışırken başarısız oluyor. Ön yargılı olmak istemem ama her zaman benim de Phil'in de favorisi olacaksın. Hayatın devam ettiğini bilsem de sensiz hiçbir şey aynı değil."

Ona gülümsedim, o da Philippe'nin hayatını nasıl cehenneme çevirdiğini ve nasıl huysuz bir yaşlı adama dönüştüğünü anlatmaya başladı.

Ancak tek düşünebildiğim, bana az önce verdiği bilgiydi.

Ryan'ın altı yıl önce ortadan kaybolduğu gerçeği.

Ve bunun arkasında büyük ihtimalle kocamın olduğu gerçeği.

14
Adrian

"Orada kal, baba."

"Kalacağım."

"İçeri gelmene gerek yok. Ben yetişkinim."

"Öylesin, Malysh."

Oğlum ayakları klozetten sallanırken sırıttı. Talimat verdiği gibi kabinin dışında kalırken doğrudan görüş alanındaydım.

"Artık annemi çağırmıyorum," dedi. "Kendi başıma yapabilirim."

"Aferin oğluma."

"Senin kadar büyük olacağım ve büyüdüğümde annemi koruyacağım."

"Peki o zaman ben ne yapacağım?"

"Sorun değil. Sen de onu koruyabilirsin."

Sen de. Onun hayatına girmeme izin vererek iyiliksever davranıyor gibiydi. Yemin ederim, küçük velet Yan'a benziyordu.

Telefonum titredi, Kolya olduğunu düşünsem de çok tanıdık olan numara beni duraksattı. Boş banyoyu uzunca gözden geçirdim, sonra girişe gidip kapıyı kilitledim.

"Neredesin baba?"

"Tam buradayım." Jeremy'nin kabinin önüne geri dönsem de telefon konuşmama odaklanmaması için yeterince mesafe koydum.

"Volkov."

Diğer taraftan duraksamayla uzun bir su akış sesi geldikten sonra imzası olan yumuşak sesi duyuldu, "Morozov."

"İstihbaratı aldın mı?"

"Hayır."

"Öyleyse neden vaktimi harcıyorsun?"

Kirill'in gergin tonu kesmeden önce şırıltıyı duydum. "Bu da önemli. Bekle..." İngilizceye geçerek başka biriyle konuştu. "Merhaba, sanırım artık birbirimizi daha iyi anlıyoruz. Öyleyse neden bana ismi vermiyorsun?"

Telefonun diğer ucundan anlaşılmaz sesler, sonra da suya batırılma sesi geldi. "Yanlış cevap, şerefsiz." Rusçaya geri döndü. "Neyse... Nerede kalmıştım?"

"Birine işkence mi ediyorsun, Morozov?"

"Daha spesifik olmak gerekirse, basınçlı suyla sorgu yapıyorum. Bu pislikte bir şeyim var. Ama önemli olan bu değil, Vladimir."

"Vladimir mi?"

"İstihbaratıma göre Richard'ın cinayetini çözmeye yaklaşıyor."

Parmağımı baldırıma hafifçe vurdum, Jeremy sırıttığında ona gülümsedim.

Yaşanan her şeyi göz önünde bulundurarak, Vladimir'i arka planda tutuyordum. Ancak yaklaşıyorsa, bununla ona göre ilgilenmem gerekti.

Sergei'nin benden şüphelenmesi böyle bir zamanda olabilecek en kötü şeydi, özellikle de onun intikam isteyeceğini bildiğim için.

"*Pakhan*'a olanları anlatmaya ne dersin?" diye sordu Kirill gelişigüzel şekilde, onun tarafından daha fazla şırıltı gelirken. "Sana karşı her zaman cömert olmuştur."

"Aramanın tek nedeni bu muydu?"

"Tek nedeni mi? Şeyden daha önemli ne var... ~~Bilmiyo~~rum, senin kahrolası hayatından."

Ortada çok şey olduğunu öğrenmeye başlıyordum. Bunu korumak için hayatta ve güçlü ~~kalmam~~ gerekiyordu.

"Bana üzerinde anlaştığımız bilgileri getir." ~~Bunun~~ üzerine telefonu kapattım.

Lia'nın, bana Luca hakkında verdiği bilgileri, ~~onun~~ çocukluk komşusu ve arkadaşı olduğu gerçeğini duyduğumdan beri, adamlarımla ben onu kapsamlı şekilde araştırıyorduk. Bu sadece Kirill'in şüphelerini ~~doğrulamakla~~ kalmıyor, aynı zamanda benim şüphelerimi de artırıyordu.

Asla tesadüf değildi. Lia'nın kuyruğunda olup yıllar boyunca orada kalması. Onunla buluşmak için riskler alması. Onun kim olduğunu, Lazlo Luciano'yla olan ilişkisini biliyordu.

Don'larına karşı darbe planlamıyorsa, Lucianoların bir

parçası olamazdı. Lazlo'nun kendi çocuklarının olmasını istediğini herkes bilirdi ama karısı ona çocuk vermese bile onu asla terk etmemişti. Ailesi, sorun karısındaymış gibi davransa da Lazlo saygısı, hürmeti nedeniyle hâlâ onunla birlikteydi. Bununla birlikte, onun hakkında yaptığım kapsamlı araştırmalarda, on yıllar önce Lazlo'nun onu kısır hâle getiren bir ameliyat geçirdiğini öğrenmiştim.

Suç dünyasındaki herkes, öldüğünde servetinin kardeşlerine miras kalacağını biliyordu; ancak aralarındaki bağ göz önüne alındığında Luciano'lardan herhangi biri, ailelerinin başka bir üyesinin –Lazlo'nun kızının– varlığını keşfetmekten heyecan duyardı. Bu Luca'nın onlar için çalışmadığı anlamına geliyordu.

Geriye, onun karşıt bir İtalyan aileden olma olasılığı kalıyordu. Lia'yı bilen, onu Lazlo'dan saklamak için büyük çaba sarf eden bir tek Rozettilerdi.

Şimdi, soru onun pozisyonuydu. O ailenin büyük kısmı yok olmuştu, bir kısmı da fareler gibi saklanıyordu. Onun peşine düşmesinler diye Lia'nın varlığından haberdar olan tüm yaşlı korumaları etkin şekilde öldürüyordum.

Luca bu yüzden mi ölmemi istiyordu? Muhtemelen ben öldükten sonra Lia için planları vardı. Onu bulduğum ân bozacağım planlar. Onun ve ailesinin Lia'yı rahatsız etmeyi bırakması için Luca'nın hayatına son vermem ân meselesiydi.

Jeremy kabinden çıktı, ellerini yıkamasına yardım etmeye çalıştığımda reddetti.

Bana ters ters baktı. "Ben bir yetişkinim."

"Tabii ki öylesin. Sadece seni kaldıracağım ve ellerini yıkayacaksın, tamam mı?"

Başını salladı. Ellerini bolca sabunla köpürtürken küçük vücudunu tuttum, ardından Jeremy köpüklere sıntti. En ufak şeyi bile keyif verici bulması karşısında dudaklarımda oluşan gülümsemeye engel olamadım.

Ben üzgün bir çocuktum, oğlumun kaderi aynı olmadığı için minnettardım.

Ellerini yıkamayı bitirdiğinde kıvrandı.

"Tek başıma yürüyebilirim, baba."

Görünüşe göre, oğlum her şeyi kendi başına yapmak istediği ve ona yardım etmeye çalışma hatasına düşen herkesi yargılayacağı dönemdeydi.

Başımı sallayarak onu yere bıraktım ve elini tuttum.

Banyodan çıkar çıkmaz, ikinci kez bakmama gerek kalmadan havadaki değişikliği hissedebiliyordum. Jeremy elimi bıraktı, Lia'ya koştuktan sonra bacaklarına çarptı.

Ona gülümsese de keskin bakışları üzerimdeydi.

Gözlerimi kıstım. *Onun şimdi nesi vardı?*

Küçük cüssesini sarsan bir güçle ayağa kalktı, Jeremy'nin elini tutup çıkışa doğru yürümeye başladı.

Neler oluyordu? Buraya gelmek isteyenin o olduğunu sanıyordum.

Kolya yanıma gelirken Boris de onu takip etti. "Bayan Volkov eski bir dostuyla karşılaştı, efendim."

"Eski dost mu?"

"Balenin koreografi. Stephanie."

"Siktir," diye fısıldarken, görüntü net şekilde kafamda canlandı.

"Stephanie, ona Ryan'ın kayboluşunu anlattığında Bayan Volkov donup kaldı. Sanırım biliyor, efendim."

"Elbette biliyor." Lia, noktaları birleştirip tam olarak ne olduğunu anlayacak kadar akıllıydı.

"Ne yapacaksınız?"

"Bırak onunla ben ilgileneyim."

Lia'nın bunu mevcut koşullar altında öğrenmesini istemezdim ama çok geçti. Bunu er ya da geç anlayacaktı.

Bilerek saklamaya çalışmamış olsam da o sırada koşullar doğru değildi. Lia bana dik dik baktığına göre hâlâ doğru değillerdi.

Fakat sevgili karımın unuttuğu bir şey vardı.

Bir keresinde beni kötü adamı olarak etiketlemişti. Bu, bana verdiği en doğru etiketti.

Her kötü adam için geçerli olduğu gibi doğru ya da yanlış, asla siyah veya beyaz değildir.

Daima gridir.

15
Lia

Eve vardığımızda burnumdan soluyordum.

Hayır, bu yetersiz bir ifadeydi.

Sanki duygularım kaynama noktasına çoktan ulaşmış, şimdi de taşıp geride sadece yıkım bırakacakmış gibi hissediyordum.

Eski meslektaşımın kaybolmasının arkasında kocamın olduğundan emindim, ayrıca bana bundan bahsetmeyi hiç düşünmemişti. Keşke paranoyak, güvensiz davranıyor ya da sadece durum hakkında en kötüsünü varsayıyor olsaydım.

Keşke düşündüklerim, güvensizliklerimle acı dolu anılarıma bağlı olsaydı.

Fakat Adrian'ı altı yıldır tanıyordum. Bu altı yıl, onun bir hayatı bitirmesine tanık olmamla başlamıştı. İtalyan adamlar beni izliyor diye bitirdiği hayat.

Bu yüzden hayır, Ryan'ı incittiğini, konu işe gelince son derece disiplinli olan baş dansçının kaybolma sebebinin o olduğunu düşündüğüm için paranoyak sayılmazdım.

Jeremy dönüş yolunda Adrian'ın kucağında uyuyakalmıştı, adamları yanımızdayken kocamı terslememek adına elimden geleni yaptım.

İçeri girdikten sonra Adrian, Jeremy'yi odasına taşıdı. Doğruca yatak odasına gittim, ofisine gidip beni görmezden gelmeye karar verirse diye izleyebilmek için kapıyı açık tuttum.

Odanın içinde volta atarken, paltomu çıkarıp yakındaki sandalyeye fırlattım. Vücudum bastırılmış öfkeyle öyle bir yanıyordu ki odadaki hava bile boğucu hissettiriyordu.

Çok geçmeden Adrian içeri girip kapıyı arkasından kapattı. Klik sesi havada zar zor yankılanmadan önce onunla yüz yüzeydim. "Bana söylemek istediğin bir şey mi var?"

Ceketini çıkarırken arkasını döndü. Odadaki havanın değişikliğinden habersiz şekilde, işi ağırdan alıyordu. Sanki dünyadaki bütün zamana sahipmiş gibi, ceketini acele etmeden kollarından aşağı kaydırıp astı. İfadesi bile nötr, soğukkanlıydı. "Ne gibi bir şey?"

"Bilmiyorum, yaklaşık altı yıl önce yaşanan olay gibi bir şey olabilir mi?"

"Altı yıl önce çok şey oldu, Lenochka. Seninle tanıştım, seni ilk kez becerdim, hamile bıraktım ve seninle evlendim. Spesifik olman gerekecek."

"Ryan," diye homurdandım. "Bu senin için yeterince açık mı?"

Gömleğinin manşetlerini çözüp kaslı kollarının üzerine kıvırırken yüz hatlarından geçen gölge, sakin ifadesi geri

gelmeden önce tavrında meydana gelen tek değişiklikti.

"Ryan kim?"

"Onu tanımıyormuş gibi mi yapacaksın?"

"Hayatım boyunca birkaç Ryan'la tanıştım."

"Yardımcı başrol oyuncusu Ryan."

"Eski yardımcı başrol."

"Demek hatırlıyorsun."

"Evet. Ne olmuş ona?"

"Ona ne yaptın, Adrian?"

"Cevabını zaten bildiğin bir soruyu neden soruyorsun?"

Geriye doğru sendeledim, çenem neredeyse yere değiyordu. "Sen... Bunu inkâr etmeye bile çalışmayacak mısın?"

"Neden yapayım ki?"

"Birini öldürdün!"

"O ne ilkti ne de son."

"Hayır... Hayır, Adrian! O senin öldürdüğün suçlular gibi değil. Ryan geleceği parlak bir dansçıydı ve sen... Sanki hiç var olmamış gibi onu bitirdin."

"Tıpkı onun senin kariyerini bitirdiği gibi."

Nefesim kesildi, söylediklerinin çatışması artçı bir sarsıntı gibi içimde dalgalanırken titreyen ellerimle ağzımı kapattım. Tam bir kayıtsızlıkla konuşması karşısında ne diyeceğimi bilemedim, dağılan düşüncelerimi toparlayıp kelimelere dökemiyordum.

Onunla beş yıldan fazla yaşamış biri olarak soğuk, duygusuz tarafına şimdiye kadar alışmış olmalıydım. Mesafesini normal karşılamalıydım. Ancak sanırım benim gibi

biri onun bu yanını asla görmezden gelemeyecekti, eminim ki Adrian da bunu asla anlayamayacaktı.

Titreyen bir mantık ipliğine tutunurken, ellerimi iki yanıma bıraktım. "Yapmam gerekenden erken atladım. Bu kazaydı, Ryan'ın hatası değil."

"Evet, öyleydi. Yan buna tanık oldu, ben de kamera kayıtlarında gördüm. Kolya'yla Boris de gördü. Şerefsiz herif seni yakalayabilirdi ama yakalamamayı seçti."

"Ve sen de bütün bunları birtakım kayıtlardan mı gördün?"

"Doğru çünkü senin aksine, ben insanlarda iyiden önce kötüyü görüyorum. Aslında onların sadece kötü yanlarını görüyorum, o sarışın piç vücuduna sıktığım her kurşunu hak etti."

Sesindeki sadist tona karşı dudaklarım titredi, midem bulandı. Ryan'ı öldürmenin her saniyesinden zevk aldığını, bu konuda en ufak bir pişmanlık duymadığını ima eden tona.

"Neyi yanlış yaptığını görmüyorsun bile, değil mi?" diye fısıldadım.

"Sana az önce kariyerinin sona ermesinin sebebinin o olduğunu söyledim ve sen yanlış bir şey yaptığımı mı söylüyorsun?"

"Evet, Adrian! Yanlış bir şey yaptın çünkü çirkin bir şeyi çok daha çirkin bir şeyle düzelttin. Birini öldürdüğün için minnettar olacağımı mı sandın? Ya da bunu benim için yaptığın için gurur duyacağımı mı?"

"Öyle olmanı beklemiyordum, hayır. Bu yüzden sana asla söylemedim."

"Bana söylemediğin başka neler var? Benim için öldürüp bir yere gömdüğün başka cesetler var mı?"

Adrian bir anda dibimdeydi, ben kaçamadan eli hızla bana doğru uzandı. Çenemi başparmağıyla işaret parmağının arasına hapsedip beni ona bakmaya zorladı. "Peki ya varsa? Ya varsa? Beni katil, şeytan, canavar, takipçi, kahrolası bir *kötü adam* olarak etiketledin. Kötü adamların yaptığı budur, Lia. Nihai hedeflerimiz için öldürürüz, bunu sık sık yaparız. O yüzden gerçekleri gör ve bunun bir parçası değilmişsin gibi davranmayı bırak, *benim* bir parçam değilmişsin gibi."

"Beni istediğin kadar azarlayabilirsin ama ahlak anlayışımı bozamazsın. İnsanların öldürülmesini asla desteklemeyeceğim."

"Destekleyip desteklememen umurumda olmasa da seni korumak adına bir karar verdiğimde beni *sorgulamayacaksın*."

"Ryan'ı öldürmek gibi bir karar mı?" dedim.

"Ryan'a *işkence* edip onu öldürmek gibi, evet."

"İ-işkence mi?"

"Hızlı ölme ayrıcalığına sahip değildi, bu yüzden ben..."

"Dur! Ayrıntıları duymak istemiyorum."

"Bu konuyu sen açtın. Onun kıymetli bacaklarını nasıl kestiğimi, üzerlerine nasıl bastığımı duyacaksın. O ağlayıp yalvarırken, altına işerken nasıl etine bıçak saplayıp tendonlarını kopardığımı."

"Durmanı söyledim!" Korkunç görüntüler kafamı doldururken sesim boğuk çıktı.

"Yaptığım şey bu, Lia. Konu sen olduğunda duramıyo-

rum. Zamanda geriye gitme şansım olsaydı, kulüpte sana elini sürmeye cüret ettiği o gün sefil hayatına son verirdim. Bunu yapsaydım, baleyi kaybetmezdin."

"Ama kaybettim, Adrian. Onu çoktan *kaybetmiştim*. Ryan'ı öldürmek baleyi geri getirdi mi?"

"Hayır ama bu ödenmesi gereken küçük bir bedeldi. Seni hayatına son verme niyetiyle o pencere pervazına çıkmaya ittiği için ölmeyi hak etti."

"Sen de beni hayatıma son vermeye hazır şekilde uçurumun kıyısında durmaya ittin. Bunun için ölmeyi hak ediyor musun?"

Kelimeleri söyler söylemez pişman oldum. *Siktir*. Ona o kadar kızgındım ki düşüncelerimi filtrelememiştim. Söylemek istediğim bu değildi, yanlış anlaşılsam da sözlerimi geri alamadan Adrian tüyler ürpertici sakinliğiyle konuştu. "Muhtemelen. Fakat ölemem çünkü bu seninle oğlumuzu korumasız bırakır."

"Bu... Ben..."

Başparmağını dudaklarıma bastırarak söyleyebileceğim tüm kelimeleri durdurdu. "Şşşt. Beni bir gün için yeterince kızdırdın. Seni zaten planladığımdan daha fazla cezalandırmamı istemezsin."

Beni cezalandıracağı vaadiyle bacaklarımın arası kasıldı. Vücudum, Adrian'la onun eylemlerine karşı hâlâ hissettiğim öfkeyi tanımıyordu. Belki de tanıyordu ve kocamın merhametsizliğine alıştığı için umurunda bile değildi. Ne yaparsam yapayım o asla değişmeyecekti. Kafası yalnızca farklı çalışıyordu, bunun başkalarının gözünde nasıl göründüğünü umursamıyordu.

Benim gözümde bile.

Öyle ki beni kendi yöntemlerine göre şekillendirmek adına elinden gelenin fazlasını yapmaya istekliydi. Bu asla olmayacaktı. Çünkü birini öldürmüştüm. Adamın suçlu olmasına rağmen bu olay beni o kadar huzursuz etmişti ki bundan sağ kurtulduğuma şaşırmıştım. *Zar zor.*

Adrian elini çekti. "Soyun."

"N-ne?"

"Beni duydun."

"Ama neden?" Benden ilk defa soyunmamı istiyordu. Genellikle bu işi yapan oydu, kıyafetlerimi vücudumdan çekip çıkarmaktan, külotumu yırtmaktan zevk alırdı.

"Soru sorma. Sana soyunmanı söylediğimde soyunacaksın, Lia."

Sesindeki otoritenin sertliği karşısında irkilsem de korkudan dolayı değildi; en azından tamamen değildi. Sesindeki emir karşısında külotum sırılsıklam olmuştu, ellerim içgüdüsel olarak elbisemin arkasına gitti. Beni rahatsız edici şekilde izlemesinden mi yoksa beni bekleyen bilinmezlikten dolayı mıydı bilmiyordum ama fermuarı beceriksizce aşağı indirirken ellerim titriyordu.

Elbisenin yere düşüp ayaklarımın etrafında toplanmasına izin verdim, iç çamaşırımla kalmıştım. Daha önce Adrian'ın önünde bu hâlde bulunmuştum ancak bunun benim soyunmamla başlaması, sinirlerimle beklentimin her geçen saniye artmasına neden olan bir yenilikti.

Geri çekildi, yapılı kollarını göğsünün üzerinde kavuşturduğunda kasları gömleğinin altında gerildi. "Hepsini çıkar."

Aceleyle sutyenimi çıkardım, yerdeki elbisenin yanına attım. Meme uçlarım anında sertleşmişti. Soğuk havadan çok onun hararetli, karanlık bakışları yüzündendi. Beni yalayıp yutmanın veya şaplak atmanın eşiğinde görünüyordu.

Ya da belki bana şaplak *atarken* beni yalayıp yutacaktı.

Sırtımdan yukarı tırmanan ürperti eşliğinde, parmaklarımı külotumun iki yanından geçirip bacaklarımdan aşağı kaydırdım. Böylece diğer giysilerimin üzerine düştüler.

Bedenim dikleştiğinde, gözle görülür bir titreme vücudumu sarsıyordu. Neler oluyordu? Neden onunla ilk seferimmiş gibi hissettiriyordu?

Ya da tamamen ilk seferimmiş gibi. Çünkü ilk kez seks yaptığımda bu kadar gergin ya da tahrik olduğumu hatırlamıyordum.

Sadece izleyip bana dokunmaya çalışmaması, farklı bir beklenti katıyordu. Karnımın alt kısmında kıvranıp merkezime kadar yayılan bir beklenti.

"Şimdi ne olacak?" Beni bile şaşırtan kısık ve nefes nefese sesimle sordum.

Kafasını salladı. "Bunu soramazsın. Hiçbir şey soramazsın. Bu senin cezan, bu yüzden sana yarına kadar böyle dikilmeni söylersem, aynen öyle yapacaksın."

Bunu yapacak kadar zalim olmazdı.

Yine de... Onu kızdırdığımı söylemişti, belki de planı tam olarak buydu.

Beni tuhaf bir endişe sardı, elimle kolumu tutmaya çalışsam da Adrian yine başını salladı. "Elini çek."

Tamamen çıplak kaldığım için titriyordum. Karnımdaki

yaramdan bacağımdaki eski yaraya ve hamilelik nedeniyle sahip olduğum birkaç çatlak izine kadar her şey onun gözleri önündeydi.

Bazen vücudum hakkında utangaç hissediyordum, özellikle kariyerim bittiğinden beri. Artık atletik bacaklarıyla ince vücudu olan fit, zayıf dansçı değildim. Fazla kilo almamış olmama rağmen, altı yıl önceki kadar formda değildim.

Ancak Adrian, bana hiçbir zaman farklı bakmamıştı. Bakışlarındaki açlık devam etmekle kalmamış, aynı zamanda bana cinsel olarak her dokunduğunda yoğunlaşmış gibi görünüyordu.

Cinsel arzusunu azaltması gereken her türlü şeyle dolu altı *uzun* yıl geçirsek de bana şu an baktığından farklı bakmamıştı.

İlkel bir şehvetle.

Bana dokunmak için şiddetli bir ihtiyaçla.

Sanırım ben de ona her zaman böyle bakmıştım, bunu göstermek istemesem bile. Ancak benim için uyarılma, ona olan hislerimle birlikte geliyordu. Ona ne kadar geri dönülmez şekilde âşık olduğumu anladığımdan beri onu daha çok istiyordum.

"Arkanı dön ve yatağa yürü," diye emretti.

Vahşi bakışlarını sırtımda, popomda hissettiğimde kalçalarımı hafifçe sallayarak söylediğini yaptım. Söylemesine gerek kalmadan sahip olma duygusuna karşı duyduğu ihtiyacı hissedebiliyordum.

"Yatağın ucunda dizlerinin üstüne çök, yüzünü yatağa yasla ve kıçını havaya kaldır."

Havasız kalmış ciğerlerime derin bir nefes çekip pozisyonumu aldım. Bana dokunmamış olmasına rağmen yorganın göğüslerime sürtünmesi bile inlememi bastırmama neden oldu.

Adrian'ın arkamdaki varlığı odadaki hava kadar gerçekti, görmezden gelmek ya da onsuz yaşamak imkânsızdı.

Kemerini çözüp pantolonunu açarken çıkardığı ses odanın sessizliğinde yankılandı, izlemek için arkamı dönerken parmaklarımı şilteye batırdım.

"Önüne bak, Lia."

Sinirle nefes verirken bile boyun eğdim. Neden izleme şansına yalnızca o sahipti?

Diktatör.

"Poponu tut ve ayır. Bana o dar deliği göster."

Bir anlığına kendi nefesimde boğuldum, emrine itaat ederken parmaklarım titriyordu. Tanrım. Bugün sapkın emirlerle doluydu. Bana bunu yapmamı daha önce hiç söylememiş olması, zaten ıslak olan merkezimin daha fazla uyarılmasını sağlıyordu.

Ve henüz bana dokunmamıştı bile.

Arka deliğimin ve amımı kaplayan sıvıların onun doğrudan görüş alanında olduğunun tamamen farkında olarak popomu iki yana doğru çektim.

"Kararlarımı sorgulamama konusunda bir ders almalısın, Lia."

"Ama-"

"Şşşt. Eğer karşı çıkmak için ağzını açacaksan, çeneni kapalı tutsan iyi edersin."

Arkamda diz çöktüğünü hissettim, sıcaklığı sırtımdan aşağıya ve tenime yayıldı. "Seni kırbaçlamadan önce kıçından başlayıp sonra amına ilerleyeceğim. Ardından başa dönüp her şeyi tekrarlayacağım."

Kafama çizdiği görüntü karşısında nefesim daralıyor, bacaklarım titriyordu.

"Dar kıçını becermeyeli uzun zaman oldu, değil mi?"

Yatağa doğru başımı salladım.

"Kelimelerini kullan."

"Evet..."

"Ne kadar oldu?"

"Üç ay." *Winter olduğumu sanmamın öncesinden beri.*

"Günleri mi sayıyordun, Lenochka'm?"

Kanın kulaklarıma yükseldiğini, onları neredeyse patlatacağını hissedebiliyordum. "Evet."

"Mmm. Çığlık atana kadar kıçını becermemi özledin, değil mi?"

Yutkundum.

"Cevap ver."

"Evet... Özledim."

"Seni sikmemi söyle."

"Sik beni, Adrian." Tereddüt bile etmedim, kelimeler ağzımdan doğal bir şekilde dökülmüştü.

"Ama bu seni cezalandırmak isterken, bundan zevk alacağın anlamına geliyor."

"L-lütfen..."

"O zaman belki bir uzlaşmaya varabiliriz." Arkama geçti. "Hareket etme."

Etmedim, o kendini yeniden konumlandırırken kalbim artan bir şiddetle çarpıyordu. Soğuk sıvı arka deliğimi kapladı, ben daha kayganlaştırıcıya odaklanamadan Adrian beni kalçamdan kavradı ve tek seferde içime girdi.

Nefesim kesildi, itişinin gücüyle tırnaklarım popoma saplandı.

Aman. Tanrım.

İçimde derinlere gömüldüğünü hissedebiliyordum, aleti gerçekten acıtan bir vahşilikle deliğimi zorluyordu.

"Sana söyledim. Bunun ceza olması gerekiyordu." Şiddetli bir güçle içime girerken sıcak, karanlık fısıltısı kulağıma hücum etti. Vücudumun üst kısmı, her kaçınılmaz hareketiyle yatakta ileri geri kayıyordu.

Dengemi sağlamak adına şilteyi tutmaya çalışsam da Adrian'ın sesi beni durdurdu. "O kıçını bırakmayı aklından bile geçirme. Benim için tutmaya devam et."

Yavaşça, neredeyse yarıya kadar dışarı çıktı. Sonra benim çığlığımla eş zamanlı olarak tekrar içeri girdi. Kıpırdamaya çalıştığım anda kıçıma şaplak atarak ağzımdan bir hırıltı kaçmasına neden oldu.

"Tekrar hareket edersen bu kıçı becerirken kıpkırmızı yapacağım, Lia."

Sözleri bedenimde kıvılcımlar saçıyor, kemiklerimde çınlıyordu. Sahip olduğum tek düşünce, belki de bunu istediğimdi.

Belki de nihayetinde onun ahlâk anlayışıyla benimki örtüşüyordu.

Yoksa, vahşi cezasının vaadiyle amım neden sırılsıklam olsundu ki?

Tekrar içime girdiğinde, acı kısa sürede zevkle karıştı. Kalçaları her itişte daha derin bir yere çarpmak için kavis çiziyordu.

Boştaki eli şişmiş klitorisimi buldu. Nefes nefese kalıp yalvarmama ve düzgün nefes alamamama neden olan usta-ca darbelerle okşadı.

Vücuduma bu kadar hâkim olması, beni birkaç dakika içinde tamamen kendimden geçtiğim bir duruma getirebil-mesi inanılmazdı.

Sanırım canlandırıcı ama korkutucu şekilde sahip oldu-ğu şey, sadece bedenim değildi.

Aynı zamanda kalbim ve ruhumdu da.

Farklı biri olduğumu düşündüğüm zaman bile bir şey değişmemişti. Ona aynı şekilde âşık olmuştum, sonuç olarak benim için çıkış yolu olmadığını düşünmeye baş-lıyordum.

"Bunu anla, Lia. Mecbur kalırsam senin için defalarca öldürürüm, sen de bunu asla ama *asla* sorgulamayacaksın." Darbeleri, sözlerini kafama kazımak istiyormuş gibi daha uzun ve sertti.

Çok dayanmadım. Yapamadım. Kıçıma ve klitorisime yapılan çifte saldırıyla, onun adını kutsal bir ilahi gibi hay-kırarak boğuk bir çığlık eşliğinde boşaldım.

Siktir.

Belki ben de onun kadar arızalıydım çünkü o gelecek-te benim için öldürmeye söz verirken, orgazm oluyordum. Benim için öldürmeyi asla bırakmayacağını söylerken.

Gerçekten canavar olduğunu söylerken.

Benim canavarım.

16
Adrian

Terapist daha önce benden hoşlanmadıysa bile şimdi nefret ediyor olmalıydı.

Lia'ya seanslarında ne zaman eşlik etsem, altın çerçeveli gözlüklerinin altından bana bakış şekliyle bunu belli ediyordu.

Onu parkta bulduğumdan beri kapsamlı bir terapi alıyordu. Karımı güvende tutması adına başka kimseye güvenmediğim için onu psikiyatristin ofisine götürüyor, işini bitirene kadar bekliyordum.

Ancak bugün Dr. Taylor ofisinin kapısında duruyordu, biz yaklaşırken ceketinin düğmelerini iliklediği. "Bugün bize katılmak ister misiniz, Bay Volkov?"

"Neden bunu yapayım?"

Lia umutlu ifadesiyle bana bakıyordu. Çiçekli bir elbise giymişti, saçlarını atkuyruğu yaparak yumuşak tenini öne çıkarmıştı. Gül kokusu bile bugün her zamankinden daha güçlüydü. "Bunu... Ben istedim. Ben konuşurken yanımda

olabilirsin. Dr. Taylor, hayatımda büyük bir rol oynadığın için bunun yardımcı olabileceğini söylüyor."

"Hadi yapalım o zaman." Parmaklarımı onunkilere kenetlediğimde içeri girdik. Ne? Lia'nın olan her şey hakkında konuşmasına tanık olma şansını kaçırmayacaktım.

Dr. Taylor'ın ona yardım ettiğinin gayet farkındaydım. Lia kozasından yavaşça çıkmakla kalmamış, son zamanlarda herhangi bir halüsinasyon veya o ilkel kâbusları da görmemişti.

Birkaç gün önce Ryan'ın öldüğünü öğrendikten sonra hoşnutsuzluğunu kendi içine yöneltip, içinde çürümesine izin vereceğini düşünsem de aklından geçeni söylemişti ve o gece hiç kâbus görmemişti.

Lia'yla ben, terapistin koltuğunun karşısındaki kahverengi deri koltuğa oturduk. Ofisi, duvarlardan masasına ve birkaç manzara resminin çerçevelerine kadar tamamen beyazdı. Renkteki tek istisna, kanepeyle Dr. Taylor'ın sandalyesinin kahverengisiydi. Vanilya kokusu odayı doldursa da bu koku terapistin kendisinden geliyor olabilirdi.

Not defterini eline aldıktan sonra Lia'ya haftasının nasıl geçtiğini sormaya başladı, karım şaşırtıcı şekilde cevap vermeye hazırdı. Jeremy'nin yeni kelimeler öğrendiğinden, birkaç gün önce nasıl alışverişe gittiğimizden bahsederken sesindeki neşeye odaklandım.

Birkaç saniye durakladı, yüzü düşerken sesi alçaldı. "Dr. Taylor, eğer kocamın benim için kötü bir şey yaptığını öğrenirsem nasıl tepki vermeliyim?"

Terapistin ifadesi sakinliğini korurken yatıştırıcı bir tonda sordu, "Bu seni nasıl hissettiriyor?"

"Kötü. Onu yapmış olmasını istemiyorum. Ama aynı zamanda neden yaptığını da anlıyorum. Ya da daha açık olursam, yapısının benimkinden farklı olduğunu ve beyninin geri kalanımız gibi çalışmadığını biliyorum, yani onun için bu karar mantıklıydı."

Önce ona, sonra da elimin içinde titreyen eline baktım. Benimle bir bakıma empati kurduğu gerçeğini kabul etmesi, cesaret gerektiriyordu. Edindiği temel ilkelere aykırı olsa bile.

Terapist not defterine birkaç not yazdı, dikkatini bana verirken boğazını temizledi. "Lia'nın söyledikleri hakkında ne düşünüyorsunuz, Bay Volkov?"

Konuşurken yüzümü Lia'ya döndüm. "Zorunda olmasan bile benim tarafımı gördüğün için cesur olduğunu düşünüyorum."

"Ama biz karı kocayız. Senin tarafını görmem gerekiyor... Tıpkı senin benimkini görmen gerektiği gibi, Adrian."

Ne yapmaya çalıştığını biliyordum. Lia, hayatımın mafyaya dahil olan kısmından ne kadar nefret ettiğini görmemi istiyordu. Avlanma, öldürme ve işkenceden. Onun nefretini anlasam da hayatımızın gerçeklerinden kaçış yoktu.

Aksine, Bratva'dan ayrılmak onun korumasını kaybedeceğim anlamına gelirdi. Savunmasız olurduk, kaçak yaşardık. Bu ona ve oğlumuza yaşatacağım bir kader değildi.

Onu elimde tutmak, aklını korumak için onun kırılgan zihniyetine karşı baskıcı olmayı bırakmam gerekiyordu. Kendini yeniden inşa edene kadar bekleyecek, her adımda yanında olacaktım.

Bir gün, içinde yaşadığımız dünyanın önemli olmadığını anlayacaktı.

Önemli olan sadece bizdik.

17
Lia

Bir hafta sonra tatile çıktık.

Kafamızı dinlememizi önerdiğimde aklımdaki yer burası değildi. Aslında muhtemelen düşüneceğim en son yerdi.

Ama işte buradaydık.

Rusya'da.

Adrian'ın öngörülemez tabiatının tekrar saldırıya geçeceğini bilmeliydim.

Bizi, yanında küçük bir kulübe bulunan kırsal kesimdeki kırmızı tuğla çatılı eve özel uçakla götürmüştü. Diğer katların üzerinde katman katman oluşan karla kaplı, kilometrelerce giden araziyle çevriliydi. Ağaçlar mülkü çevreliyor, eve giden araba yolunda samimi bir his uyandırıyordu. Kolya arabayı buraya sürerken yol üzerinde neredeyse hiç ev görmemiştik.

Adrian'ın bizi insanlarla dolu bir yere götürmemesi şaşırtıcı değildi. Güvenlik konusundaki paranoyaklığı, bunu yapmasına müsaade etmezdi. Bir bakıma, ben de daha az

kalabalık yerleri tercih ediyordum. Onunla evlenmeden önce bile dış dünyayı pek sevmezdim.

New York'un soğuk olduğunu düşündüysem de Rusya buz gibiydi. Sıfırın altındaki sıcaklıklardan bahsediyorduk. Arabadan eve olan mesafeyi kat edebilmemin tek yolu, Adrian'ın bir koluyla heyecanlı Jeremy'yi taşıması, diğeriyle de beni kendine yakın tutmasıydı.

Yan, Boris, Kolya dışında bize eşlik eden iki koruma daha vardı. Yan, yarasının tamamen iyi olduğunu söyleyerek gelmekte ısrar etmişti, Kolya buna karşı olsa da Adrian şaşırtıcı şekilde izin vermişti. Arkadaşım, patronunun ona daha yakından göz kulak olmak istediği için izin verdiğini söylemişti.

İçeri girer girmez rahatlamayla nefes verdim. Sıcaklık anında iliklerime işleyip dışarıdaki acımasız soğuğu kovaladı. Dürüst olmak gerekirse, her yıl böylesine sert kışları atlatan insanlara büyük saygı duyuyordum.

Ev tamamen ısıtılmış, bizim için çoktan hazırlanmış gibi görünüyordu. Küçük, şirin ve kulübeye benzer bir havası vardı. Koyu renkli ahşap döşeme de ısıtılmış gibi duruyordu. Büyük, uyumsuz kanepelerin olduğu oturma odası, hemen girişte ve mutfak olduğunu varsaydığım yerin karşısındaydı. Yatak odalarının olduğunu tahmin ettiğim ikinci kata çıkan dar ahşap merdivenler vardı.

Adrian, Jeremy'yi yere indirdiğinde oğlumuz balkona açılan cam kapıdan kara bakmadan önce farklı yönlere koşturdu. "Anne! Kardan adam yapabilir miyiz?"

O soğuğa geri dönme düşüncesi bile beni ürpertiyordu.

"Şimdi değil, Malysh." Adrian ona gülümsedi. "Bu gece fırtına geliyor."

"O zaman yarın mı?" Jer umutla sordu.

"Evet."

"Sen de bize katılacak mısın, baba?"

"Katılacağım."

"Yaşasın!" Yukarı aşağı zıplayıp sonra doğruca Adrian'ın bacağına koştu.

Kolya'yla Boris çantalarımızı içeri getirdiler, gitmek üzereyken başlarıyla selam verdiler.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye sordum.

"Diğer kulübeye, Bayan Volkov," dedi Kolya.

"Nöbet tutmak için," diye detaylandırdı Boris.

"Hayatta olmaz! Bu dondurucu soğukta nöbet tutmuyorsunuz."

Adrian bana ters ters baktı, ben de bakışlarına aynı şekilde karşılık verdim. "Ne? Elbette bir fırtına yaklaşırken onları dışarı çıkarmayacaksın. Donarak ölecekler."

"Ölmeyecekler," dedi hafif bir öfkeyle.

"Elbette ölecekler. Dışarıdaki tüm karı gördün mü?"

"Gördüm, onlar da gördü. Biz Rus'uz, soğuğun üstesinden gelebiliriz."

"Hayır."

"Hayır mı?" diye açık bir şüpheyle tekrarladı, sanki az önce adamlarının önünde ona hayır dediğime inanamıyormuş gibiydi.

"Evet, hayır dedim. Bunun bir tatil olması gerekiyor, soğukta dayanıklılıklarını test etmenin yolu değil. Burada bize kim ulaşabilir ki?"

"Bilsen şaşırırdın," dedi Adrian. Korumalarına başını salladı, onlar da aynı şekilde karşılık verip gittiler.

"Akşam yemeğine gelin," diye seslendim arkalarından. "Yan'ı ve diğerlerini de getirin."

Beni duyduklarına dair herhangi bir işaret göstermeyip yollarına devam ettiler. Kapı arkalarından kapanır kapanmaz Adrian tepeme dikildi, yüzü dışarıdaki havayı yansıtan bir soğukluk maskesiydi. Oyuncak askerini pencere pervazından gezdirmekle meşgul olan Jeremy'nin duymayacağı kadar alçak sesle konuştu. "Onların yanında cezalandırılma havasında olmadıkça, asla ve *asla* adamlarımın önünde bana bir daha meydan okuma."

"Öyle demek istemedim," diye karşılık verdim aynı ses tonuyla. "Ama sen onlara işkence ederken sessiz kalmayacağım."

"Kendini onlara fazla mı bağlı hissediyorsun, Lia?"

"Tabii ki hissediyorum. O adamları altı yıldır tanıyorum, Adrian. Senin uzantın olmalarına rağmen onlara alıştım, hiçbirinin zarar görmesini istemiyorum."

"Dikkatli ol, Lenochka," diye homurdandı. "Onlardan kurtulmam için beni kışkırtıyorsun."

"Sen çekilmezsin, bunu biliyor muydun?"

"Çekilmez değilim, hayır. Ben sadece sahipleniciyim, konu sen olduğunda hiç kontrolüm yok. Başka bir adamdan bahsetmenden hoşlanmıyorum."

"Buna... Nasıl cevap vermem gerekiyor?"

"Gerekmiyor. Benim önüme kimseyi koyma."

"Diğer erkeklerle veya onlar hakkında konuşmayı öyle-ce bırakamam."

"Evet bırakabilirsin." Duraksadı. "Mantık dahilinde."

"Mantığın doğru tanımını bile bilmiyorsunuz, Bay Volkov."

Dudakları biraz seğirdi. "Hayal edebiliyorum. Uygun koşullar altında."

Konu ne olursa olsun gülümsemesini görmek beni her zaman daha iyi bir ruh hâline sokuyordu, başımı sallarken bile kendimi onu taklit ederken buldum.

"Anne!" Jeremy ceketimi çekiştiriyordu. "Savaş alanımı getirdin mi?"

"Getirdim."

"Hadi inşa edelim!"

Homurdandığımda, Adrian'ın gülümsemesi genişledi.

"Görünüşe göre annen savaş alanını nasıl inşa edeceğini hâlâ öğrenmemiş, Malysh."

"Hey, bu doğru değil!" Onu dürttüm. "Herkes bu şeyde iyi olamaz."

"Malysh ve ben öyleyiz." Sırıtan Jeremy'yi kollarına aldı. "Bu doğru, değil mi?"

"Evet, baba!"

Oğlumuzun burnuna hafifçe vurduğunda, Jeremy kıkırdadı. "Annene öğretelim mi?"

"Öğreneceğini hiç sanmıyorum, baba."

"Jer! Seni küçük hain."

Bana çekingen bir şekilde gülümsedi. "Sorun değil, anne. Sen de hikâyeleri babamdan daha iyi anlatıyorsun."

Elimi kalçama koydum. "Pek çok şeyi babandan daha iyi yapıyorum."

"*Gerçekten* mi?" Adrian'ın sesinden ender rastlanan bir keyif damlıyordu. "Ne gibi?"

"Jer'i yıkamak gibi."

"Babam da bunu iyi yapıyor."

"Ama ben daha iyiyim."

"Hayır, anne. İkiniz de aynısınız."

"Seni ben doğurdum Jer. Baban değil." Adrian'a gülümsedim. *Bunu yen bakalım, beyefendi.*

"Ama bunu birlikte yaptınız." Jeremy kaşlarını çattı. "Bu yüzden annem ve babam var."

"O kolay bir şey yaptı. Sana dokuz ay boyunca hamile olan bendim, sonra da seni doğurdum."

"Kolay bir şey mi?" diye konuştu Adrian, sözcükleri uzatarak.

"Kapa çeneni," diye fısıldadım.

Her bir şey anladığında olduğu gibi ~~Jeremy'nin~~ gözleri büyüdü, bakışları ikimizin arasında gidip geliyordu. "Kolaysa, tekrar yapın ve bana bir kız kardeş verin."

"*O kadar* kolay değil," deyiverdim.

"Ama az önce öyle olduğunu söyledin, ~~anne.~~ Tekrar yapamaz mısınız? Bir kız kardeş istiyorum." Adrian'ın ceketini çekiştirdi. "Baba, lütfen?"

"Bakarız, Malysh."

"Yaşasın!"

"Bakarız mı?" diye mırıldandım.

"Neden?" diye sordu Adrian. "İstemez misin?"

"İstemediğimden değil. Sadece... Bunu hiç düşünmemiştim." Bu yalandı. Düşünmüştüm. Neden başka bir çocuk sahibi daha olmakta ısrar etmediğini ya da Jeremy'nin doğumundan sonra doğum kontrol hapı kullanmaya geri döndüğümde, neden yorum yapmadığını sık sık merak etmiştim.

Sadece varise ihtiyacı olduğunu, başka bir çocukla uğraşmak istemediğini sanmıştım.

"Şimdi düşünmeye başlayabilirsin," dedi gelişigüzel şekilde. Ardından Jeremy'ye döndü. "Hadi o savaş alanını inşa edelim, Malysh."

"Evet, baba!"

Onları oturma odasına kadar takip ederken ceketimi çıkardım. Artık aklıma başka bir hamilelik fikrini yerleştirdiğine göre, düşünebildiğim tek şey buydu.

Başka bir çocuk istiyor muydum?

Bu sorunun cevabı, Adrian'ın kim olduğu ve ondan hâlâ sakladığım birçok sır gibi gerçeklerle gölgeleniyordu. Denkleme başka bir masum varlığı eklemeden önce bunları çözmem gerekecekti.

Babası da oğlum da savaş alanını inşa etmekle meşgulken, ben zar zor yardım ediyordum. Parçaları birleştirmekle ilgili hiçbir şeyi gerçekten sevmiyordum. Aklım basitçe bu şekilde çalışmıyordu. Ancak bu küçük ailenin bir parçası olmayı, Adrian'la Jeremy'yi yakından izleyip aralarındaki bağa tanık olma ayrıcalığına sahip olmayı seviyordum.

Bu bağ hemen göze çarpmıyordu, sadece şu anda olduğu gibi onlar birlikte aktivite yaparken görülebiliyordu. İkisi de sessizdi, bazen birbirlerini konuşmadan da anlayabiliyorlardı.

Adrian, Jeremy'ye fazla zaman ayıramayacak kadar meşgul olsa da önemli zamanlarda yanında olurdu. Oğlumuz çok anlayışlı bir melekti. Adrian'ı asla rahatsız etmez veya ondan bir şey talep etmezdi. Ancak her zaman ona hayranlıkla bakardı, kocam da asla karşılık veremeyecek kadar meşgul olmazdı.

Adrian'ın günlük bir gömlekle pantolon giymiş hâlde Jer'i kucağında tutarken, kasları gevşemiş bir hâlde dingin yüzüne şahit olmak farklı bir deneyimdi. Onu bu şekilde, ofisinin dışında ve mafya işinden uzakta, sadece bir baba olarak izlemeyi seviyordum.

Oğlumuzla olan zahmetsiz bağını biraz kıskansam da onu sonsuza kadar böyle izleyebilirdim.

"Lütfen o parçayı bana verir misin, anneciğim?" Jeremy yanımdaki parçayı işaret etti.

Sırıtarak Adrian'ın kucağına sokulduğunda ona parçayı uzattım. Bir süre onları gözlemlemeye devam ettim, elimi Lego kutusuyla meşgul ediyordum. "O kadar yer varken, bizi neden Rusya'ya getirdin?"

Adrian, birkaç parçayı birleştirirken tavrını korudu. "Jeremy'nin er ya da geç buraya gelmesi gerekiyordu."

"Belirli bir nedeni var mı?"

"O bir Rus, kökleriyle daha fazla temasa ihtiyacı var." Yüzünü Jeremy'e döndü. "Malysh, burası senin büyükba-

banın, atalarının doğduğu yer. Yaroslavl'dan geliyoruz, soyumuz nesillerdir sürüyor. Sen son üyesisin."

Oğlumuzun gözleri büyüdü. "Öyle miyim?"

"Evet öylesin."

"Teşekkürler, baba."

"O Amerika doğumlu," dedim.

"Bu onu Amerikalı yapmaz."

Gözlerimi devirsem de buna odaklanmak yerine irdelemeyi seçtim. "Ailenin sana yaptığı da bu muydu?"

"Ne?"

"Seni Rusya'ya getirdiler."

Hareketleri bir Lego parçasında duraksadı, sonra onu yerine oturttu. "Babam beni sık sık buraya getirirdi, özellikle de Noel'de."

"Peki ya annen?"

"Babamla evlenmeden önce gelmezdi."

"Sen... Buraya üvey annenle mi geldin?"

Başını salladı, geçmişinden her söz edildiğinde ifadesini karartan gölgeyi görebiliyordum. "Bana Rusya haritası dövmesinin ne anlama geldiğini sorduğunu hatırlıyor musun?"

Hızla başımı salladım. "Asla yapamadığın bir tatil yüzünden olduğunu söylemiştin."

"Evet. Buraya Annika teyzemle gelmem gerekiyordu ama ben o fırsatı bulamadan vefat etti."

"Bizi bu yüzden mi buraya getirdin?"

"Muhtemelen." Cevabı sessiz ve alçaktı, sanki ona ağırlık yapıyormuş gibiydi.

Kolumu pazısına doladım, başımı kaslarının sert çıkıntısına yasladım. "Seni asla terk etmeyeceğiz, Adrian."

Parlak gri gözleriyle bana baktı. "Gerçekten mi?"

"Söz veriyorum," diye mırıldandım. Sonra yanağına hızlı bir öpücük kondurdum.

Tam geri çekileceğim sırada nefesimi kesen, yavaş ve her şeyi tüketen bir öpücükle dudaklarımı yakaladı. Görünüşe göre mantığıma da el koymuştu çünkü bir anlığına Jeremy'nin yanımızda olduğunu unutmuştum.

Elimi göğsüne koyup onu ittim. Kısık bir hırıltıyla dudaklarını serbest bıraktı.

Jeremy bize sırıtarak bakıyordu, yanaklarım kızarırken ben de sırıtmadan edemedim.

Çünkü bu ân. Bu huzur. Mutluluğumuzun başlangıcı gibi geliyordu.

Keşke geçmişten gelen hayaletler bize hiç yetişmeselerdi.

18
Lia

Tatilimiz şaşırtıcı derecede... Sıcaktı.

Dondurucu havaya, buz fırtınalarına rağmen Rusya kırsalında geçirdiğimiz günler sıcaklıkla doluydu. Tuhaf şekilde, bu tamamen Adrian'ın gece cezalarının kırbaçlarından ya da her fırsatta vücudumu ateşe vermesinden kaynaklanmıyordu.

Oğlumuzla ve birlikte kesintisiz zaman geçirdiğimiz gerçeğinden dolayıydı. Hiçbir işin onu bizimle zaman geçirmekten alıkoyamıyor olduğu gerçeğinden. Jeremy'yle birlik olup Adrian'la kartopu savaşına girmemizden önce birlikte kardan adam yapmış olduğumuz gerçeğinden.

Bu arada, kaybetmiştik. Şimdiye kadar yaşadığım en iyi mağlubiyetti. Adrian, bizi acımasız kartoplarının altına gömerken Jer ve ben kahkahalarla gülmüştük.

Kocamı kaygısız, genellikle yüz hatlarını buruşturan veya her şeyi fazla irdelemesine neden olan yükler olmadan görmeyi seviyordum.

Bir hafta önce Rusya'ya ayak bastığımızdan beri tüm yükünü Amerika'da bırakmıştı. Bana her zaman istediğim tek şeyi –kendisini– veriyor gibi görünüyordu.

Sık sık onu işinden çalmayı, bitmeyen Bratva sorumlulukları yerine beni seçmesini talep etmeyi hayal ederdim. Ancak aptal gururum yüzünden yapmazdım.

Ve korku yüzünden.

Adrian'ın tabiatından, onu tamamen kabullenemeyecek kadar korkuyordum.

Aslında hâlâ öyleydim.

Ondan korkmayacağımı hiç sanmıyordum. Ne kadar tehlikeli olduğu, hedeflerine ulaşılmasını sağlamak için ne kadar canavarlaşabileceği konusunda her zaman hafif bir korkum olacaktı. Yine de bu korkuyu görmezden gelip onun ne olduğuna odaklanacak kadar güçlü ve olgundum.

Kim olduğuna odaklanacak kadar.

Bana ilgilenildiğim, herşeyden önce geldiğim farklı bir dünya gösteren adam.

Kendim için savaşma isteğim yokken benim için savaşan adam.

Bana işkence ederken bile beni kurtaran adam. Benim için hiç umut kalmadığını düşündüğümde elimi tutan adam.

Bana en değerli hediyeyi Jeremy şeklinde veren, onu benimle yetiştiren adam. Kendisi karanlığa alışmışken bile bana ışığı vermişti.

Şu birkaç günde ona tamamen sahip olmak, son zamanlarda yaşadığım her şeyden daha canlandırıcıydı.

Başta Kolya olmak üzere korumalarıyla kısık sesle konuşarak gelişmeleri aldığını bilsem de bunun gecesini gündüzünü meşgul etmesine izin vermiyordu.

Jeremy'yle ben meşgul ediyorduk.

Film geceleri yapıyorduk, miskin sabahlarımız oluyordu. Birlikte yemek yapıp mutfağı dağıtıyorduk sonra Adrian ortalığı temizleyebilmek için beni kovuyordu. Çok kar yağmadığı zamanlarda birlikte yürüyüşe çıkıyorduk. Adrian Jeremy'ye kayak yapmayı öğretiyordu.

Geceleri, oğlumuzu uyuttuktan sonra Adrian sırf kendi sadist eğilimleriyle benim mazoşist eğilimlerimi tatmin edebilmek adına vücuduma tapıyor ya da bir tür ceza uyduruyordu.

Ancak bugün planlarda bir değişiklik vardı.

Jeremy yattıktan sonra Scrabble* oynamak için korumaları davet etmiştim. Adrian bundan pek memnun değildi. Tüm korumaların buraya gelmesinin ve korunmasız kalmamızın imkânı olmadığını söylüyordu.

Böylece Yan, ellerine atıştırmalıklar vererek iki genç korumayı dışarı gönderdi.

Kolya'yla Boris'in onu azarlamasını beklesem de sadece kanepede Adrian'la benim karşımda oturuyorlardı. Yan, genç korumalardan kurtulma görevini bitirdikten sonra sağ tarafımdaki sandalyeye yerleşti.

Omuzlarıma örttüğüm yün şalı daha sıkı sararak şömineden gelen sıcaklığı içime çekmek için boynumu eğdim.

---

* İki, üç veya dört oyuncuyla, rastgele çekilmiş 7 harfle oluşturulan anlamlı kelimelerin 15'e 15'lik oyun tahtasına yerleştirilmesi suretiyle oynanan bir kelime oyunu –ç.n.

Ev tamamen ısıtılmasına rağmen kendimi sıcacık ortamdaki kedi yavrusu gibi hissediyordum.

Sayısız atıştırmalık hazırlamış, Jeremy'nin evi keşfederken bulduğu Scrabble tahtasının yanındaki masaya bir kasa bira koymuştum.

Adrian kolunu omzuma doladı, parmakları tenime batıyordu. Canımı yakacak kadar güçlü olmasa da akşamı korumalarıyla oyun oynayarak geçirme fikrimden memnun olmadığını ima edecek kadar sertti.

Dudakları kulağıma değerken ateşli sözlerini fısıldadı, "Onlara kendini iyi hissetmediğini söyle ve yatak odasına çık. *Şimdi*."

"Hayır," diye tısladım.

"Yapmazsan, seni sertçe kırbaçlarım. Sonra da yarın hareket edemeyesin diye aynı sertlikte beceririm."

"Buna değer," diye mırıldandım, sadece vaadi karşısında bile merkezim zonklarken.

Artık kesindi. Adrian beni onarılamayacak şekilde mahvetmişti.

"Onlar için üzülüyorum," dedim Yan'a bir şişe bira açıp memnuniyetle iç çekerek içerken. Kolya'yla Boris asker kıyafetleri giymişlerdi, Adrian'ın üzerinde resmi kıyafetler olsa da arkadaşım günlük bir gömlek, pantolon ve ceket giyiyordu.

Artık hareket edecek hatta içecek kadar iyi olmasına seviniyordum. Ayrıca sabah antrenmanları sırasında onu, Adrian ve korumalarla koşarken görmüştüm. Evet, bu çılgın

insanlar hava sıfır derecenin altındayken gerçekten karda koşuyorlardı.

"Hayatta kalacaklar." Yan, umursamaz bir tavırla elini kaldırdı. "Soğuk onları adam edecek. Özel Kuvvetlerde olmadıkları için şanslılar."

"O kadar acımasız mıydı?" diye sordum.

"Acımasız mı?" diye alay etti Yan. "Ölümcül demeyi dene. O eğitimden canlı çıktığımız için lanet olası seçilmiş kişiler olduğumuzu söylemeyi dene. Kahrolası dondurucu Sibirya'da kilolarca lastiği sürüklediğini hatırlıyor musun, Borya?"

Boris başını sallarken, metanetli yüzü bir anlığına düştü. Muhtemelen aynı olayları hatırladığı için Kolya'nın dudakları bile kıvrılmıştı.

"Görünüşe göre soğuk seni adam etmemiş, Yan," dedi Adrian kayıtsız tavrıyla birasından bir yudum almadan önce.

"Bunu nasıl söylersiniz Patron? Birimimde ikinciydim."

Adrian tek kaşını kaldırdı. "Birinci değildin."

"Herkes siz ve Kolya gibi mükemmeliyetçi yaratıklar değil."

Adrian'a baktım. Yan, bana daha önce onun Özel Kuvvetlerde olduğunu söylese de derecesinden hiç bahsetmemişti.

"Sen birinci miydin?"

"Yan'ın aksine."

"Havlayan köpek ısırmaz," dedi Kolya patronuna katılarak, sonra bir şişe bira açtı.

"Ah, siktir git Kolya." Yan'ın öfkesi yükselmişti. "Derece değil, beceri önemlidir. Ne diyorsun Boris?"

"Ben de kendi birimimde birinciydim." Boris ağzına bir ceviz attı. "Saygı göster."

"Birinci olmanın şerefine." Kolya nadir sırıtışlarından biriyle bira şişesini kaldırdı.

Kocamla Boris onu taklit ederek içtiler. Bu sırada Yan şişesini daha sıkı tutarak derince iç çekmeden önce onlara dik dik baktı.

"Görünüşe göre buradaki tek kaybeden sensin, Yan." Kolya gülümsedi.

Genç koruma masanın altından ona orta parmak çekti, ben de elimde olmadan gülümsedim. Bu adamların hepsi acımasızdı. Sadece Özel Kuvvetlerde hayatta kalmalarını değil, ayrıca bunda mükemmel olmalarını sağlayan tehlikeli geçmişlerden geliyorlardı. Bu konuda rekabetçi olsalar da kendilerini bir aile gibi hissediyorlardı.

Berbat bir aile olduğuna şüphe yoktu, aynı zamanda çok sadık ve korumacıydılar.

Ait olmak istediğim türden bir aileydi.

"Bu gecenin sonunda sana sözlerini yedireceğim Kolya." Yan kollarını sıvadı. "Beş kişiyiz. Bunu nasıl yapacağız?"

"Ben oynamıyorum," dedi Adrian.

"Hadi." Onu dürttüm. "Eğlenceyi mahvetme."

"Oynarsam, her turu kazanırım ve asıl o zaman eğlencenizi mahvederim."

"Haklı." Yan gözlerini devirdi. "Sessiz görünüşüne al-

danma. Patron son derece rekabetçidir, her şeyde kazandığından emin olur."

"Seni Spetsnaz'a geri postalamak dışında." Adrian birasını yudumladı. "Gerçi burada olduğumuza göre bu oldukça hızlı bir şekilde ayarlanabilir."

Yan yüzünü buruşturdu. "Bunu unutmadınız mı?"

"Asla. Şimdi, oyna. Ben hakem olacağım."

Yan boğazını temizledi. "Lia ve ben, Kolya'yla Boris'e karşı."

"Hayır." Adrian itiraz etti.

"Neden?" diye sordum.

"Sıkıcı olur. Sen ve Kolya, Boris'le Yan'a karşı daha eğlenceli olur."

Ya da daha doğrusu, Yan'la eşleşmemi engellemek için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Ne olursa olsun, Adrian her zaman Adrian olacaktı.

"Bekleyin." Yan ayağa kalktı. "Gerçek içkileri alıp geleyim."

O mutfağa doğru gözden kaybolurken, sözlerinin ardındaki anlamı anlamayarak kaşlarımı çattım. Bir dakika sonra elinde votka şişesi ve bardaklarla tekrar belirdi.

Boris'le Kolya homurdanarak onayladı. *Doğru*. Elbette bira onlar için gerçek bir içki değildi.

Üçü, kesinlikle Rusların votkalarını ne kadar sevdiği klişesine uyuyordu. Adrian genellikle konyağı tercih etse de votka göründüğünde önündeki birayı itti.

İlk başta, sek votkayı deneyemeyecek kadar korkaktım. Kokteyle bile karıştırmıyorlar ya da seyreltilmiş olarak iç-

miyorlardı. Yine de Boris bizi ilk rauntta nakavt ettikten sonra yaralı gururumu soğutmak için bütün bir bardağı içtim. Boğazımı yaktığında birkaç kez öksürüp geçmesi için göğsüme vurdum.

"Ağırdan al," diye fısıldadı Adrian kulağıma. Parmaklarıyla omzumda daireler çiziyordu.

"Sorun yok." Boris'i işaret ettim. "Yenileceksin. Sen de Yan."

Arkadaşım kafasını kaldırdı. "Bunu söylediğim için üzgünüm ama ikincil hasar olacaksın çünkü bu geceki görevim Kolya'yı yok etmek."

"Tam tersi olacak." Kolya'nın her zamanki sakinliği, taşlarını önünde birleştirirken bozuldu.

Boris'le Yan liderliği bir kez daha ele geçirdi. Yemin ederim, Boris sürekli doğru sözcükleri bulan bir ansiklopedi gibiydi.

Votkamdan bir yudum daha alırken, *K* harfiyle başlayan altı harfli bir kelime söylemesi için Kolya'ya ağzımı oynatsam da eli boş çıkmıştı.

"Krallık," diye haykırdım.

Boris alışılmadık bir kendini beğenmişlikle bana baktı. "Bu yedi harf."

"Kraliyet."

"Bu sekiz." Yan içkisini yudumladı. "Hadi vazgeç ve pas geç."

Zaten kral kelimesinin herhangi bir formunu hecelemek için doğru harflere sahip değildim. İki boş taşım ve bir sürü sesli harfle, fikir bulmak için yalnızca kafamdan sallıyordum.

Adrian şalımı omuzlarıma attı, kulağıma kimsenin onu fark etmeyeceği kadar ihtiyatlı bir şekilde fısıldadı. "Kralcı."

Hile yapmak istemiyordum, gerçekten istemiyordum ama boş taşlarımla bu kelimeyi yazabilirdim. Boris'in sırıtması ve Yan'ın bizimle alay edip durması sinirlerimi bozuyordu. Bu yüzden eğildim, taşları *K* harfinden sonra yerlerine koydum.

"Bu hile yapmak, Bayan Volkov," dedi Boris bana bir bakış atarken.

"Beni hileci olmakla mı suçluyorsun?" Sözlerimin sonunda hafif bir buruklu vardı.

"Size o kelimeyi patron söyledi."

"Hayır, söylemedi."

"Söylemedi," dedi Kolya aynı anda.

"Bir dakika!" Yan bardağını masaya vurdu. "Sizin tarafsız olmanız gerekiyor, Patron."

"Öyleydim," dedi Adrian gelişigüzel şekilde, hiçbir şeyi ele vermeyen mükemmel poker suratıyla.

Yan ikimizi işaret etti. "Belli ki değilmişsiniz."

Kocam her zamanki gibi sakin duruyordu. "Kanıtın var mı?"

"Şey... Hayır."

"Senin var mı, Boris?" Diğer koruma başını sallayınca Adrian devam etti. "O hâlde suçlamalarınız hükümsüz. Devam edin."

İkisi de homurdansa da Kolya sırıtırken parçalarını topladılar. Adrian'a sırıttım. "Senin bir hilekâr olduğunu bilmiyordum," diye mırıldandım.

"Genelde öyle değilim," diye fısıldadı yanağıma doğru.

"Az önce hile yaptın."

"Yalnızca senin için, Lenochka."

O turu kazandık ama Boris'le Yan bir sonraki turda bizi o kadar ezip geçtiler ki gururum kırıldı.

Sonuç olarak, içmem gerekenden daha fazla votka içip Yan'a artık arkadaş olmadığımızı söylerken Boris'e karşı bir oyunbozan gibi davranıyordum.

Bir noktada, Adrian elimden votka bardağını çekti. "Bir gecelik bu kadar içki yeter."

"Hayırrrrr, ben iyiyimmmm. Ay pardon. *Sorun yok.* Yani, hiç sorun yok. Biliyorum, biliyorum. Bu kelime şimdiye kadar kelime dağarcığımdan çıkmış olmalıydıı. Sen ondan nefffret ediyorsun." Elimi yanağına vurdum, gri gözlerindeki huzurlu ifadeye baktım. "Çoook güzel olduğunu biliyor muydun?"

"Bu bizim gitme işaretimiz." Boris ayağa kalkarken bacakları titriyordu. "Sana karşı kazanmak çok güzeldi, Kolya. Bayan Volkov."

Parmağımla onu işaret ettim. "Rövanş maçı yapacağım ve seni yeneceğim."

"Bekle. Ne?" Yan, gözleri yarı kapalı hâlde başını salladı. Bu gece en çok ikimiz içmiştik. "Bitti mi? Kolya'nın huysuz kıçını tekmelemeye yeni başlıyordum."

"Kalk." Kolya onu sağlam kolundan yakaladığında, Yan sallandı. "Ayrıca kıçımı tekmelemen bir ömür alacak."

Yan onun göğsüne yumruk attı, sert görünmese de Kol-

ya'nın biraz sendelemesine neden oldu. "Bir gün o buzu kıracağım, sana söz veriyorum."

Kolya onu önüne itti, bize başıyla selam verip ardından Boris'in yardımını reddederek Yan'ı tek başına götürdü.

"Gittiler." Arkalarından kapandıktan sonra kapıyı işaret ettim. "Ama oynamaktan bıkmadım."

"Ben bıkmaktan da öteyim." Adrian çenemi kaldırdı, uzun parmakları tenimde leziz bir sürtünme yaratıyordu. "Seni benden başka kimse sarhoş göremez."

"Sarhoş değilim." Hıçkırıp kıkırdarken, sesi elimin tersiyle sakladım. "Hay aksi. Belki biraz."

"Biraz mı?"

"İyi, çoook." Yanağımı eline sürtüp iç çektim. "Çok sıcaksın."

"Öyle miyim?"

"Evet, soğuk davrandığında bile. Beni umursamadığında bile aslında çok ilgili ve sıcaksın. Değiştirmeni istemediğim şeylerden biri de bu."

"Başka neyi değiştirmemi istemiyorsun?"

"Hmm. Bana bakış şeklin."

"Peki, sana nasıl bakıyorum?"

"Beni bağlayıp sikmek istiyormuşsun gibi."

"Seni bağlayıp sikmek *istiyorum*."

Bacaklarımın arası arzuyla karıncalanırken kıkırdadım. "Her zaman mı?"

"Yapabilirsem." Sesi baştan çıkarıcı bir tona düştü.

"Ya yapamazsan? Ya yaşlanır, kırışırsam ve seks artık eskisi gibi olmazsa?"

"Bir yol bulurum."

"Ya bir şey olursa ve hiç seks yapamazsam?"

Bu soruları neden sorduğumu bilmiyordum ama nedense kendimi savunmasız hissediyorum, bununla savaşmanın tek yolu göğsüme tüneyen ağırlığı dürtmekti.

Adrian'ın parmakları burnumun kemerinde kaydı, sonra sanki beni kafasının bir köşesine kazıyormuş gibi yanağıma doğru yol aldı. "Sana bir şey olursa, bu beni uzaklaştırmaz. Aksine beni daha da yakınlaştırır, Lenochka. Seks, kimliğimizin bir parçasını oluşturuyor. Benim egemenliğime boyun eğmeni sevsem de seninle altı yıldır evli olmamın nedeni bu değil."

"Ne o zaman?"

"Sensin."

"Sadece ben mi?"

"Sadece sen."

Gözlerimde parlayan nemi hissederek yutkundum. Bırakın düşünmek, nefes almanın bile zor geldiği tuhaf bir duygu akışı beni boğdu. İki kelimeydi. *Sadece sen*. Ama sanki Adrian kendi içine uzanıp bir parça koparmış, avucunun içinde bana uzatmıştı.

"Hiç değişme tamam mı? Böyle iyisin," diye fısıldadım.

"Lia, o kelime hakkında ne söylemiştim?"

"Hay aksi. Bu şimdi beni cezalandıracağın anlamına mı geliyor?"

"Ah, seni cezalandırmaktan fazlasını yapacağım."

Ona baktığımda kalbim tekledi. "Ne?" diye sordum, sesim nefes nefese ve şehvet doluydu.

"Sana göstermeyi tercih ederim."

Beni yerden kaldırıp kollarının arasına alırken cıyakladım, ardından kahkahalara boğuldum.

Mutluluğa.

Bunu daha önce hiç hayal etmeye cesaret edemesem de mutlu olmak böyle bir duygu olmalıydı. Şimdi, nihayet onu tamamıyla deneyimlemeye cesaret ediyordum.

Sonsuza kadar böyle kalmasını diliyordum.

19
Adrian

Onu yatak odasına taşırken, Lia narin parmaklarıyla bana tutunuyordu.

Öte yandan ben ne yapıyordum? Beni bütün gece bek-
lettikten sonra onu cezalandırmanın, becermenin yollarını düşünüyordum.

Bir daha korumalarımı onun yanına yaklaştırmamın imkânı yoktu. Bu bir sefer yeterli hatta isteyeceğimden daha fazlasıydı.

Bana kalsa onlarla hiçbir ilişkisi olmazdı. Başka erkeklere –korumalarım olsalar bile– gülümsemek şöyle dursun, ne zaman konuşsa karanlık bir saplantı beni ele geçiriyordu. Lia'nın dikkatini verdiği tek kişi olmak için dışarı çıkıp çevresindeki her adamı katletmeye hazır olan içimdeki canavarı kışkırtıyordu.

Ahşap kapıyı tekmeleyerek arkamdan kapattığımda Lia küçük ellerini gömleğimin içine soktu, kıvranırken kıkırdadı. Yanakları pembeydi, göz kapakları içkiden dolayı

yarı kapalıydı. Kimsenin tanık olmasını istemediğim başka bir yönüydü.

Çok güzel görünüyordu, kızarmıştı ve gözlerinin mavisi yumuşamıştı. Hayatına musallat olmuş gibi görünen üzüntüden eser yoktu.

Aksine, biraz... Yaramaz görünüyordu. Nadiren gösterdiği bir yanıydı.

Lia her zaman duygularını kendine saklayan yumuşak, zarif biri olmuştu. Sessiz muamelemden nefret ettiğini söylese de aynı taktiği kendisinin de sık sık kullandığının farkında değildi. İlk geri çekilen ve ona ne kadar dil döksem da beni içeri almayı reddeden oydu.

Her zaman içimdeki en kötüyü görürdü, buna karşılık olarak onu elimde tutmak için zorlayıcı yöntemlere başvurmuştum. Bir noktaya kadar tüm bildiğim bu olduğu içindi, aynı zamanda onun beni terk etmesi düşüncesi beni bir canavara dönüştürdüğü için de bunu yapmıştım.

Ama onu parkta bulduğum günden beri kaçmakla ilgili düşünceleri yok gibiydi. Aslında, özellikle Rusya'ya geldiğimizden beri daha yakın hissettiriyordu.

Lia haklıydı. Onu buraya, Annika teyzeyle hiç çıkma fırsatı bulamadığım tatili onurlandırmak için getirmiştim. Ancak ailemiz için çok daha fazlası olduğu ortaya çıkmıştı. Derinlerde bir yerde, onun sadakatsizliği konusunda hâlâ paramparça olsam bile.

Doğal olarak güvensiz olmama rağmen güçlü bir yanım onun beni aldatmadığına inanıyordu; yine de temkinli yaklaşan bir yanım da vardı.

Bir âşığı olduğunu onayladığında parçalanan yanım.

Tüm bunların düzmece olduğuna, er ya da geç tekrar kaçmaya çalışacağına inanan yanım.

Şansını bulursa gitmeden önce arkasına ikinci kez bakmayacağına inanan.

Çocukken insanların beni terk etmesine alıştığımı sanırdım. Önce Annika teyze, sonra annem, ardından babam. Ancak Lia'nın da onlara katılma fikri tamamen farklı bir his uyandırıyordu.

Geceleri beni uyanık tutan, çözüm bulmak için beynimi zorlayan his.

"İndir beni," derken dili dolanıyordu.

"Neden?"

"Bir kez olsun soru sormayı bırak. Güven bana."

Onu yere indirsem de kaşımı kaldırdım. Sendelediğinde onu sabit tutabilmek için dirseğinden tuttum. Lia iki elini de benimkilere doladı, ayakları üzerinde sallanırken derince iç çekti. "Ellerini seviyorum. Çok güçlü ve erkeksiler. Üzerindeki damarların bile belirgin."

"Öyle mi?"

"Hı hı. Ama onlarla ilgili en çok neyi seviyorum biliyor musun?"

"Neyi?"

"Hâlâ şefkatliyken nasıl sert olduklarını." Avucumu çarpan kalbine bastırdı. "Onu ne kadar sevdiğimi görüyor musun?"

Düzensiz kalp atışlarını hissedip yanaklarının nasıl parlak bir bordoya dönüştüğünü izlerken, göğsümden derin bir

inilti kaçtı. Lia, gardını indiren veya bana özgürce dokunan biri değildi. Muhtemelen sebebi alkoldü ama çekingenliğini kaybettiği her ândan zevk alıyordum.

Nihayetinde gece tamamen boşa gitmemişti.

Sadece onun bu yanını görmekle kalmıyor, aynı zamanda dürüstlüğüne de şahit oluyordum. Restorana ilk gelişinden sonra asla yanımda sarhoş olmasına izin vermemişti. Sanki benim yanımda ipleri bırakmaktan korkuyor gibiydi.

Çünkü beni istediğinde bile bana güvenmiyordu. Sevgimi kazanmaya çalışırken bile.

Winter olduğunu sandığı hâlde sarhoş olmasına izin vermemiştim çünkü kendinde değildi, bunu özgürce yapmayı seçmezdi.

Yine de bu gece yapmıştı.

Karım isteyerek bana bu yanını göstermeyi seçmişti.

Lia elimi bıraksa da elimi göğüs kemiğine bastırarak düzensiz nefes alışlarının verdiği hissin tadını çıkardım.

Gömleğimin düğmelerini açtı, göğsümü ortaya çıkarana kadar dokunuşu titrek ama kararlıydı. Avuçları göğüs kaslarımda düzleşirken, tenim onun şefkatli dokunuşunun altında gerildi. Ellerini karnımdan aşağı kaydırıp yutkundu, narin parmakları kemerime ulaşana kadar ara sıra tenimde oyalandı.

Hareketleri en iyi ihtimalle sarsak, beceriksizdi ama bunu nereye götürdüğünü merak ettiğim için ona yardım etmeye çalışmıyordum.

Titreyen elleri pantolonumdan ve iç çamaşırımdan aşağı kayarken, karım önümde dizlerinin üzerine çöktü.

Dudaklarımdan dökülen hırıltılarla birlikte hissettiğim arzu aletimi sertleştirdi.

Lia'nın beni ağzına aldığı tek sefer o sokaktaydı. Bunun tek nedeni, başlatanın o olmasıydı. Sürekli olarak sikimi güzel gırtlağının arkasına kadar almasını sağlamayı düşünmüş olsam da hiçbir zaman harekete geçmemiştim çünkü onun bunu istemesine ihtiyacım vardı. Zorunda olduğundan değil, istemesinden dolayı benim için diz çökmesini dilemiştim.

Şimdiki gibi.

Aletimi serbest bıraktığında küçük elleriyle etrafını sardı, dili dudaklarını yalamak için dışarı çıktı.

Boğazımın derinliklerinde inlerken, parmaklarım onun siyah saçlarına daldı. "Siktir, Lenochka."

"Bunu sevdin mi?" Kocaman gözleriyle bana bakarken beni boydan boya okşamayı sürdürüyordu.

"Sence?"

"Bence sevdin." Dilini aletimin başının etrafında döndürerek ucundaki meniyi yaladı. "Mmm. Tadına bayılıyorum."

Lanet olsun.

İlk kez müstehcen konuşuyordu. Bu tuhaf ve tahrik edici bir etkendi.

"Neden daha önce ağzımı becermedin, Adrian?"

"Senin daha önce hiç diz çökmemiş olmanla aynı nedenden, Lenochka."

"Neymiş o?"

"İstemiyordun."

Kaşlarının arasında beliren derin çukurla başını salladı. "Tabii ki istiyordum. Sadece ifade etmedim. Seni istemediğim bir gün bile olmadı. Senden nefret ettiğimi düşündüğüm zamanlarda bile."

O ağzını açıp beni boğazının arkasına kadar almadan önce bile boşalmanın eşiğindeydim.

Sözleri, beni etkileyen en güçlü uyarıcıydı. Beni muhtemelen onu düşündüğüm kadar düşünmüş olması, kalbimin en karanlık köşesini tuhaf bir sıcaklıkla dolduruyordu.

Lia yarı kapalı göz kapakları ve titreyen dizleriyle bile beni sertçe emmeye çalışıyordu. Saçlarını elime doladım. Kendimi boğazının arkasına doğru ittiğimde tutuşunu gevşeterek ağzını kullanmama, onun ıslak sıcaklığına girip çıkmama izin verdi.

Karım öğürürken gözlerinden yaşlar, çenesinden salyalar akıyordu. Onun bu görüntüsünü, aletimle boğulurken bile bakışlarındaki ve duruşundaki teslimiyeti seviyordum. Ben onun nefesine el koyarken benimle mücadele etmiyor, beni uzaklaştırmaya çalışmıyordu.

Bu sebeple, Lia benim için daima özel olmuştu. Cezalarımın verdiği acıyı çekiyor, daha fazlasını talep ediyordu. Sanki onu asla onarılamayacak kadar incitmeyeceğime, yalnızca tatmin edeceğime güveniyordu.

Benim sertliğim, onun yumuşaklığına uyuyordu.

Islak sıcaklığından çıkıp nefes almasına izin verdim. Duyulabilir şekilde nefes aldıktan sonra yanakları yeni yaşlarla ıslandı ama hemen ardından ağzını açarak dilini hafifçe dışarı çıkardı.

Hay sikeyim.

Saçını daha sıkı kavrayıp ağzına girerken ritmim artıyordu. "Doyamıyor musun, Lenochka?"

"Mmm," sert aletimin etrafında mırıldandı.

"Ağzının sikmemden hoşlanıyor musun?"

Çılgınca başını salladı. Elini elbisesinin altına sokarak, sanki bana ne kadar hoşlandığı göstermek istercesine kendine dokundu.

"Ağzını böyle sertçe kullandığım için mı ıslandın?"

"Mmm." Elbisesinin altındaki hareketleri hızlanırken, benimkiler de hızlandı.

Sikim acı verecek kadar sert olsa da ilkel bir inlemeyle ağzından çıktım.

Lia dudaklarını yaladı, hayal kırıklığı narin yüz hatlarına yayıldığı sırada parmakları duraksadı. "Neden durdun?"

Onu tutup kaldırdım ve yatağa fırlattım. Ben eteğini beline kadar kaldırırken, keyifli bir cıyaklamayla sırtüstü düştü.

Alt dudağını ısırdı, gözlerinde şehvetle hayranlığa benzer bir şey parlıyordu. "Ceza vaktim mi geldi?"

"Aklımda başka bir şey var." Külotunu çıkarmakla uğraşmadım, bunun yerine şişmiş amına doğru yırttım. Bunu her yaptığımda çıkardığı ürkmüş, baştan çıkarıcı sesi çıkardı. Bunu mümkün olan her fırsatta duymayı kendime görev edinmiştim.

Lia bacaklarını açtı, daha önce hiç yaşamadığım bir rahatlıkla içine girdim. Sırtı yataktan yükselirken, ayak tabanları baldırlarımın arkasında kenetlenmişti.

Dar sıcaklığına girerken ritmim yavaş ve acelesizdi. Hiç zaman evim gibi hissettirmişti, ondan ne zaman uzaklaşsam geri dönmeyi düşündüğüm evim.

"Ah, Adrian..." Dudaklarından daha fazla kelime çıkmıyor, sadece inliyordu. Bu sırada acele etmeden derin, uzun darbelerle içine girip çıktım. Kalçalarımı kavisle hareket ettirirken amacım her vuruşu, her dokunuşu hissetmesiydi.

Her küçük bağlantıyı.

Ellerim her yerindeydi, onu sıkıyor, kavrıyordum. Dudaklarım narin dudaklarını bulduğunda, onu darbelerimle aynı ritimde öptüm. Sonra boynunu emip gömleğine doğru yol aldım, sıkı göğüs uçlarıyla ziyafet çekebilmek için gömleğini tek elimle çıkardım.

"Adrian... Aman Tanrım..." Nefes nefeseydi, dar sıcaklığı nabız gibi atarken bana tutunuyordu. Ardından haykırdı, boşalırken kasları aletimi sıkıyordu.

Yumuşak inlemeleriyle seksi, gırtlaktan gelen sesleri havada yankılanıp benim orgazmımı kamçılıyordu. Yükselişi sert, etkiliydi ve dayanmak için elimden geleni yapıyordum.

Şimdiye kadarki en uzun orgazmımla onun içine boşaldım, kanım bedenlerimizin birleştiği yere hücum ediyordu. İnlemelerim etrafımızı sararken, menim onu doldurup amının her yerine damlıyordu.

İlkel bir zevk hissiyle beni deliye döndürebilen tek kadın karımdı. Bitmesini istemediğim şehvetli bir zevk.

Ancak onun içine her girdiğimde tenimin altında zonklayan tek şey zevk değildi.

Daha derin, karanlık bir şeydi ve onu dillendirecek kelimeleri bulursam bu Lia'yı korkuturdu.

Lia kollarını boynuma dolayıp dudaklarını benimkilere bastırdı, kanımda akan ve lanet kemiklerime kadar ulaşan bir çaresizlikle beni öpüyordu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı ağzıma doğru, nefesi kesik kesikti. "Seni çok seviyorum, Adrian."

İnledim, sanki daha az önce içine boşalmamışım gibi sözleri aletimi tekrar sertleştiriyordu.

Ben bu konuda bir şey yapamadan ya da söyleyemeden, Lia hafifçe gülümsedi. Nefesleri düzene girerken, gözleri kapandı. Sonra uyurken, gözünden bir damla yaş düştü. Onu öperken, tuzu ve söylenmemiş sözlerini tattım.

Onu kendime doğru çektim. Kucağıma sokulduğunda, ben üzerimizi örterken iç çekti.

Birbirimize o kadar sıkı sarılmış hâlde uyuyorduk ki içime çektiğim tek şey oydu. Güller, seks ve aidiyet kokuyordu.

Ne kadar mantıksız ve imkânsız olsa da Lia, bana ait olmasını istediğim tek insandı.

***

Kapının tıklatılması, beni uykunun pençelerinden çekip aldı.

Komodinin üzerindeki saate baktığımda, henüz sabahın altısı olduğunu gördüm. Lia göğsüme sokulmuş, nefesini tenime doğru veriyordu.

Kapı bir daha çaldı, sonra Kolya'nın sesi duyuldu. "Acil durum, Patron."

Lia'yı yavaşça sırtüstü yatırıp üzerini örterken, uyku beynimi hemen terk etmişti. Kolya, işler gerçekten kontrolden çıkmadıkça bir olayı acil durum olarak adlandıracak biri değildi.

Pantolonla iliklemeye zahmet etmediğim bir gömlek giyerken odadan çıkıp kapıyı arkamdan kapattım.

Yönetimdeki ikinci adamım koridorda dikiliyordu. Gözleri kan çanağına dönmüş, kaşları çatılmıştı. Asker kıyafetleri hiç düzgünce giyilmemişti ki bu da onun da uykusundan zorla uyandırıldığı anlamına geliyordu.

"Ne var, Kolya?"

"Sergei derhal geri dönmenizi istiyor."

"Ne için?"

"Vladimir." Kolya, huzursuz bir şekilde elini sarı saçlarından geçirdi. "Richard'ın ölümünün arkasında sizin olduğunuza dair bir kanıt bulmuş."

"Ne tür bir kanıt?"

"Bilmiyorum ama Sergei'yle diğerlerini öfkelendirecek kadar güçlü. Size ulaşamadıkları için bir saattir beni durmaksızın arıyorlar."

Bunun üstüne düştüklerine göre durum kesinlikle ciddiydi.

"Gitmeye hazırlanın."

"Patron, hayır. Suçlamalarına karşı çıkacak bir şey bulana kadar oyalanmalısınız. Burada biraz daha kalmanız öfkelerini yatıştırır."

"Ya da daha kötüleştirir. Sergei suçlu olduğumu düşünecek."

"*Suçlusunuz*, Patron. Richard'ı öldürmemeliydiniz."

"Lia'ya dokundu. Tekrar etme şansım olsaydı onu binlerce kez daha öldürürdüm."

Elini tekrar saçlarından geçirdi. "Bir şey daha var."

"Şimdi ne var?"

"Bayan Volkov, başından beri olduğunu düşündüğümüz şey olmayabilir."

"Bunun benim için ne ifade etmesi gerekiyor?"

"Yan dün gece sarhoş olduğu için onu konuşturabildim."

"Ne hakkında?"

"Kaçırıldığı gece. Patron... Yan her şeyi duymuş. Bayan Volkov adamı tanıyormuş ve topladığımız bilgilere göre gerçekten de Luca Brown'mış."

"O kadarından ben de şüphelenmiştim. Ama bu neden Lia'nın olduğunu düşündüğümüz kişi olmamasını sağlıyor?"

"Yan'ın dediğine göre adam Bayan Volkov'a bir görevi olduğunu söylemiş."

"Ne görevi?"

"Bundan bahsetmedi ama olay şu, Patron. Eğer tahminlerim doğruysa, bunun geçen yıl Mikhail'in partisinde yaşanan suikast girişiminizle bir ilgisi var. Luca, Spetsnaz'ı tuttuktan sonra onu öldürüp uçurumdan aşağı attığı için tüm kanıtlar partide ölü bulduğumuz paralı askeri de onun tutmuş olma ihtimalini gösteriyor."

Kolya'nın sözleri bana yıldırım gibi çarptı, nefesimi düzene sokmak adına bir dakika beklemek zorunda kalmıştım. "Lia'nın tüm bunlarla ne alakası var?"

"Silah patlamadan hemen önce sizi aşağı çeken Bayan Volkov'du. Zamanında bundan bir anlam çıkarmamış, sadece hızlı refleksleri olduğunu düşünmüştüm. Fakat gerçek şu ki siz, ben hatta Damien ve Kirill bile görmeden önce bir şey gördü. Dördümüzden ya da Damien'la Kirill'in korumalarından daha hızlı reflekslere sahip olamazdı. Sizi bu kadar hızlı bir şekilde aşağı çekmeyi başarmasının tek yolunun, saldırıyı önceden bilmesi olduğuna inanıyorum."

Onu duysam ve bir şekilde ben de aynı sonuca varmış olsam da buna inanmak istemiyordum. "Yan yalan söylemiş olabilir."

"Sarhoşken söyleyemez. Bir kelime bile etmemem için bana yalvardı. Bayan Volkov'un bunları yapmak istemediğine, kendi sebepleri olması gerektiğine inandığını söyledi. Ancak bu sebepler ne olabilir ki?"

"Kolya..." Dişlerimin arasından konuştum. "Suikast girişimimde lanet karımın parmağının olduğunu mu söylüyorsun?"

"Bu yüzden çözemediğimiz tek suikast girişimi bu. Bunu göremeyecek kadar onun tarafından kör edildiniz."

"Kapa çeneni."

"Size ihanet etti, Patron. Tüm kanıtlar bunu gösteriyor."

"Sana lanet çeneni kapamanı söyledim." Elimi kaldırıp suratına yumruk attım. Geriye doğru sendelerken dudağından kan fışkırdı.

Kıdemli korumam önümde tekrar doğruldu, çocukluğumuzdan beri ilk defa beni gömleğimin yakasından tutarken sesi yükseldi. "Kendine gel, Adrian. Onun yüzünden Brat-

va'ya ihanet ettin. Eğer aklını kullanmazsan Sergei tarafından idam edileceksin. Beni öldürmen umurumda değil ama bu kadar yol aldıktan sonra öldürülmene izin vermeyeceğim."

O kadar sert nefes alıyordum ki nabzım kulaklarımda atıyordu. Göğsüm patlayacak kadar ağrıyordu çünkü içten içe Kolya'nın haklı olduğunu biliyordum.

Bu gerçekten sonum olabilirdi.

20
Lia

Gözlerimi açtığımda, başımın arkasına bir ağrı saplandı.

Gözyaşlarını, gözlerimi kırparak uzaklaştırmaya çalışsam da göz kapaklarıma yapışıyorlardı. Ağlıyor muydum? Ama neden dolayı?

Az önce gördüğüm kâbusu hatırlamaya çalışırken şakaklarımı ovdum, hüngür hüngür ağlamak üzereydim.

Dişlerim birbirlerine vururken, kâbusu düşünmemeye karar verdim. Bunun yerine dün gecenin hatıralarına tutundum.

Bacaklarımın arasında beliren hassas ağrı leziz ve beni gülümseten türdendi. Adrian'ın her bir dokunuşunu, nasıl düşünceli, tutkuluyken aynı zamanda yavaş olduğunu ve bedenime sahip olurken acele etmediğini hatırlıyordum.

Adrian en iyi seks sonrası bakımı sunsa da dün gece ilk kez seks sırasında bu kadar şefkatli davranmıştı. Sanki kendisini derimin altına kazıyıp orada kalmak istiyor gibiydi. Bunu yapmaya ihtiyacı olduğundan değildi. Uzun süre önce, kan dolaşımıma güçlü bir iksir gibi sızmıştı.

Kesin olan bir şey vardı, dün gece aramızda bir şeyler değişmişti çünkü bir bakıma artık ona her zamankinden daha yakın hissediyordum. Ancak ikinci kez duygularımı itiraf edip sessizlikle karşılaşmak canımı yakmıştı.

Kendimi buna alıştığıma, Adrian'ın bu duygulara sahip olamadığının zaten farkında olduğuma ve ilgisiyle dikkatinin yeterli olduğuna inandırmaya çalışıyordum.

Buna rağmen, görünüşe göre bununla yetinmek için fazla açgözlüydüm.

Dün hissettiğim dokunuşa, beni tutuşuna, öpüşüne, sanki benimle olacağı ilk ve son sefermiş gibi vücudumun her bir santimine tapmasına çok açtım.

Akşamdan kalmış olmanın verdiği baş ağrısı buna değerdi.

Yine de bu sabah yanımda olmasını tercih ederdim. Her zamanki gibi Kolya ve diğerleriyle antrenmana gitmiş olabilir miydi? Ya da belki Jeremy yatak odasına dalmaya çalışmış, Adrian da onunla kahvaltı etmeye karar vermişti.

Zaten kör edici olan baş ağrımı tetiklememeye çalışarak uyanmayı ağırdan aldım. Yataktan kalkmak için doğrulduğumda, Adrian'ın kapının yanındaki sandalyede oturduğunu fark edince irkildim. Beyaz gömlek ve siyah bir pantolon giymişti. Dirseklerini dizine yerleştirmiş, ellerini çenesinin altında kavuşturmuştu.

Dudaklarım kıvrıldı ancak kül rengi gözlerinin derinliklerindeki ruhsuz ifadeyle gülümsemem kayboldu. Karanlık, soğuk ve tamamen vahşilerdi, tıpkı o adamı benim önümde öldürdüğü günkü gibi.

Tek fark, artık beni hedef almış olmalarıydı. Muhtemelen uyuduğum süre boyunca beni böyle izliyordu.

Örtüyü çeneme çekerken garip bir endişe boğazımı sıktı, şu ân mümkün olan her bariyere ihtiyacım varmış gibi hissediyordum. "Adrian? Sorun ne?"

"Sana bazı sorular soracağım, sen de cevaplayacaksın," diye sözümü kesti, sakinliği derimi aynı anda delen binlerce iğne gibiydi. "Yalan söylersen son sözlerin olur."

Kalbim göğsümde şiddetle çarpıyor, nefesim kesiliyordu. Adrian yalnızca onu aldattığımı düşündüğünde bu kadar soğuk davranmıştı. Ancak birkaç haftadır bana inandığını sanıyordum.

Yeni bir sayfa açtığımızı sanıyordum.

"Mikhail'in son doğum günü partisini hatırlıyor musun, Lia?"

Ah, Tanrım.

Hayır, olamaz.

Bunu neden soruyordu? Anlamış mıydı? Tabii ki anlamıştı. Adrian aptal değildi. Arkasında bir amacı olmasaydı, o günün konusunu açmazdı.

Konuşurken dudaklarım kuru ve çatlamış hissettiriyordu. "Ben... Açıklayabilirim."

"Açıklayabilir misin diye sormadım, Mikhail'in son doğum gününü hatırlayıp hatırlamadığını sordum. Lanet soruya cevap ver."

"Evet," diye mırıldandım gözlerimde biriken yaşlarla.

"O gün beni kurtardın çünkü büyülü bir şekilde paralı askeri fark ettin." Ayağa kalktığında, yatak başlığına doğ-

ru kaydım. "Bak, Lia ben büyüye inanmam ama o ânda inanmayı seçtim. Kirill, Damien, Kolya ya da benden önce kiralık katili gördüğüne dair bir tesadüfe, istatistiksel rastlantıya inanmayı seçtim."

Gözümden bir yaş düştü. "Adrian... Lütfen..."

"Başından beri beni öldürmeyi mi planlıyordun, Lia? Luca'yla üzerinde anlaştığınız şey bu muydu?"

"Hayır, hayır, yemin ederim. Ben... Seni... Öldürmek istemedim..."

"Ama bunu planladın?"

"Hayır..."

"Bana yalan söyleme, dedim." Yanımda durup bana ters ters baktı. "Son sözlerin olacağını söylemiştim."

Bileğini iki elimle kavradım, tenim soğuk olsa da aramızda bir tür bağ kurmam gerekiyordu. Yıllardır birbirimizi tanıdığımız, bunun bir anlamı olması gerektiği umuduna tutunmam gerekiyordu. "Sadece seni gözetlememi istedi, karşılığında bana ailemin ölümünü anlatacağını söyledi. Ama durdum. Yemin ederim, seni asla incitmek istemedim."

"Sadece beni öldürmek istedin. *Bana* ihanet ettin." Bileğimi kavrayarak beni yataktan kaldırdı.

Sendeleyip neredeyse dizlerimin üzerine düşerken cıyakladım. Tutuşu acı verme niyetiyle sert ve merhametsizdi. "Bu doğru değil... Lütfen... Lütfen... Beni dinle. Kızgınsın biliyorum ama..."

"Kızgın mı? Kızgın değilim, Lia. Öfkeliyim, hayal kırıklığına uğradım, tam burada *acı* çekiyorum." Göğsünün ortasına hafifçe vurdu. "Seninle olmak bana büyük bir za-

rar verebilecekken bile şimdiye kadar yaptığım tek şey seni korumaktı. Sergei'nin senin kökenini öğrenirse kellemi alacağını bildiğim hâlde, seni piyon olarak kullanmak yerine seninle evlendim. Igor'un Rus olan kızını bir İtalyan'la evlenmek için terk edip küçük düşürdüğümü anladığında ölümümü planlayacağını tamamen bildiğim zamanlarda bile. Ama karşılığında bana ne verdin? Bana *ihanet ettin*, sana öğrettiğim her şeyi kullanarak beni sırtımdan bıçakladın."

"Hayır..." Hıçkırdım, tadabildiğim tek şey tuzlu gözyaşlarıydı. "Hayır, yapmadım..."

"İhanetin tek bir cezası vardır, Lia."

Keskin ve düzensiz nefesler alırken başımı defalarca salladım. "Adrian, lütfen, biliyorum... Luca'yla konuşmamam gerektiğini biliyorum ama o, sahip olduğumu sandığım tek arkadaştı. Beni kullandığını şimdi anlıyorum. O zamanlar... O zamanlar... Çok yalnızdım, çok korkmuştum ve sen çok sert, mesafeli davranırken birine ihtiyacım vardı."

"Demek bir âşığı seçtin?"

"Sana onun asla âşığım olmadığını söylemiştim! Seninle tanıştıktan sonra başka bir adamı düşünebileceğimi mi sanıyorsun?"

"Ölümümü planladığına göre bunu yaptığın aşikâr. Merak ediyorum, ben öldükten sonra ne yapmayı planlıyordun, onunla yeniden başlamayı mı?"

Kafamı, boynum ağrıyana kadar şiddetle salladım. Adrian'ın öldüğü düşüncesiyle, gözlerimde yeni yaşlar birikiyordu.

"Lanet olsun, cevap ver bana, Lia! Oturup beni öldürmenin mükemmel yolunu mu planladın?"

"Beni incittiğinde bile senden nefret ettiğimi düşündüğümde bile seni öldürmeyi asla planlamadım." Onu tüm gücümle ittim. "Senin için öldürdüm, seni kahrolası aptal! Luca'nın o gün getirdiği adamı öldürdüm çünkü onun seni incittiği düşüncesi aklımı kaçırmama neden oldu! Bu yüzden sonrasında depresyonun etkilerini derinden hissettim, bu yüzden kendi oğlumla ilgilenemeyecek kadar zombi gibiydim! Suçlu olsa bile bir adamı öldürmüş olmak beni çok etkiledi, bunu atlatamadım. Ama en kötü yanı ne biliyor musun? Seni korumak içinse, bir ân bile düşünmeden tekrar yapardım."

Adrian hiçbir şey söylemedi, göğsü ürkütücü bir hızla inip kalkıyordu. Birbirini takip eden uzun saniyeler boyunca birbirimizi izledik, benim burnumu çekmem ve onun aldığı sert nefesler havayı dolduruyordu.

"Onu öldüren sen miydin?" Sesi alçak ama sertti.

"Evet, ben olduğumu anlamayın diye kurşunu çıkardım."

"Neden bana söylemedin?"

"Tam şu anki davranışların yüzünden. Bana inanmayacağını, sana ihanet ettiğimi düşüneceğini biliyordum. Asla yapmadım, Adrian, yemin ederim. İstesem de yapamazdım."

"Neden olmasın?"

"Çünkü *seni seviyorum*," dedim sesim hıçkırıklarımın yıkıcı gücüyle çatlarken. "Sana *âşığım* ve bu, sana acı vermektense kendime zarar verip uçurumdan atlamayı tercih edeceğim anlamına geliyor."

"Siktir, Lia." Gözlerini kapatıp derince nefes aldı, sonra beni yatakta oturur pozisyona getirdi. "Bana her şeyi anlat."

"Bu... Bu bana inandığın anlamına mı geliyor?"

"Bana her şeyi anlat," diye tekrarladı. "Hiçbir ayrıntıyı atlama."

Son altı yılda, Luca'nın Adrian'a göz kulak olmam için bana yaklaşmasından başlayarak, barınağın banyosundaki toplantılarımıza kadar geçen altı yılda neler olduğunu anlatırken örtüleri etrafıma sardım hatta ona Luca'yla paylaştığım bilgi kırıntılarını bile anlattım.

Bu noktada, Adrian her şeyi silip atmanın eşiğindeyken ondan bir şey saklamanın faydası yoktu.

Ben anlatmayı bitirdikten sonra aldatıcı sakinliğiyle, "Demek onunla düzenli olarak görüşüyordun," dedi. "Arkamdan."

"Hiçbir anlamı yoktu. Yemin ederim."

"Bunu aksatmadan sürdürdüysen nasıl hiçbir anlam ifade etmez?"

"Sana söyledim, sadece bir arkadaşa ihtiyacım vardı. Sonra... O adamı öldürdükten sonra Luca'dan uzaklaştım. O gün parkta ona artık herhangi bir ilişkimizin olmadığını, kendi yollarımıza gitmemiz gerektiğini söyledim. Artık onun tarafında olmadığım için beni zorla öptü."

"Bunun için minnettar mı olmalıyım? Beni öldürmeyi planlayan adamla görüşmeyi bıraktığın için minnettar mı olmalıyım, Lia?"

"Hayır... Demek istediğim bu değildi."

"Öğrenmeseydim, sırrını mezara mı götürürdün yoksa

Luca'yla ilişkini yeniden alevlendirip tekrar peşime mi düşerdin?"

"Hayır asla! Ben... Sana her şeyi anlatmak istesem de cesaret edemedim. Sen... Bazen çok korkutucu olabiliyorsun, sahip olduklarımızı kaybetmemizi istemedim."

"Pekâlâ, tebrikler. Çoktan kaybettik."

Kalbim ağırlaştı. Oda dönüyordu, oturmama rağmen yere yığılıp kalacakmışım gibi hissediyordum. "N-ne?"

"Giyin."

"Neden?"

"Siktiğimin kıyafetlerini giy."

Aniden ayağa kalktım, dolaba doğru giderken örtülerin yere düşmesine izin verdim. Ellerim yapış yapıştı, titriyordu. Gözlerimden süzülen yaşlar durmaksızın görüşümü bulanıklaştırıyor, yanaklarımla boynumdan aşağı akıyordu.

Ruh hâlim gereği, iç çamaşırımla siyah yün bir elbiseyi giymem biraz zaman aldı.

Kocam soğuk ifadesiyle her hareketimi izliyordu. Ona sözleriyle ne demek istediğini sormak, bir şans daha için yalvarmak istesem de soğuk davranışları ve reddedilme korkusu titreyen dudaklarımı aralamamı engelliyordu.

Montumu giyer giymez kolumdan tuttu, beni odadan çıkarıp merdivenlerden aşağı sürükledi. Uzun adımlarına ayak uyduramıyordum, birkaç kez tökezleyip neredeyse düşüyordum.

"Adrian..." Sesim çatladı. "Yapmayı planladığın her ne ise yapma... Lütfen... Yapma..."

Ön kapıyı çekip açtı, dondurucu hava bana çarpıp ilikle-rime işlediğinde dişlerimi sıktım.

Gökyüzü kasvetliydi, yoğun kar yağışı ufku bulanıklaş-tırdığı için neredeyse görünmezdi.

Adrian beni ormana doğru sürüklerken hâlâ yalvarı-yordum. Ev gözden kaybolana kadar yürümeyi sürdürdük, ayaklarımız kalın kar katmanlarında delikler oluşturuyordu.

"Adrian...Adrian..."

Beni önüne çektiğinde tökezledim sonra dizlerimin üze-rine, yüzüstü kara düştüm. İfadesiz yüzüne bakmak adına başımı kaldırdım.

"Sergei, Richard'ı öldürdüğümü öğrendi. Böyle bir iha-net için intikam talep edecek."

Sesi acımasız kar fırtınasından daha soğuktu.

"Sen... Sen... Şeyi kastetmiyorsun..."

"Hainler için tek bir ceza vardır, Lia." Silahını pantolo-nunun arkasından çıkardı. "Ölüm."

21
Lia

Altı yıl.

Kendimi tekrar bu pozisyonda bulmam altı yılımı almıştı.

Silahın namlusuna baktım. Herhangi bir silah da değildi, Adrian'ınkiydi.

Bana doğrultmuyordu. Şu anda yanında duran elinde olsa da tam olarak neyle karşı karşıya olduğumu biliyordum.

Ne yapmayı planladığının farkındaydım.

Dudaklarım aralandı, tuzlu gözyaşlarımın ağzıma akmasına izin verdim ama ölüm yüzünden ağlamıyordum. Kariyerimin sona erdiği gün buna hazırdım, sadece Adrian ve bana hediye olarak verdiği Jeremy sayesinde hayatta kalmıştım.

"Sana kendime güvendiğimden daha fazla güvendim, Lia. Sahip olmama izin verilmeyen ışık sendin ve onu korumak, sönmesine izin vermemek için elimden gelen her şeyi yaptım. Sen dünyada gördüğüm tek saflıktın, onu lekeleme-

mek için elimden geleni yaptım. Kendi boktan tarzımla seni korumak, tabiatıma karşı gelmek, seni tutmak istesem de bunun imkânsız bir hayal olduğunu bilmeliydim."

"Yaptın. Beni korudun, sen... Her şeyin bittiğini sandıktan sonra bana yaşamam için bir sebep verdin. Sana her zaman canavar desem de ihtiyacım olan canavarın sen olduğunu anlamak için seni unutmam gerekti. Bu yüzden... Lütfen... Lütfen bana bir şans daha ver. *Bize* Jeremy için, ailemiz için bir şans daha ver. Benimle olduğun sürece beni sonsuza kadar cezalandırman umurumda değil. Lütfen..."

Acı içinde dudaklarını bükerek bana bakarken omuzlarına ve koyu saçlarına kar taneleri düşüyordu. "Verememem."

"Adrian..."

Kolumdan tutup beni ayağa kaldırdı, vücudumun ön tarafı onunkine çarptı. Dudakları, aralanmış dudaklarımı buldu. O beni yalayıp yutarken dudaklarına doğru ağladım, dili ağzıma girip verebileceğim her şeyle ziyafet çekiyordu.

Kocam benimkine uyan bir çaresizlikle, içimdeki tutkuyu uyandıran bir şehvetle öpüyordu. Sanki onun için yaşıyormuşum gibi, beni ilk ve son öpücüğüymüşçesine öpmesiyle, var olan tek şey kendisi olana kadar düşüncelerime el koydu.

Gözyaşlarımda boğuluyordum. Kolunu belime dolandığında parmaklarım gömleğinin içine girdi. Beni yerden kaldırdı, böylece bedenim beni tuttuğu kısım dışında havada asılı kalmıştı.

Silahı fırlatıp beni ağacın gövdesine doğru savururken dili hâlâ benimkine kenetliydi. Ağzımın içini talan ediyor,

yalayıp yutuyordu. Diğer elini elbisemle paltomu çekiştirmek için kullandı.

Soğuk, çıplak tenimle temas edince tıslasam da parmaklarım kendiliğinden hareket ederek daha önce hiç hissetmediğim bir aciliyetle pantolonunu çözdü.

Beni nefessiz bırakan bir çaresizlikle onu istiyordum.

Adrian'ı kaybetmemek için ona sahip olmaya ihtiyacım vardı. Buna erişmenin tek yolu seks ise, öyle olsun.

Sert aletini serbest bırakıp onu sızlayan merkezime yönlendirirken dudaklarım dudaklarını bir an olsun bırakmadı. Külotumu yana kaydırıp tek bir vahşi hareketle içime girerken bacaklarım beline çelik kadar sert bir şekilde dolandı.

Ağzına doğru güçlükle nefes aldım. Onu yenilenmiş bir enerjiyle öpüp kollarımı boynuna sardım, ensesindeki kısa saçları kavradım. İçime girip çıkarken denge sağlamak için bir eliyle arkamdaki ağacı kavramış, diğer eliyle çenemi tutuyordu. Beni daha derinden öpebilmek için başımı yukarı kaldırdığında nefesimi daha fazla kesti.

Dilinin acımasız hareketlerine uyan derin, ilkel darbelerle içime girerken sırtım ağacın sert yüzeyinde yukarı, aşağı kayıyordu.

Dondurucu havaya, kara ve bizi neredeyse altına alan beyaza rağmen damarlarımdan kavurucu bir sıcaklık akıyordu. Adrian'ın güçlü, koruyucu tutuşuyla o âna, hayata demirlenmiştim.

Onu kaybetme düşüncesi içimi o kadar büyük bir boşlukla dolduruyordu ki, ağrıyan göğsümde yankısını duyu-

yordum. Gözyaşlarım tenimi yakıp onunkini ıslatırken Adrian'a daha sıkı sarıldım, onu daha hızlı öptüm.

Birlikte boşaldık, menisi merkezimi ısıttı ve orgazmım içimde tüyler ürpertici bir güçle patladı.

Dudaklarını ağzımdan uzaklaştırdığında, alçak bir inlemeyle dudaklarını serbest bıraktım. En azından benimle sevişirken yanımda olsa da şimdi değildi.

Zirveye ulaştığımızda göre artık yere inmemiz gerekiyordu. Boynuna daha sıkı sarıldım, yüzümü tenine gömüp odunsu kokusunu ciğerlerime çektim.

Elbisemle paltomu düzeltirken, beline doladığım bacaklarımı serbest bırakmaya zorlayarak içimden çıktı. Şu anda boynundan sarktığım ve ayaklarım yere değmediği için, güçlü avucu beni sabit tutmak adına kalçama yerleşti.

"Bırak beni, Lia." Ses tonundaki emir sakin olsa da her zamanki gibi sağlam değildi.

Başımı boynuna doğru öfkeyle salladım.

"Donarak öleceksin."

"Umurumda değil. Donarak ölmek her ne planlıyorsan ondan daha iyidir."

"Bana bak."

"Hayır..."

"Lenochka, bana bak."

Bana bu lakapla seslendiğinde ya da sesini o ikna edici aralığa alçalttığında ona karşı koyamıyordum.

Onu bırakmadan, bulanık görüşümle ona bakabilmek için geri çekildim. Adrian yeni gözyaşları yanaklarımdan süzülmesine rağmen onları sildi. "Ben on yaşındayken an-

nem, babamın arkasından diğer suç örgütleriyle konuşarak ona ihanet etti. Güce o kadar açtı ki, babamı Bratva'nın bir numaralı adamı yapmak amacıyla tek başına o zamanki *Pakhan*'a karşı darbe planladı. Babam bunu öğrendiğinde annemin peşine düştü, onu dizlerinin üzerine çöktürdü ve alnının ortasından vurdu. Kim olurlarsa olsunlar veya rütbeleri ne olursa olsun, birlikte hainlere böyle davranılır."

Dokunuşunun altında tüm vücudum titriyordu ama bunun nedeni altta yatan tehdidi değil, çocukken annesinin infazına tanık olmasıydı. Aynısını bana yapmayı planlasa bile kalbim onun için sızlıyordu. Sanırım birini sevmek böyle bir şeydi. Sevdiğin kişinin senin için planladıklarına rağmen onun acısını hissetmekti.

"Sen... Şimdi beni öldürecek misin?"

"Asla." Tereddüt etmemiş, bir dakika bile düşünmemişti.

"Y-yapman gereken bu değil mi?"

"Belki. Ama senin bana veremeyeceğin gibi, ben de sana zarar veremem Lenochka. Kendi hayatım tehlikede olsa bile."

"Ne... Hayatının tehlikede olmasıyla neyi kastediyorsun?" Bunun ifade ettiği şeyi sevmemiştim. Aslında öylesine nefret etmiştim ki, soğuktan tamamen farklı bir nedenle titreyip duruyordum.

"Bana seni hiç sevip sevmediğimi sorduğun zamanı hatırlıyor musun?"

Başımı sallarken taze yaşlar gözlerime hücum etti.

"O zamanlar duygularımı anlamıyor olsam da şimdi anlıyorum. Seni seviyorum, Lia. Hep sevdim. Ama benim

sevgi biçimim tatlılık ya da sevecenlik değil. Asil veya hassas bir şey değil. Benim aşkım bencil ve hain. Aşkım, seni korumak için insanları öldüreceğim, intikamını almak adına başkalarını yok edeceğim türden. Aşkım sahiplenici, takıntılı ve sınır tanımıyor. Seninle ilk tanıştığımda da tanımıyordu, kesinlikle şimdi de tanımıyor."

Ağzımdan çaresiz bir ses kaçtı. Sözleri duymak istediğim her şey olsa da bunları söylediği koşullar beni büyük bir ıstırapla dolduruyordu.

"Aşkım bencil olduğu için seni her şeyin önüne koyacağım."

"Adrian..."

Ben daha düşüncelerimi toparlayamadan, beni tıpkı bir gelin gibi kucağına alarak bulanık kar fırtınasının arasında eve doğru ilerlemeye başladı. Dışarıda bizi bekleyen bir araba vardı, önünde bizimle birlikte gelen tüm korumalar duruyordu.

Kolya metanetli bir ifadeyle bana bakarken, Yan bakışlarımla buluşmuyordu.

"Boris ve Yan, Lia'yla Jeremy'yi hayatlarınız pahasına korumak için burada kalacaksınız," diye duyurdu Adrian. "Gerisi benimle gelecek."

"Seninle nereye gelecekler?" diye fısıldadım, korku dolu bir sesle.

Beni ayağa kaldırıp saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Keşke işler ikimiz için farklı olabilseydi. Keşke sahip olduğun kötü adam yerine hak ettiğin adam olsaydım."

"Neden bahsediyorsun? Neden böyle şeyler söylüyorsun?"

"Jeremy'yi iyi yetiştir. Adamlarım senin güvenliğini sağlayacaktır."

"Neden sağlayan sen olmayacaksın? Adamların bunu neden yapsın?"

"Sana söylemiştim, Lia. İhanetin cezası ölümdür."

"Hayır... Hayır..." Onu durdurmak adına çaresizce elini tuttum. Nereye gittiği ve onu bekleyen kaderin düşüncesi hem nefesimi kesiyor hem de ağlamama neden oluyordu. "Sergei'ye gitme."

"Gitmezsem o buraya gelir."

"O zaman... Onunla konuşmama izin ver, ona Richard'dan bahsetmeme izin ver ve..."

"Bu seni öldürtür."

"Ama-"

"Hayır. Kararım kesin."

"Adrian, lütfen." Parmaklarımı koluna batırdım.

Başımın tepesini öptü, elimi üstünden çekti. Ardından arkasına bakmadan arabaya yöneldi.

İlk başta olduğum yerde donakaldım, sıcak gözyaşları yanaklarımı karıncalandırıyordu. O uzaklaşana kadar bu ruh hâlinden kurtulamadım.

Ölümüne gittiğini bilmek, dondurucu soğuğun ortasında beni arkası kesilmeyen alevler gibi yakıyordu.

"Adrian!" Çığlık atarak peşinden koştum. "Adrian, hayır! Beni bırakma... Yapma!"

Ayağım kara saplanınca tökezlesem de araba yavaşça gözden kaybolurken topallayarak peşinden gitmeye devam ettim. "Hayır hayır..."

Yüksek sesli, hüzünlü hıçkırıklar havada yankılandı. Kendi ölümüne yürümesini engellemek için ona yetişme ihtiyacıyla ciğerlerim yandığında, o seslerin bana ait olduğunu anladım.

"Adrian! Adrian!" diye bağırdım avazım çıktığı kadar. Ayaklarım pes ettiğinde karın ortasında dizlerimin üzerine düştüm.

Tekrar ayağa kalktım, arabanın peşinden koşarken çığlıklarım ve feryatlarımın gücüyle göğsüm titriyordu.

Güçlü kollar beni tutarak daha ileri gitmemi engelledi. Sanırım Yan'la Boris'in sesini duyuyordum ama ne dediklerini anlayamıyordum.

Odaklandığım tek şey, yavaşça beyazın içinde kaybolan siyah noktaydı.

Ve onunla birlikte hayatım da yok oluyordu.

22
Adrian

Rusya'dan ayrıldığımdan beri göğsümde bir ağırlık vardı.

Ya da daha doğrusu, Lia'dan ayrıldığımdan beri.

Dondurucu karın ortasında peşimden koştuğu, ağlayıp çığlık attığı görüntü hâlâ kafamın içinde kendisini tekrarlıyordu.

O görüntüden kurtulmak adına elimi yüzümde gezdirdim. Onu düşünürsem planıma devam edemezdim.

Lia'yı ve oğlumuzu kurtaramazdım.

Arkamdan Luca'yla görüştüğünü öğrenmek, binlerce kör bıçak tarafından yaralanmak gibi olsa da söylediği her kelimeye inanmıştım.

Eski ben olsaydım, inanmazdım. Aksine, güven sorunlarıma yenik düşüp hıncımı ondan çıkarırdım. Ancak şimdi durum böyle değildi. Ona sadece güvenmekle kalmıyordum, söylediği her şey bir anlam ifade ederek yapbozun eksik parçalarının yerini dolduruyordu.

Suikast girişiminden sonra akıl sağlığı keskin bir düşüş yaşamış, dibe vurması hızlı olmuştu. O zamanlar, hayatımın bu yanı hakkında daima stresli olduğundan dolayı bunun, suikast girişimine tanık olmasından kaynaklandığını düşünmüştüm. Fakat birini kendi elleriyle öldürdüğünü bilmek, nasıl sık sık kendinden geçtiğini açıklıyordu.

Ve bunu benim için yapmıştı.

Eskiden silahın önünde titreyen Lia, beni korumak için birini öldürmüştü.

Muhtemelen bu gerçekle gurur duymamalıydım ama duyuyordum.

Suç ortağını çıplak ellerimle boğmak istesem bile.

"Luca'yı bul ve onu öldür," dedim Kolya'ya. O arka koltukta yanımda otururken, başka bir koruma Fedor'la birlikte öndeydi.

Havaalanından doğruca Sergei'nin yanına gittik. Eve uğramadım, sadece Ogla'yı arayıp ben öldükten sonra ne yapacağını bildirdim. Tıpkı tüm uçuşu Kolya'ya bundan sonra ne yapacağını anlatmakla geçirdiğim gibi.

"Kusura bakmayın, efendim ama Luca artık sorun değil."

"Öyle. Lia'ya çok bağlı olduğu, onun Lazlo'nun kızı olduğunu bildiği için kökleri düşündüğümden daha derinlere uzanıyor. Onu incitmek istiyor ve başından beri onu manipüle ediyor. Bu da büyük olasılıkla Rozettilerden biri olduğu anlamına geliyor. Muhtemelen ona göz kulak olması için görevlendirilmişti, o zamandan beri onu kullanıyordu. Biz ona işkence ettikten sonra Lia'yı Lazlo'dan saklama sırrına ihanet eden korumayı hatırlıyor musun?

Lia'nın Lucianolara karşı kozları olduğunu, uygun gördükleri zaman kullanacaklarını söylemişti. Annesini hamileyken kaçırıp denetimde tutmak adına içlerinden biriyle evlendirdiler."

"Lazlo onun annesini bilmiyor mudur? Hamileliği? Bütün annesini?"

"Gerçek büyükannesi değildi. O sadece Rachel Guellerʼı hayatının bir noktasında tanımış bir kadındı. Rozettiler, Lia'nın büyükannesi gibi davranması için ona oldukça para ödedi."

"Neden Lazlo bir yerlerde kızı olduğunu bilip ona hiç aldırış etmesin ki?"

"Onun varisi yok, Kolya. İnan bana, bir yerlerde çocuğu olduğunu bilse onu aileye katmaktan çekinmezdi."

"Peki şimdi ne olacak?"

"Luca'nın ve birlikte çalıştığı herkesin ölmesini istiyorum. Lia'nın kökenini biliyor ve bu, onun için tehlike teşkil ediyor."

"Şu anda tehlikede olan sizsiniz. Ona Bayan Volkov'dan bahsederek Lazlo'ya başka çare bırakmayabilirsiniz. Onu ikna ederseniz, Sergei sizi affedebilir."

"Hayır."

"Patron."

"Lazlo onun hakkında bir şey öğrenirse, onu başından beri kandırdığımı anlayacak ve Lia'yı alana kadar hiçbir şey onu durduramayacak. Karım ondan uzakta güvenle korunuyor."

"Kusura bakmayın ama siz öldüğünüzde o korunmayacak."

"Evet, korunacak. Bundan emin olacaksın."

Uzun süre sessiz kalıp derince iç çekti. "Buna değer mi?"

"Ne buna değer mi?"

"Onun için her şeyi kaybetmek. Buna değer mi?"

Dudaklarıma küçük bir gülümseme yerleşti. "Kesinlikle."

Fedor, arabayı Sergei'nin evinin önünde durdurdu. Ardından içeri girerken bana ve Kolya'ya eşlik etti.

Girişte meleklerin iblislerle savaştığı devasa bir tablonun yanından geçtik. Bu, Nikolai'yla Sergei'nin karaborsadan edindiği, içeri giren herkesin görebileceği bir yerde sergilediği sanat eseriydi.

Önceki ve şimdiki *Pakhan*ların en küçük ayrıntılarla bile güç gösterisi yapmaları etkileyiciydi. Tablo aracılığıyla, bilinçaltında misafirlerine taraf seçtiriyorlardı. Melekler veya şeytanlar. İyi ya da kötü.

Bu tür akıl oyunlarının beni etkilemediğini düşünsem de şimdi, savaş naraları duyulurken, donup kalmış ve aynı zamanda alışılmamış öfkeli yüzlerine bakarken hafif bir rahatsızlık hissetmeden edemiyordum.

Tabloyu buraya koyarak başarmayı umdukları bir başka şey de buydu.

Sergei'nin kıdemli koruması, merdivenlerin başında Kolya'yla Igor'u durdurup sert Rusçasıyla konuştu, "Yukarı yalnızca Volkov çıkabilir."

Kolya yanıma geldi. "Ben de onunla gidiyorum."

"*Yalnızca* Volkov," diye tekrarladı koruma, silahını çekerek.

Kolya, kendi silahını çıkarmak için kılıfına uzansa da ona başımı salladım. Sergei'nin korumasını ofisine doğru merdivenlerden yukarı takip ettim; ama içeri girmeden önce koruma kapıyla arama girdi. "Silahın."

İlk defa silahımı kapıda bırakmam istenmişti. Sergei'nin beni çay içmeye çağırmadığını anlamış olmama rağmen beni silahsız bırakacak kadar ileri gidiyorsa, bu ölüm belgem olmalıydı.

Ceketimin içine uzanıp silahımı çıkardım ve korumaya uzattım. Kapıyı çalıp benim için açmadan önce üzerimde gizlenmiş silahlar olup olmadığını kontrol etti.

İçeri girmem bir dakikamı aldı. Birkaç yıl önce olsaydı, çağrılmak umurumda olmazdı ama birkaç yıl önce planlarının beni yarı yolda bırakmasına izin verirmezdim. Mantıksız davranmazdım.

Yaşıyor... Olmazdım.

Çünkü yaşama eylemini daha önce gerçekleştirmeme rağmen Lia hayatıma girene kadar asla gerçekten yaşamış sayılmazdım.

Kolya'ya daha önce söylediğim şeyi kastetmiştim. Lia sistemimi çökertmeye, kendi mezarımı kazmaya ve kendimi bu kötü duruma sokmaya değerdi. Bu ona sahip olmak anlamına geliyorsa hepsini yeniden yapardım.

Koruma, içeriye kadar beni takip etti, sonra kaçmaya çalışırsam diye kapıyı kapatıp önünde dikildi.

Kaçmaya niyetim yoktu.

Sergei oturma alanındaydı, ifadeleri granit kadar sert olan Igor'la Vladimir onun karşısında oturuyordu. Korumalarından dördü, balkonun yanında ayakta duruyorlardı.

Sergei'nin önünde durduğumda, onu selamlamaya zahmet etmedim. "Beni mi çağırdın?"

"Evet, seni çağırdım." Sergei koltuğunun kolçağını sıkıca kavradı. "Bir açıklama yapman gerektiğini düşünmüyor musun, Volkov?"

"Nasıl bir açıklama?"

"Richard'ın ölümü." Vladimir ayağa kalkıp bana baktı. Hemen hemen aynı boyda olsak da o daha yapılıydı, daha delici bir bakışa sahipti. "Onu senin öldürdüğünü biliyorum."

"Kanıtın var mı?"

"Kayıtlar. Muhtemelen ofisinde olan her şeyi gizlice kaydettiğini bilmiyordun."

Yapmış olamazdı. Yapsaydı, bilgisayar korsanlarım sonrasında onun dijital dosyalarını temizlerken bunu öğrenirlerdi.

Yoksa...

"Onları nasıl buldun?" diye sordum.

"Önemli olan bu değil, içeriği."

"Onları nasıl buldun, Vladimir? Şimdiye kadar elinde olsaydı, bunu ortaya atardın. Sanırım dışarıdan yardım aldın. Biri sana o dosyaları yeni gönderdi."

"Bunun ne önemi var ki?"

"Onları sana *kim* gönderdi?"

"Beni sorgulayacak durumda değilsin, Volkov. Tam tersi söz konusu. Neden bize belediye başkan adayımızı öldürme sebebini söylemiyorsun?"

"Kayıtları sana kimin, nasıl gönderdiğini söylersen söylerim."

"Ya da açıklamanı duymadan seni öldürebilirim."

"Söyle ona Vladimir," dedi Sergei, konuşmayı sessizce izledikten sonra.

Önümdeki adam, yapmak istemediği şeyi yapması emredildiği için burnunu buruşturdu. "Bana e-postayla gönderildiler."

"Kim tarafından?"

"Şifrelenmiş bir e-posta adresiydi. İzini süremedim."

Bu kayıtları kim aldıysa, ben ayrıldıktan hemen sonra ve bilgisayar korsanlarıma kapsamlı temizlik emri vermeden önce Richard'ın dosyalarma girmişti. Ancak o kayıtlar başından beri elinde olsaydı, onları kullanmak için neden şimdiye kadar beklemişti ki? Beni onlarla tehdit edebilir veya Vladimir'e daha önce gönderebilirlerdi.

Tek amaçları benden kurtulmak değilse. Ama onca zaman sonra, neden şimdi?

"Gerçek şu ki, bizim için değerli olabilecek Richard'ı sen öldürdün." Igor bana ters ters bakıyordu. "Neden?"

"Kayıtları dinlediğini ve bunu neden yaptığımı zaten bildiğini varsayıyorum."

"Söyle, Adrian." Sergei'nin sesi her kelimeyle yükselmişti. "Birliğin bu şehirdeki geleceğini neden tehlikeye attığınla ilgili bizi aydınlat."

"Karıma dokundu, ölmesi gerekiyordu."

"Onunla birlikte neyin öldüğünü de biliyor musun?" Vladimir yüzüme doğru hırladı. "Kontrolümüz altındaki bir belediye başkanına sahip olma şansımız. Söyle bana Adrian, o sadece karına dokunduğu için mi yoksa sen İtal-

yanlarla evcilik oynadığın için mi öldü? Çünkü artık onların adayları belediye başkanı ve tahmin et bu neye sebep oldu? Lazlo ona sevkiyatlarımızı reddetmesini söylüyor."

"Laflarına dikkat et, Vladimir. Bir daha karım ve onurum hakkında konuşma." Sergei'ye baktım. "Sana sebebimi söyledim, *Pakhan*. Birlik için yaptığım onca şeyden sonra ona ihanet edebileceğimi düşünüyorsan, yapman gerekeni yap."

"Bana söyleyebileceğin hâlde bunu benden sakladın."

"Hayır, söyleyemezdim."

"Neden?"

"Çünkü bana böyle bir karar verdiren ve mantığımı rayından çıkaran sebebi ortadan kaldırmamı isterdin."

"Bunu şimdi talep ediyorum. Düşüncelerini bulandıran kadından boşanırsan, bu olayı görmezden geleceğim."

"*Pakhan*," dedi Vladimir'le Igor aynı anda.

Tüm hayatını birliğin içinde yaşamış ve Nikolai ile Sergei'nin vahşetine tanık olmuş biri olarak, bunun *Pakhan*'ın kimseye sunmayacağı bir şans olduğunu biliyordum.

Başımı eğip minnet ederek kabul etmeliydim.

Ancak boyun eğmedim. "Hayır."

Sergei ayağa kalktı, Vladimir yolundan çekilerek yaşlı adamın sert bakışlarının benimkilerle buluşmasına izin verdi. "Doğrudan bir emri mi reddediyorsun, Volkov?"

"Evet."

"Ya sana söyleneni yaparsın ya da korkunç sonuçlarıyla yüzleşirsin."

"Sonuçlarla yüzleşeceğim."

"O kadından boşanmak yerine ölmeyi mi tercih edersin?"

"Ondan boşanırsam durmayacağını biliyorum. Ben bunu yapar yapmaz onu öldürme özgürlüğüne sahip olacaksın."

"Neden umursuyorsun? Onunla sadece Jeremy için evlendin."

"Ondan boşanmayacağım, *Pakhan*. Ceza istiyorsan, acısını benden çıkar."

"İhanetin cezasının ne olduğunu biliyorsun, Volkov."

"Kesinlikle. Kardeşinin emriyle, annemin babam tarafından idam edilmesini izledim."

"Ve sen de bana, isimsiz bir hiç kimse için bu kaderi yaşamaya hazır olduğunu mu söylüyorsun?" diye bağırdı yüzü kızarmış bir hâlde.

"Evet."

"Beni hayal kırıklığına uğrattın, Volkov. Bundan daha iyi olman gerekiyordu." Beni bir el hareketiyle azletti. "Onu nasıl öldüreceğime karar verene kadar gözümün önünden uzaklaştırın."

Igor, her zamanki kayıtsızlığıyla bana bakıyordu. "Kristina'mla evlenseydin, bunların hiçbiri başına gelmezdi. Eğer gelseydi, davanı savunan ben olurdum. Ancak, bir *hiç kimseyi* seçtin ve bir hiç olarak öleceksin. Georgy mezarında ters dönüyor olmalı."

Babam da Igor da siktirip gidebilirdi.

Her şeye rağmen Lia'yla evlenmek hayatımda verdiğim en iyi karardı.

İki koruma beni kollarımdan tuttu. Beni ofisten çıkarırlarken mücadele etmedim.

Muhtemelen beni son durağıma götürüyorlardı.

Beni sakinleştiren tek düşünce, Lia'yla Jeremy'nin güvende olduğuydu.

23
Lia

Kendimi nasıl evde bulduğumu bilmiyordum fakat bir fikrim vardı.

Yan'la Boris, ben tekmeler atıp çığlık çığlığa bağırırken ve ağlarken beni geri sürüklemiş olmalılardı.

Bedenim titriyordu, koltuğa otururken enerjim tükenmişti. Sıcaklık, donmuş uzuvlarımı karıncalandırsa da Adrian'm arabasının karda kaybolduğu andan beri, kalbimin etrafında donmuş katmanlar oluşturan buzu içime ulaşıp eritemiyordu.

Elime sıcak bir bardak dokundu, kafamı kaldırdığımda Yan'ın bana baktığını gördüm. "Sıcak çay."

"Sıcak çay istemiyorum." Taze gözyaşı dalgası görüşümü bulanıklaştırdı. "Adrian'a gitmek istiyorum."

"Bu imkânsız Lia. Sen de öldürülürsün."

"Umurumda değil. Onsuz yaşamaktansa ölmeyi tercih ederim."

"Peki ya Jeremy? İkiniz olmadan nasıl hayatta kalacak?"

Oğlumuzu, Adrian'ın onu ikimiz için de iyi yetiştirmem gerektiğini söylediğini hatırlayınca boğazım düğümlendi.

Hayır.

Onu benimle birlikte yetiştirecekti. Yapmak zorundaydı. Yaşadığımız onca şeyden sonra beni yalnız bırakmasının imkânı yoktu.

"Üzgünüm." Yan elindeki çayla yanıma oturdu, Boris katı duruşuyla karşımızda duruyordu.

"Ne için?" Burnumu çektim.

"Sarhoştum, vurulduğum gece duyduklarımı Kolya'ya anlattım. Patron seninle Luca'yı ilgilendiren her şeyi bir araya getirmeyi bu şekilde başardı."

Kafamı salladım. "Bunların hiçbiri umurumda değil. Er ya da geç ortaya çıkacaktı."

"Bu doğru mu?" diye sordu Boris.

"Ne doğru mu?"

"Patrona ihanet mi ettiniz?"

"Boris." Yan, meslektaşına başını salladı.

Diğer koruma ona ters ters bakıyordu. "*Ne*? Onun için ölmeye hazır olarak *Pakhan*'a gitti. Eğer ona ihanet ettiyse bilmek istiyorum."

"Ne sebeple?" Yan bardağı masaya çarpıp aniden ayağa kalktı. "Patronunun emrine karşı gelip ona zarar mı vereceksin? Çünkü önce beni geçmen gerekecek."

Yan'ın kolunu tutup oturması için kalan azıcık gücümle onu çekiştirdim. Tereddütlü şekilde itaat etti, ben de Boris'e başımı salladım. "Luca'yla konuştuğum doğru olsa da Adrian'ı *asla* incitmem. Bana inanmadığını biliyorum ama ben... İhanet etmedim."

Boris'in dudakları düz bir çizgi hâlini alsa da başka bir şey söylemedi. Kolya gibi o da sadece Adrian'a sadık kalmıştı ve her zaman olaylara patronunun bakış açısıyla bakardı. Ancak tüm bu karmaşanın arkasındaki sebebin ben olduğumu düşündüğünde, beni korumaya yönelik şüphelerini anlıyordum.

Üzerinde durduğumuz konuya tekrar odaklanarak Yan'la yüzleştim. "Eminim bir şeyler yapabiliriz."

"Hayır."

"Sergei'yle konuşup ona barınakta olanları anlatırsam..."

"Eğer bu bir seçenek olsaydı, Patron bunu düşünürdü."

"Hepimizin burada oturup hiçbir şey yapmamasını öneriyor olamazsın herhalde?"

"Şimdilik, yapacağımız şey bu. Kolya size ve Jeremy'ye farklı kimlikler getirecek, sonra başka bir yere gidebiliriz-"

"Hayır." İki korumaya da ters bir şekilde bakarken sözünü keserek ayağa fırladım. "Patronuna çok sadık olduğunu iddia etmene rağmen burada oturup ölüm haberini beklemekle yetiniyorsun."

"İnanın bana, Bayan Volkov." Boris dişlerini gıcırdattı. "Bana kalsaydı yanında olurdum, gerekirse onun için ölürdüm."

"Öyleyse neden bunu yapmıyorsun?"

"Çünkü son emri sizi ve Jeremy'yi korumamızdı."

Bedenimi saran ürpertiyle yeniden titredim. "Hiçbir şey yapmadan öylece burada kalamam. Bunu yapmayacağım."

Yan iç çektiğinde, omuzları düştü. "Patron dedi ki-"

"Lanet patronun beni terk edip ölüme gitti, Yan. Onun

ne dediği önemli değil." Bacaklarım titriyordu, gözyaşlarım yanaklarıma batarken odanın içinde volta atıyordum. "Yapabileceğimiz bir şey olmalı."

Aklıma bir fikir geldiğinde, durup Yan'la Boris'e baktım. "Babam."

"Baban mı?" diye sordu Yan.

"Lazlo Luciano. Sergei, Vladimir ve Igor'un Adrian'a kızmalarının nedenlerinden birinin Lazlo'nun Bratva'yla iş birliği yapmaması olduğunu söylemiştin."

"Olmaz, Lia."

"Evet, Yan. Onunla konuşursam yardımcı olabilir."

"Ya da seni alıkoyabilir. Çocuğu yok, başından beri bir kızı olduğunu öğrenirse gitmene izin vermez. Adrian'ın ona ulaşmak için seninle evlendiğini anlayacağından bahsetmiyorum bile."

"Denemeden bilemem."

"Bu kötü bir fikir."

"Sahip olduğumuz tek fikir bu." Boris'e baktım. "Ne düşünüyorsun?"

"Bence Patron bizi öldürecek." Durdu. "Ama ölürse bunu yapamaz."

Yan omuzlarını dikleştirdi. "Ben buna karşıyım."

"Senin fikrin önemli değil." Boris'in yanında dikiliyordum. "İkiye bir."

Yan, Boris'i işaret etti. "Patron hayalarını aldığında yanında olacağım."

"Eğer hayatta kalırsa ona seve seve izin veririm."

Her iki koruma da birbirine dik dik baksa da Yan'ın

metanetli ifadesine rağmen, içten içe bunun Adrian'ı kurtarmak için tek şansımız olduğunun farkına vardığını biliyordum.

Tabii, hâlâ yaşıyorsa.

Onun ölümünün düşüncesiyle gözlerime yeni bir gözyaşı dalgası hücum etmişti.

Hayır. Ölseydi bilirdim. Kalbimin köşesinde, adının kazınmış olduğu yerde bunu hissederdim. Gittiğinden beri o köşe kanıyordu.

"Anne?"

Dikkatim, uykulu gözlerini ovuşturarak yavaşça bana yaklaşan Jeremy'ye takıldı. Üzerinde uzay gemileri olan pijamaları vardı, saçları darmadağınıktı.

Bana bakarken çenesi titriyordu. "Neden ağlıyorsun?"

Gözlerimi ellerimin tersiyle silip onunla göz hizasında olacak şekilde çömeldim. "Bir şey yok meleğim. Annen biraz üzgün, tamam mı? Ama iyiyim."

'İyi' dediğimde kalbim tekledi, kendimi düzeltmek üzereyken Adrian'ın burada olmadığını hatırladım. Endişelenecek bir kelime polisi yoktu, bu da yeni bir kalp sızısı dalgası getiriyordu.

Jer, pijamasının kolunu avucunun içine çekip yanağıma dokundurdu. "Sorun yok, anne. Babamla ben her şeyi daha iyi hâle getireceğiz."

O ânda, orada kendimi kaybetmemek için elimden geleni yaptım çünkü bu sözler... Şimdiye kadar duyduğum en gerçek sözlerdi. Adrian'la Jeremy daima her şeyi daha iyi yapıyordu.

Hayatımız ne kadar zor olursa olsun, benimle olmaları, yanımda olduklarını göremeyecek kadar kör olduğumda bile yardımcı olmuştu.

"Babam nerede, anne?"

Jeremy'yi göğsüme yaslayıp saçlarını düzelttim. "Burada değil, meleğim ama annen onu geri alacak."

24
Lia

Daha önce babamla tanışmayı hiç düşünmemiştim.

Büyükannem, bana onun kim olduğunu ve ne yaptığını söylediğinde, onun yoluna hiç çıkmadığım için şanslı olduğumu düşünüp bu şekilde kalmaya karar vermiştim.

Adını öğrenmeye ya da onun hakkında bilgi edinmek için araştırma yapmayı bile denememiştim. Kısmen onu düşünmek İtalya'nın acı dolu anılarıyla ailemin ölümünü hatırlattığı içindi. Kısmen de bu tür bir hayata kendimi kaptırmak istemediğim içindi.

Adrian'ın babamın kimliği yüzünden benimle yakınlaştığını öğrendikten sonra canım o kadar çok yanmıştı ki onun çocuğu olmamayı dilemiştim. Gerçek babamın, bana ve anneme bakan nazik Paolo Morelli olmasını dilemiştim. Keşke Lazlo Luciano'yla hiçbir bağım olmasaydı diye düşünmüştüm.

Şimdiyse, durum farklıydı.

Şimdi hayatımın aşkını hayatta tutmak, ailem için sava-

şıp onu korumak adına Lazlo'nun muhtemelen son şansım olduğunun farkındaydım.

Adrian daima kalkanımız olmuştu, şimdi bunu ne kadar hafife aldığımı anlıyordum. O olmadığında dışarıda bizi ne tür korkuların beklediğini bile unutmuştum.

Bu defa onu kurtarma sırası bendeydi.

"Bu kötü bir fikir," diye mırıldandı Yan. Brooklyn'in seçkin bölümlerinden birinde olan Lazlo'nun evinin önünde duruyorduk.

Elimizden geldiği kadar çabuk davranmış ve buraya uçmuştuk, harcama lüksümün olmadığı on üç saate mal olmuştu. Adrian, Kolya ve Fedor'u aramaya çalışsam da aldığım tek karşılık onların sesli mesajlarıydı.

Yan, muhtemelen toplantıda olduklarını söyleyerek beni yatıştırmaya çalışmasına rağmen onlara her ulaşamadığımda sinir krizi geçirmenin eşiğine geliyordum. Sakin kalmamı sağlayan tek şey Jeremy'ydi.

Oğlum, şaşırtıcı şekilde planıma ayak uyduran Boris ve Ogla'yla birlikte eve dönmüştü.

Bana katılmayan tek kişi Yan'dı. Benimle gelmek için ısrar etse bile yol boyunca homurdanmıştı.

"Bundan o kadar nefret ediyorsan senin yerine Boris'in gelmesine izin verebilirdin."

Dudaklarını alayla büktü. "Hayatta olmaz. Patrona seni hayatım pahasına koruyacağımı söyledim, bunu yapmaya niyetliyim. Ayrıca, beni Boris'le takas etmeyi aklından bile geçirme. Bir, o sıkıcı. İkincisi, ben daha gencim ve daha iyi görünüyorum."

"Takas etmeyi düşünmüyordum." Ona gülümsedim. "Burada benimle olduğun için mutluyum."

"Patron kıskançlık krizi geçirip beni Spetsnaz'a geri postalasa bile benden asla kurtulamayacaksın. Buraya geri dönmenin bir yolunu bulacağım."

"Bunu sanki ona izin verirmişim gibi söylüyorsun."

Bana çarpık bir şekilde sırıttı. "Elbette vermezsin."

Devasa eve baktım. Duvarları yüksekti, içerisi görünmüyordu ve her köşede birkaç kamera yanıp sönüyordu. Babam buranın içinde bir yerlerdeydi.

Yaşayan bir ebeveynim olduğunu düşünmek hâlâ gerçek değilmiş gibi geliyordu.

"Hazır mısın, Yan?"

"Bunu benim sana sormam gerekiyor. Lucianolar acımasızdır, Lia. Lazlo ve kardeşleri, New York'taki İtalyan aileleri demir yumrukla yönetiyorlar. İşlerine yarayacaksa kan dökmekten çekinmezler."

"Bir şeyi unutuyorsun, Yan. Ne kadar acımasız olurlarsa olsunlar, ben onların kanıyım ve bunun bir anlamı olmalı."

En azından umduğum şey buydu.

"Göreceğiz."

"Şimdi ne yapmalıyız? Zil var mı?"

"Buna gerek kalmayacak." Yan, yanıp sönen kameraya doğru başını eğdi. "Bizi çoktan gördüler."

Gerçekten de kapı gıcırdayarak yüksek, rahatsız edici bir sesle açıldı. Kendimi yerime sabitlemeden önce irkildim.

Sivri yüzlü, takım elbisesini küçük gösteren iri yapılı bir koruma, dışarı çıkıp omuzlarını dikleştirerek önümüzde

durdu. Belirgin bir İtalyan aksanıyla konuştu. "Bayan Volkov, bu ziyareti neye borçluyuz?"

Harika. Beni tanıyordu. Yan tanıyacaklarını, Adrian beni ne kadar gözlerden uzak tutmuş olsa da suç dünyasındaki herkesin onun ailesini öğrenmeyi görev edindiğini söylemişti.

Omuzlarımı dikleştirerek kararlı bir tonla konuştum. "Lazlo Luciano'yla görüşmek istiyorum."

"Korkarım Don'dan aldığınız özel bir davet olmadan bu mümkün değil."

"Benimle görüşmek isteyecektir."

Koruma etkilenmemişti. "Hâlâ imkânsız, *Signorina**."

Onun duygusuzluğuna ters bir bakışla karşılık vererek önüne geçtim. "Beni dinle. Buraya Lazlo'yla görüşmeye geldim ve görüşene kadar da ayrılmayacağım."

Bana baksa da bir şey söylemedi.

"Ben onun kızıyım," diye fısıldadım. "Ona Rachel Gueller'den olan gayrimeşru kızı olduğumu söyle."

Koruma gözlerini kıstı.

"Neyi bekliyorsun?" dedi Yan. "Git söyle."

"Size inanmıyorum," dedi koruma.

"Bana inanıp inanmaman umurumda değil ama buraya geldiğimi, sırf ona danışmayı reddettin diye beni geri çevirdiğini öğrenirse seni temin ederim ki pişman olursun."

Koruma bir anlığına bize baktıktan sonra içeri döndü.

"Sence ikna oldu mu?" diye fısıldadım Yan'a.

"Muhtemelen onu arıyordur. Artık her şey Lazlo'ya bağlı."

* İtalyancada 'hanımefendi' anlamına gelmektedir. -ç.n.

Sadece bir dakika geçse de korumanın tekrar gelmesi sonsuzluk gibi gelmişti. "Don şimdi sizi kabul edecek."

Yan'la bakışırken kalbim küt küt atıyordu. Koruma bizi içeri aldı; ama malikâneye girmeden önce Yan'a başını salladı. "Yalnızca *signorina*."

Arkadaşımın omuzları gerildi. "Onunla geliyorum."

Koruma öne çıkıp ona dik dik baktı, muhtemelen onu zorla dışarı atmaya hazırdı.

Yan'ın eline dokundum, cesurca gülümsedim. "Ben hallederim, Yan. Beni burada bekle."

İkna olmuş görünmese de mülkün her köşesinde gördüğümüz korumalar bariz bir şekilde sayıca üstünken, aptalca davranıp kargaşaya neden olmadı.

"Soldan son kapı, *Signorina*," dedi koruma, içeriyi işaret ederek.

Bana gösterdiği yolu takip ettim ve duvarlarında birkaç Rönesans tablosunun asılı olduğu uzun koridorda yürüdüm. Kapıya ulaştığımda kalp atışlarım düzensizdi.

Bunu yapabilirsin, Lia.

Derin bir nefes aldıktan sonra kapıyı çaldım.

Sert bir, "İçeri gel," sesi beni kapıyı açıp içeri adım atmaya itti.

Yumuşak piyanonun melodisi odayı dolduruyordu. *Chopin.*

Bir ofis bulmayı beklesem de burası yemek odasıydı. Büyük masa şatolardakine benziyordu, elliden fazla kişi sığabilirdi. Onu çevreleyen sandalyeler uzun ve altın çerçeveliydi.

Masanın başında ellili yaşlarının sonlarında görünen, saçları gür olmasına rağmen bembeyaz olan bir adam oturuyordu. Fiziği, takım elbisesini dolduran kaslarıyla onun yaşındaki birine göre formda görünmesini sağlıyordu. Yanaklarında çaprazlamasına bir yara izi vardı. Ama gözleri... Benimkiyle tamamen aynı renktelerdi; -mavi, gizemli. Hüzünlü.

O benim babamdı.

Onu daha önce Bratva'nın ziyafetlerinde birkaç kez görmüştüm ama ona bakmak veya aramızdaki benzerliği görmek için durmamıştım. Kendimle Adrian'ın hayatının o kısmı arasına daima bariyer koymuştum, Lazlo'nun ait olduğu yer orasıydı.

Yemek odasında yapayalnızdı. Hiçbir koruma veya aile üyesi yanında değildi. Ona bir şey yapabileceğimden endişelenmiyor muydu? Yine de durum bu olsaydı, beni kolayca alt edebilirdi. Muhtemelen görünmeyen yerlere gizlenmiş korumaları vardı.

Delici gözleriyle beni izlerken önündeki biftekten bir parça kesti.

Birkaç sandalye ötede durup bakışlarına karşılık verdim.

"Bayan Volkov," dedi yavaşça, kendine özgü İtalyan aksanıyla. "Korumam, bana kızım olduğunu iddia ettiğini söyledi."

"Bu bir iddia değil." Yutkunarak sinirlerimi yatıştırdım. "Ben Rachel Gueller'den doğan kızınım."

"Bu ismi nereden biliyorsun?"

"O annemdi."

"Annenin soyadı Morelli'ydi."

Kaşlarımı çattım.

"Bratva'daki en yakın müttefikim olan Adrian'ın karısının geçmişini araştırmayacağımı mı sandın?"

"O hâlde babamın Paolo Morelli olduğunu ve benim İtalya'da doğduğumu biliyorsunuz."

"Doğru. Bu yüzden neden benim kızım olduğunu iddia ettiğini bilmek istiyorum."

"Annem bana hamile kaldıktan ve babamla –üvey babamla– evlendikten sonra Amerika'yı terk etmeye zorlandı."

"Ne demek istiyorsun?" Bifteği kesmeye devam etse de parçayı ağzına götürmedi. "Adrian yaptığın şeyin farkında mı? Eğer biliyorsa-"

"Bilmeyecek çünkü tehlikede." Hızlı adımlarla ona yaklaştım, ani hareketlerim Lazlo'yu ürkütse de harekete geçmedi. Bunun yerine, onun bir adım önündeyken beni yakından inceledi. "Bana inanman için sana başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Muhtemelen zamanımı boşa harcıyorum ama şunu bil, annem İtalya'da ve üvey babamla mutlu olsa da bazen tek başına ağladığını görürdüm. Bazen bana sarılır, işlerin farklı olmasını dilediğini söylerdi. O adamların gelip onunla babamı öldürdüğü gün, ben de farklı olmasını diledim. Birinin beni sakladığını, Amerika'ya kaçırdığını bilsem de kim olduğu veya neden yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Emin olduğum tek şey seninle, Rozettilerle bir ilgisi olduğu ve Luca'nın onlarla çalışıyor olabileceği..."

Çatal bıçağı bırakıp elini bana doğru uzattığında sus-

tum. Lazlo parmaklarını ceketimin yakasından görünen kolye ucuna doladığında geri çekilmek üzereydim.

Parmak uçlarını yüzeyde büyük bir dikkatle gezdirirken gözleri faltaşı gibi açılmıştı. "Bunu nasıl aldın?"

"Annem verdi."

"Bunu Rachel'a ben vermiştim. Değerli bir hediye olduğunu, çocuğumuz olursa ona vereceğini söylemişti." Bana huşuya dehşete düşmüş bir şekilde bakıyordu. "Sen benim kızımsın."

"Öyle olduğuna inanıyorum, evet."

"Senin var olduğunu hiç bilmiyordum."

"Sanırım birisi bilmemen için elinden geleni yaptı."

"Ya da *birileri*." İfadesi sertleşti. "Luca isimli birinden mi bahsetmiştin?"

"Onu tanıyor musun?"

"Luca Rozetti."

"Soyadı Brown."

"Soyadı kahrolası Rozetti. O ve ailesi beni yok etmek için her yolu deneseler de seni benden saklayacak kadar alçalacaklarını hiç düşünmemiştim." Ayağa kalkıp yüzümü okşadı. "Kızım. Kanım."

Sesinin tonuna, uzun süredir kayıp olan bir hazineyi bulmuş gibi gözlerinin yumuşayışına karşı yutkundum.

"Seni daha önce bulmalıydım. Rachel'ın seni doğurduğunu bilseydim, onun peşinden giderdim." Yanağındaki yara izine dokundu. "Bana bunu yaptığında bir şeylerin ters gittiğini anlamalıydım."

"Annem mi yaptı?"

"Evet, biraz kaza olsa da. Şimdiki eşimle nişanımı iyi karşılamadı, onu rahat bırakayım diye eline bir bıçak aldı. Beni kestiğinde onu etkisiz hâle getirmeye çalışıyordum. Bu onu son görüşümdü."

"Nasıl oldu da... Bunun için onu incitmedin?"

"Onun yerine başka bir kadını seçerek onu yeterince incitmiştim. Ancak senin hakkında bir şey bilmiyordum. Bilseydim, her şey daha farklı olurdu."

"Annemle evlenir miydin?"

"Hayır. Ama seni büyütürdüm."

"Bu yüzden uzak durmayı seçmiş olmalı."

Cevabımdan hoşlanmadığını görsem de konunun üzerinde durmadı.

"Nasıl öğrendin?" Duraksarken gözlerini kıstı. "Adrian bunu anlayıp seni benden sakladı mı?"

"Hayır, hayır yapmadı."

"Öyleyse sana söyleyen kimdi?"

"Luca."

"Alçak Rozetti." Kısık sesle İtalyanca küfretti.

"Bu arada, onlarla sorunun ne?"

"Her zaman bölge savaşlarımız olur. Ancak babamı öldürme hatasına düştüler, karşılığında biz de onların hepsini öldürüyoruz."

Hiç şaşırtıcı değildi.

Elimi daha sıkı kavrarken ifadesi yumuşadı. "Gelmene sevindim, Lia. Sonunda aldığım bir hediyesin."

"Eğer hediyeysem, lütfen bana yardım et."

"Ne istersen."

"Kocam, Adrian. Sana yardımcı olmak için Bratva'ya ihanet etmek adına Richard Green'i öldürdüğüne inandılar ve Sergei tarafından çağırıldı. Yanlış anlaşılmayı düzeltebilecek tek kişi sensin."

"Bratva'nın iç işlerine karışmam, ayrıca yabancıların içeri girmesine izin vermezler."

"Bana ne olursa yardım edeceğini söylemiştin."

"İş Bratva'ya gelince yapamam. Ayrıca Adrian'ın seninle evlenmesinin tesadüf olduğuna inanmıyorum. Benimle olan akrabalığını yıllardır bilse de bunu sır olarak saklamayı seçti, sırf bu yüzden ona yardım etmeyeceğim."

"O benim kocam, oğlumun babası. Ona yardım etmezsen, bir kızın olduğunu unutabilirsin."

"Beni tehdit mi ediyorsun, Lia?"

"Eğer gereken buysa. Seni tehdit etmek istemiyorum. Gerçekten her şeyin farklı olmasını, seni tanımayı istiyorum. O yüzden lütfen, *lütfen* ona yardım et. *Bana* yardım et."

"Bana seni tanımam için şans mı vereceksin?"

"Evet, vereceğim."

Homurdandı. "Deneyeceğim ama fazla umutlanma. Sergei, birilerinin onun iç işlerine karışmasından hoşlanmıyor."

Dudaklarıma kocaman bir gülümseme yerleşti. "Bir planım var."

25
Adrian

İnsanın yapacak başka bir şeyi olmadığında bu kadar çok düşünmesi garipti.

Dondurucu zeminde, sırtımı bir o kadar soğuk olan duvara yaslayarak oturuyordum. Bacaklarım bükülüydü, ellerim dizlerimin üzerinde gevşekçe duruyordu.

Sergei, beni bodrumuna –daha doğrusu işkence odasına– kilitlediğinden beri beynim sürekli sınırlarını zorluyordu.

Ne yaptığını biliyordum. Beni masanın üzerinde işkence aletlerinin olduğu soğuk bir odaya koyarak, ölmeden önce bana yapabileceklerini gösteriyordu.

Vladimir, dudağımı patlatıp göğsümü morartana kadar bana birkaç yumruk atarak niyetini çoktan belli etmişti. Benden kurtulma iznini alana kadar bunun sadece başlangıç olduğunu söylemişti.

Ancak ne onun ne de Sergei'nin anlamadığı bir şey vardı.

İşkence görmek ya da öldürülmek umurumda bile değildi.

Sayısız insana bu tür bir kaderi yaşatmak, başıma geldiğinde bunu kabul etmem için beni tamamen hazırlamıştı.

Bu, Lia'yla evlenmeden önceydi. Bir noktada, onu korumak hayatımın önceliği hâline gelmişti, hiçbir şey için olmasa da sırf bu amaç için hayatta kalmıştım. Artık yaşamam imkânsız olduğuna göre ben öldükten sonra onun hayatı nasıl olacak diye düşünmeden edemiyordum.

Kolya, Yan, Boris, Ogla ve diğerlerinin onunla Jeremy'ye iyi bakılmasını sağlamak adına ellerinden geleni yapacaklarını biliyordum. Sadece zengin bir aileden gelmekle kalmıyordum. Bu mal varlığını büyütmek için daima çeşitli girişimlere de yatırım yapmıştım. Onları gelecek nesiller boyunca geçindirecek kadar servete sahiptim, asla para konusunda endişelenmek zorunda kalmayacaklardı.

Ancak bu beni yine de rahatlatmıyordu, muhtemelen her zaman onların yanında olacağımı düşündüğüm içindi. Hayatımın geri kalanını, onları dünyadan koruyarak geçireceğimi düşünmüştüm.

Varsayımlarda bulunmamalıydım. Genelde yapmasam da bu, Lia yüzünden ilk kez ilkelerime ve normal davranışlarıma karşı gelişim değildi.

Her şey Lazlo'nun kızı olduğunu öğrenir öğrenmez onu kullanmayı bırakıp, bunun yerine onu yanımda tutmayı seçmemle başlamıştı. Onunla evlenmek için son derece mantıklı nişanımı bozduğumda da devam etmişti. Ondan sonra, tüm kararlarımı –bu süreçte onu incitmek anlamına gelse bile– onu korumak, daha yakın tutmak ve bana zincirlemek amacıyla almıştım.

Öleceğime göre onu yapayalnız bırakacaktım ve bunu düşünmek sandığımdan daha çok canımı yakıyordu.

Mevcut durumu çözmek için diğer seçenekleri düşündüğüm noktaya kadar acıtıyordu. Sergei'nin istediğini yapıp ondan boşanırsam, Lia'yı onun bulamayacağı bir yere saklayabilirdim. Onu sık sık ziyaret edebilir...

Hayır.

Karımın hayatını bitirmeyi kendine görev edinecekti. Ayrıca, her zaman görüş alanımda olmaması, lanet aklımı yitirmemi sağlardı. Sürekli ona bir şey olduğunu, yaralandığını ya da daha kötüsü, öldüğünü düşünürdüm.

Ama bu onun nasıl olduğunu hiç bilmemekten daha iyi değil miydi? Gerekirse kaçmak için Sergei'ye meydan okumanın yollarını bulabilirdim. Gerekirse sadece Lia, Jeremy ve benim olduğum dünyanın başka bir köşesine gitmek için.

Çocukluğumdan beri sahip olduğum tek şey birlikti. Ailemin ölümünden sonra bile sahip olduğum tek evdi. Babam, Nikolai'ın suikast girişimlerinden birinde vurularak öldürüldüğünde o noktada zaten duyarsızlaşmıştım, onun hakkında etraflıca düşünmedim. Çünkü hâlâ ait olduğum bir yer vardı; Bratva.

Bu, Lia'yı güvende ve benimle tutmak anlamına geliyorsa hepsini bir kenara atmaya hazırdım.

Derince bir nefes verip sendeleyerek ayağa kalktım. Kapıyı çalıp Sergei'yle konuşmayı talep edecektim ki kapı açıldı.

Eşikte Vladimir ve Kirill belirdi. Kirill sırıtırken, iri adam dudaklarında bir kıvrılmayla bana bakıyordu.

Bu iyiye işaret olmalıydı.

Vladimir benden hiçbir zaman gerçekten hoşlanmamıştı; çünkü bana diğer üyelerden daha iyi davranıldığına inanıyordu. Korumaya yemin ettiği eski *Pakhan*'ın torunu olan sevgili Rai'yı incitmek istediğimi düşünüyordu.

Ancak Kirill, beni bir şeylere mecbur etmek için kullanacağı sırlarımı ortaya çıkarmak adına manipülasyona başvursa bile çoğu kez benim tarafımı tutmuştu.

"Dışarı çık," dedi Vladimir. "*Pakhan* seni görmek istiyor."

Dışarı çıktım, uzun pencerelerden yansıyan sabah güneşine gözlerimi kısarak baktım.

"Neden, Adrian?" Kirill kolunu omzuma doladı. "Seni bir anlığına yalnız bırakıyorum, sen de kendini canavarımız Vladimir'e mi dövdürüyorsun?"

Vladimir homurdandı. "Bunu hak etti."

"Kimse yumruklarını hak etmiyor," dedi Kirill, tamamen kayıtsız şekilde. Ardından fısıldadı, "Sürprizlerin var."

"Neden bahsediyorsun?"

Kirill tek kaşını kaldırdı. "Tüm bunları planlamadığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Neleri?"

Kirill kaşlarını çattı. "Planladığını biliyorum, bu yüzden farkında değilmişsin gibi davranma."

Neyi ima ettiğini sormama fırsat kalmadan, Vladimir yemek odasının kapısını açtı. Sergei beni buraya getiriyorsa birlik için özel bir toplantı organize etmiş olmalıydı.

Tabii ki, herkes buradaydı. Igor, Michael, Damien, Rai

ve Kyle. Kıdemli korumalarının hepsi buradaydı, Kolya da öyle. Sergei'nin sağında boş bırakılan sandalyemin yanında duruyordu.

Vladimir'le Kirill her zamanki yerlerine oturdular. Artık *Pakhan*'ın masasına oturmama izin verilip verilmeyeceğinden emin olmadığım için ayakta durdum.

"Bok gibi görünüyorsun, Adrian," dedi Damien, hamur işini çiğnerken. "Bu bir ilk."

Rai, kahve fincanını masaya bırakıp sitem eden bir tonla konuştu. "Ona vurmamalıydın, Vlad."

"İmkânım olsa yine yapardım. Bize ihanet etti."

"Şimdilik." Kirill gülümsedi. "İhanet güçlü bir kelime, Vladimir. Yalnızca muhakeme hatası yaptı, ender bir hata olduğu da dikkate alınmalı."

"Yine de başka bir örgütün çıkarlarını, birliğin çıkarlarının önüne koydu." Igor bana ters ters baktı. Kızı yerine Lia'yı seçtiğim için beni asla affetmemişti, muhtemelen de asla affetmeyecekti.

"Ama isteyerek değil." Mikhail kaşlarını çattı, kafa karışıklığı açıktı. "Değil mi, Volkov?"

Damien dudak büktü. "Aranızda Adrian'ın önceden planlamadan herhangi bir şey yapacağına gerçekten inanan var mı? Her şeyi planlıyor, bir kontrol manyağının sorunlarına sahip. Ben bile bu kadarını anlayabiliyorum."

"Ben ona inanıyorum." Kyle, Rai'nin elini tutup parmak boğumlarını öptü. Zayıf, kendi iyiliği için fazla güzel ve İngilizdi. "Karıma dokunan lanet başkan bile olsa, onu çıplak ellerimle öldürürdüm."

En azından o, beni anlıyordu.

Vladimir önce Kyle'a, ardından bana baktı. "Bu, ona birlikteki işlerini tehlikeye atma hakkını vermez."

"Ve bu konuda sır saklama hakkını," dedi Igor.

"Sadece bir ceza seçip bu işi bitirebiliriz," diye önerdi Mikhail.

Damien elini kaldırdı. "*Pakhan*, ben! Adrian'ın yüzünü birkaç kez yumruklamak istiyorum."

Kirill ona bir peçete fırlattı. "Kapa çeneni, Orlov."

"*Ne*? Vladimir yaptı, ben neden yapamıyorum?"

"Söyleyecek bir şeyin yok mu?" Rai bana bakıyordu. "Açıklamalısın."

"Zaten Pakhan'a açıkladım. Söyleyecek başka bir şeyim yok."

"Olmalı," dedi Kirill, dişlerinin arasından. "Fırsatı değerlendir."

"Richard'ı öldürdüm çünkü karıma saldırdı. Eğer kendini savunmasaydı, ona tecavüz edecekti. Şansım olsa hepsini bir daha yapardım. Bunu ihanet olarak görüyorsan, beni bunun için cezalandırabilirsin. Bu konuda söyleyecek başka bir şeyim kalmadı."

Sergei bana baktı. "Seni öldürmeliyim."

"Yap hadi, *Pakhan*," dedi Vladimir.

"*Pakhan*," dedi Kirill, yatıştırıcı bir tonla. "İkna edici bir nedeni vardı."

"Biz bunu öğrenene kadar bizden sakladı," diye karşı çıktı Igor.

"Örnek teşkil etmen için seni öldürmeyi planladım," diye devam etti Sergei. "Ama gece geç saatlerde ilginç bir misafir ağırladım."

"Kim?" diye sordu Mikhail.

Vladimir dilini şaklattı.

"Lazlo Luciano ve bir altındaki patron." Sergei parmaklarını masanın üzerinde kenetledi. "Yeni belediye başkanını paylaşacağımızı hatta bizi anlaşma yaptığı kartellerle yakınlaştıracağını söyledi ama bir şartı vardı."

"*Ne*?" Damien ağzını bir kekle dolduruyordu. "Bizi merakta bırakma, *Pakhan*."

"Yalnızca *Adrian*'la anlaşma yapacak."

Geçmişte Lazlo'dan bana yardım etmesini istesem de bunu seve seve yapmayacağını biliyordum, özellikle de yanında bir diğer alt patron varken. Nicolo Luciano çok temkinliydi, her zaman Lazlo hamlesini yapamadan herkesi sorgulardı. Küçük erkek kardeş, diğer İtalyan ailelerini ezmeyi bitirdikten sonra gizlice bizi bir kenara itmeyi planladıkları sırada, güçlerini bizimle paylaşmayı kabul etmezdi.

Zamanlama çok mükemmel, çok... Uygundu. Sanki Lazlo'nun büyük bir nedeni varmış gibi.

Olamazdı.

Kolya'ya doğru gözlerimi kıstığımda, başını eğdi. *Ne haltlar dönüyordu?*

"Başka biri ya da farklı bir durum olsaydı, şu anda kafanda bir kurşun olurdu. Ama İtalyanlara ve kartellere ihtiyacımız var, onların bizim kontrolümüz altında olduğundan emin olacaksın." Sergei ayağa kalktı. "Bu herhangi bir

cezadan kurtulduğun anlamına gelmez. İhanetine uygun bir şey düşüneceğim."

Başımla onayladım. "Artık gitmekte özgür müyüm?"

"Evet. Bu senin ilk ve tek çarpın, Volkov."

Bir kez daha başımı sallayarak arkamı döndüm, yemek odasından çıktım. Kolya arkamdan geliyordu, diğer tüm korumalardan uzak bir köşede sigara içen Fedor, sigarasını söndürüp yolda bize katıldı.

Arabaya binip Sergei'nin evinden uzaklaşana kadar öfkemi dizginledim. Arka koltukta yanımda oturan Kolya'ya döndüm. "Ne oldu?"

"Lazlo, Sergei'yle görüşmeye geldi."

"Sorduğum bu değil. Lazlo nasıl ikna oldu? Cevap, hayatta kalıp kalmayacağını belirleyecek, Kolya."

"Sanırım Bayan Volkov onunla görüştü."

"*Sanıyor* musun?"

"Uçaktayken takip cihazının hareket ettiğini gördüm. İsterseniz beni öldürün ama görmezden gelmek zorundaydım; çünkü sizi hayatta tutmanın tek yolunun bu olduğunu biliyordum. Neyse ki işe yaradı."

Siktir!

Onu yakasından tuttum. "Lia'nın kökenini açıklama pahasına. Onu tüm bunların içine çekme pahasına. Artık Lazlo, onun gitmesine asla izin vermeyecektir."

"Kimin umurunda? O sizin kanınız, Lazlo'ya giderek doğru olanı yaptı. Bunu yapmasaydı, Sergei kafanıza bir kurşun sıkardı. Yerin yedi kat altına gömülürseniz, onu koruyamazsınız, Patron."

Onu sertçe iterek serbest bıraktım, eklemlerim yumruğumu duvara geçirme ihtiyacıyla yanıyordu.

Veya birine geçirme ihtiyacıyla.

Talihsiz durumun gerçekliği, damarlarıma karışan bir şiddetle bana çarptı.

Hayattaydım. Nefes alıyordum. Ama ne pahasına?

Çünkü bundan böyle, Lia'nın ilgi odağı olmasını engellemek imkânsızdı.

26
Lia

Uyuyamıyordum.

Ne zaman denesem, Adrian'ın durumuyla ilgili düşünceler zihnimi dolduruyordu. Güvende miydi? Yaralı mıydı?

Bu düşünceler beni bütün gece ayakta tutuyordu, babam arayıp Sergei'yle konuştuğunu söyledikten sonra bile. Adrian hâlâ ortaya çıkmamıştı. Yan, Kolya'ya da Fedor'a da ulaşamıyordu.

Bütün gece ya Jeremy'ye sarılmış ya da odasında volta atmıştım. Adrian orada yokken paylaştığımız yatak odasına geri dönemezdim. Ayrıca, içim garip bir hisle burkulmaya başlamıştı.

Sanki bir şey ters gidiyordu ve onu düzeltmeliydim.

Ama neydi?

Adrian'ın içinde bulunduğu kötü durumla ilgili olmalıydı; ama Lazlo'yla görüşmem dışında başka ne yapabileceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Yan'la Boris –hatta Ogla– yardan çok zarar getireceğini söyleyerek Sergei'yi ziyaret etmemi yasaklamışlardı.

Adrian bugün eve gelmezse, *Pakhan*'ın evine gidecektim. Oturup bombanın düşmesini beklemekten başka bir şeyler yapmalıydım.

Babamla –Don'un ta kendisiyle– otuz yıl boyunca hiç tanışmadıktan sonra, onunla tanışmak o kadar da korkunç olamazdı. Korkutucu olsa bile hayatın önüme çıkardığı her şeyle yüzleşmeye hazırdım.

Savaşmaya hazırdım.

Tekmelemeye.

Tırmalamaya.

Ailemizi kurtarmak için güçlenmekten başka seçeneğim olmadığını anladığım andan beri içimde güçlü bir enerji akışı dolanıyordu.

İlişkimiz alışılagelmiş şekillerde başlamamış olabilirdi ve mükemmel olmakla alakamız yoktu. Yine de bu *bizim* ailemizdi.

Benim ve Adrian'ın.

Uyuyan Jeremy'yi çenesine kadar örtüp ayağa kalktım. Çoktan sabahın erken saatleriydi; Yan'ın, Adrian hakkında bir şeyler duyduğunda emindim.

Montumu giydikten sonra dışarı çıkıp konukevine doğru ilerledim. İlerideki pencerede bir gölge gördüğümde ayaklarım durdu.

İlk başta, tekrar hayal gördüğümü düşündüm. Belki de zihnim beni haftalarca yalnız bıraktıktan sonra bana hastalıklı bir oyun oynuyordu. Stres yüzünden miydi? Bu yüzden mi orada olmaması gereken insanları görüyordum?

Gölge –Winter– pencereden kayboldu. Bileğimi tutup

tırnaklarımı derime geçirdim, saldırıya uğrayan yerde acı patladığında dudaklarım aralandı.

Bakın ne diyeceğim, artık deli olduğumu düşünmekten bıkmıştım. Zihnim, ben katkıda bulunmadan bunu gayet iyi yapıyordu.

Bileğimi serbest bırakıp konukevine yürüdüm. Korumalardan biri beni girişte selamladı, yanından hızla geçerken başımı salladım.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkarken nefesimi kontrol etmekte zorlanıyordum. Winter'ın odasına vardığımda kalbim öyle hızlı atıyordu ki sesini kulaklarımda duyabiliyordum.

İçeri daldım, bir dakika önce tanık olduklarımın aksine Winter yatağındaydı. O uyurken makineler ortalama bir ritimle ötüyordu. Görünmez ellerin boğazıma sarıldığını hissederken, sert nefesimin düzensiz sesi beni korkuttu.

"Gözlerini aç. Seni gördüm." Sesimi sakin tutmuştum.

Hareket yoktu.

Sanki bir heykeldi. Ancak ne gördüğümü biliyordum, hayal gücümün ürünü değildi. Şimdi daha iyiydim, halüsinasyon görmüyordum veya zihnimin hayatımın tüm kontrolünü ele geçirmesine izin vermiyordum.

"Winter... Neden komadaymış gibi davrandığını bilmiyorum ama uyanıp bana söylesen iyi olur."

Hiçbir tepki yoktu.

Çarşafı vücudundan çeksem de o aynı kaldı, neredeyse bir ölüyü andırıyordu.

Winter'ı etkilemek istiyorsam, onu kışkırtacak bir şey kullanmalıydım.

"Seni kapı dışarı ediyoruz, Winter. Bizim için hiçbir şey ifade etmediğin için sana başını sokacak bir çatı sağlamakla, kan dolaşımına besin enjekte etmekle işimiz bitti. Ya bir hayır kurumu seninle ilgilenecek ya da seni ölüme terk edecekler."

Monitördeki kalp atışı arttı. Evet, onu etkilemiştim. Şimdi tek yapmam gereken, söylediklerimin hiçbirini kastetmesem bile o konuşana kadar devam etmekti.

"Gözlerini açıp bana neden komadaymış gibi davrandığını söylemezsen bunun hayatta olduğun son gün olmasını sağlayacağım-"

İleri atılıp yastığının altından bir şırınga çıkarırken havada yüksek sesli bir çığlık yankılandı. Geri çekilsem de üzerime atlayarak damar yolunun kolundan çıkmasına neden oldu.

İkimiz de yere çarptık, o üzerime çıkıp şırıngayı boynuma yerleştirdi. Göğsü o kadar sert yükselip alçalıyordu ki neredeyse normal görünmüyordu. Benimkiyle aynı renk olan gözleri güvenilmez, kocaman ve adeta çılgına dönmüştü.

"Beni rahat bırakamadın, değil mi kaltak?" diye hırladı.

Şırınganın iğnesi boynuma değdi, sesimi düzeltmeden önce belirgin şekilde yutkundum. "Neden... Neden komadaymış gibi davrandın?"

"Çünkü lanet kocan, gözlerimi açar açmaz cevap almak için bana işkence edeceğini söyledi." Sertçe nefes aldı. "Bu kahrolası evin tamamı korumalarla ve insanlarla dolu, bu yüzden öylece gidemezdim. Uyandığımı bilseydi beni öldürürdü."

Ah.

Başından beri endişeli olmalıydı, sabrederek uyuyor numarası yapıyordu. Ancak iyi tarafından bakılırsa, geçen sefer onu pencereden gördüğümde ya da geçen gün bana baktığında hayal görmüyordum.

Ben deli değildim.

"Sorun değil, Winter. Sana yardım edeceğim."

"Az önce beni öldüreceğini söyledin."

"Bu sadece rol yapmayı bırakman içindi."

"Beni mafya kocana teslim etmeyeceğini nereden bileceğim?"

"Bunu asla yapmam. Seni bu karmaşanın içine ben soktum, ben çıkaracağım. Söz veriyorum."

"Sana inanmıyorum..." Dudakları titriyordu. "Buradaki herkes ölmemi istiyor."

"Bu doğru değil, Winter. Ben sana zarar vermek istemiyorum."

"Bu yüzden mi kocanın beni hemen tanıyacağını, vurmaya çalışacağını bile bile beni gönderdin?"

"Bunu bilmiyordum... Gerçi bilmeliydim. O kadar çaresizdim ki mantık olarak imkânsız olsa bile onun kandırılabileceğine inanmak istedim. Çok üzgünüm."

"Beni öldürecek." İğneyi tutan elleri titriyordu.

"Ona izin vermeyeceğim. Söz veriyorum. Aslında, hemen şimdi kapıdan çıkıp gitmene izin vereceğim."

"Verecek misin?"

Başımla onayladım. "O yüzden lütfen şırıngayı bırak."

Bana inanmak istiyormuş gibi baksa da bana güvenmiyordu.

Bırakacağını umarak bakışlarımla onu ikna ederken hareketsiz kaldım. Winter kötü bir insan değildi ama evsizdi. Bu nedenle kolay kolay güvenmiyordu, zaten düşmüşken hayatın onu nasıl tekmelediğini hesaba katınca güvenmemeye de hakkı vardı.

İğneyi boynumdan çekerken hareketleri yavaştı. Ayağa kalkması zaman aldı. Ben de ayağa kalktım ve böylece birbirimize bakıyorduk.

"Teşekkürler," dedim.

"Beni buradan çıkar."

Tam ağzımı açıp kabul edecekken kapı açıldı.

İçeri giren Adrian'ın ta kendisi olunca dudaklarım aralandı.

Silahını çıkardığında, Winter geriye doğru sıçradı. Silah patlarken onun önüne koştum.

27
Lia

Winter'ın önüne atlarken tereddüt etmemiştim. Çünkü benim için tehlike oluşturduğunu görürse Adrian'ın onu öldürmekten çekinmeyeceğinden hiç şüphem yoktu.

Silah sesi havada yankılandığında, acıya hazır olarak gözlerimi kapattım.

Hiçbir şey hissetmedim.

Ona döndüğümde çılgın bakışlarım Winter'ı buldu. Titremesi ve soluk teni dışında, vurulmuş gibi durmuyordu.

Güçlü kollar beni arkamdan kucaklayıp etrafımda döndürdüğünde Adrian'a baktım. Kaşları çatılmıştı, dudaklarında kurumuş kan vardı. Hırpalanmış ve yaralıydı, her zamanki gibi soğukkanlı olmasa da hayattaydı.

Geri dönmüştü.

Aman Tanrım. Dönmüştü ve yaşıyordu.

"Ölmek gibi bir arzun mu var, Lia?" Beni sarstı, tehditkâr ve acıya benzer bir ifadeyle kaşlarını çattı. "Neden kurşunun önüne atladın? Son ânda yönünü değiştirmeseydim vurulacaktın."

"Ben... Winter'a zarar vermene izin veremezdim."

"Elinde lanet bir şırınga var."

"Bana zarar vermeyecekti."

Kolya içeri girip Winter'ın elinden şırıngayı kaptı. Mücadele etmedi, istese de yapamazdı. Silahına el koyulmasına izin verdi. Adrian'ın yönetimdeki ikinci adamı, Winter'ın kollarını arkasına çekip tek eliyle bileklerini hapsederken kadının yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

"Bunu kastetmemiştim. Lütfen canımı yakma." Başını sallarken gözleri benimkilerle buluştu. "Lia, lütfen."

Kendimi Adrian'ın kollarından kurtarıp onlara döndüm. "Kolya, bırak onu."

Hareket etmedi. Bakışları patronununkilerle buluştuğunda ben de dikkatimi kocama yönelttim.

"Adrian... Kolya'ya onu bırakmasını söyle."

Ciddi bakışları Winter'ı yakından inceliyordu, belli ki neden uyanık olduğunu anlamaya çalışıyordu. "Onun tehlike teşkil etmediğinden emin olana kadar olmaz."

"Etmiyor."

"Bunu bilmiyorsun." Kocam belime sıkıca sarılarak beni yanına çektikten sonra Kolya'ya seslendi. "İkinci bir emre kadar gözünü onun üzerinde tut."

Gitmek için döndüğünde arkasına bakmadan konuştu, "Yan'la Boris'e cenazelerini planlamalarını söyle."

Ardından beni odadan ve konukevinden dışarı sürükledi. Kıvranıp kurtulmaya çalışsam da Adrian'ın sıkı tutuşu hareket etmemi önemli ölçüde engelliyordu.

Eve girdiğimizde, sürekli kıpırdandığım için beni serbest bıraktı.

Ayaklarım yere bastığımda elimi belime koydum. "Senin sorunun ne? Winter yanlış bir şey yapmadı."

"Senin yerini alabileceğini düşündü. Benim dünyamda yanlış sayılması için bu kadarı yeter."

"*Ben* yaptım. Onu ikna eden bendim, bu yüzden birini cezalandırmak istiyorsan beni cezalandır."

"Ah, seni cezalandıracağım, Lia ve bunun Winter'la hiçbir ilgisi olmayacak." Beni dirseğimden tuttu. "Burada ne işin var? Sana emrettiğim gibi Rusya'da kalmalıydın."

"Ve sabırla ölüm haberini mi beklemeliydim?" Parmağımı göğsüne bastırdım. "Bunu asla yapmazdım. Sana yardım edebilme imkânım varken yerimde öylece oturamazdım."

"Kendini Lazlo'ya ifşa ederek mi bana yardım ettin? Şimdi seni rahat bırakacağını mı sanıyorsun?"

"Bunların hiçbiri umurumda değil. Düşünebildiğim tek şey, seni canlı geri almaktı." Sesim çatladı, dün gece karşı koyduğum yaşlar gözlerime hücum etti. "Bana bunu nasıl yaparsın? Sanki hiçbir şey ifade etmiyormuşum gibi beni nasıl geride bırakırsın?"

"Hiçbir şey mi?" Çenesi de sesi de gerildi. "Hiçbir şey ifade etmeseydin senin için ölüme yürümezdim."

"Senden benim için ölüme yürümeni kim istedi? Ne zamandan beri kahramansın? Sen kötü adamsın, o yüzden öyle davran ve yaptıklarının sorumluluğunu üstlen."

"Yaptıklarımın mı?"

"Beni, dozumu alamadığımda iş göremeyeceğim kadar sana bağımlı hâle getirdin. O yüzden gidebileceğini ve benim de mücadele etmeden gitmene izin vereceğimi dü-

şünmeye bile kalkma." Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akarken, sözlerimin ardındaki baskı boğazımı tıkıyordu.

"Lenochka..." Bana uzandığında dokunuşundan uzağa çekildim.

"Bana Lenochka deme. Şu an sana kızgınım. Arabanın peşinden koşup yetişemediğimde kafamdan geçen senaryoların sayısı hakkında bir fikrin var mı? Seni son görüşüm olduğunu, dul kalacağımı, Jer'in yetim kalacağını sandım. Beni de kendinle birlikte öldürür, kurtarmak için onca zaman ve emek harcadığın hayata son verirdin. Ne umuyordun ki? Seni unutacağımı, sanki sen hiç içinde olmamışsın gibi hayatımın parçalarını toplayacağımı mı?"

"Zamanla, evet. Başından beri istediğin bu değil miydi? Benden uzakta bir hayat."

"Aptal. Kahrolası *aptal*. Hayatıma anlam katan kişi sen olduğun hâlde senden ayrı yaşayabileceğimi mi sanıyorsun?" Burnumu çektim. "O sözleri sadece korkularım yüzünden söyledim, asla gerçekten kastetmedim."

Morlukların yüzünde oluşturduğu haritaya rağmen genelde vahşi olan gözleri yumuşadı. "Kastetmedin mi?"

"Hayır! Peki ya sen? Devam etmemi gerçekten istiyor muydun? Ya kendime başka bir adam bulsaydım, ha?"

Çenesini sıkarken tüm yumuşaklığı kayboldu, gözleri yoğun bir grilikle öfkeye boğuldu. "Kolya onu öldürürdü."

"Hepsini öldürmesi mümkün değil."

"Öldürebilir."

"O zaman onlarla Kolya'dan gizli buluşurdum."

"Lia..." diye uyardı.

"Ne, Adrian? *Ne*? Devam etmemi isteyen sendin."

"Siktir et." Kolunu belime dolayarak beni kendine çekti, sertçe nefes alırken bedenimi güçlü göğsüne yasladı. "Başka bir erkekle olmanı isteyeceğimi mi sanıyorsun? Bu kendi ellerimle kendimi deşmek gibi bir şey. Sen benimsin ve sadece benim kalmanı istiyorum, başkasının değil."

"O zaman bir daha beni bırakacağını söyleme. Sen benim son durağımsın ve devam etmeyi değil, kalmayı planlıyorum."

"Sen de benim son durağımsın."

Sesindeki hassasiyet ve kararlılık kalbimi hoplattı, midemi burktu. Birbirimizin varlığının tadını çıkararak birkaç saniye öyle kaldık. Kariyerim bittikten sonra hastanede yaptığım gibi ona sarılmak, göğsünde ağlamak istiyordum.

Uzun yıllar geçmiş olsa da o anıya hâlâ ona âşık olmaya başladığım ân olarak hatırlıyordum. Bale hayatımda anlam ifade eden tek şeydi, onu kaybettiğimde amaçsız hâle gelmiştim. Her şey işe yaramaz ve boş geliyordu.

Adrian istisnaydı.

Yalnızca boşlukları yavaşça doldurmakla kalmamış, kaçmama da izin vermemişti. Benim kalkanım olmuştu, zırhı çizip yok etmeye kalktığımda bile kalkanım olmayı sürdürmüştü.

Derince iç çekti. "Şimdi işlerin daha da kötüye gideceğini hesaba katmalısın."

Gözlerimi kırpıştırarak hayallerimden sıyrıldım. "Nasıl daha kötü?"

"Kuşkusuz, Lazlo senin varlığını ondan bilerek sakla-

dığımı düşünecek. Sergei ve birlikteki herkes ikimizi de yakından takip edecek. Bir de şerefsiz Luca var. Kimse nerede saklandığını bilmiyor."

Avucumu göğsüne koyup hafifçe okşadım. Ona dokunmayı, onu hissetmeyi, gerçekten burada olduğundan ve ölmediğinden emin olmayı bırakmak istemiyordum. "İyiye gitmeden önce ancak bir süre kötüleşebilir."

Parmak uçlarıyla yanağımı okşadı. "Yerinde olsam bu kadar iyimser olmazdım, Lenochka."

"Öyleyim. Bahsettiğin her şey korkutucu olsa da hiçbiri beni seni kaybetme düşüncesi kadar korkutmuyor. Birlikte olduğumuz sürece her şeyin üstesinden gelebilirim."

"Öyle mi?"

"Kesinlikle." Parmaklarımı dudağındaki kesikte gezdirip kaşlarımı çattım. "Çok acıyor mu?"

"Seni bir daha asla görmemek ya da seni korumasız bırakmak düşüncesi kadar acıtmıyor."

"O zaman bir daha *asla* öyle düşünme. Ciddiyim, Adrian. Denesen de benden kurtulamazsın. Evlenirken yeminler ettik, onları tutmaya niyetliyim."

"O yeminlerden hoşlanmadığını sanıyordum."

"Hoşlanmadığımı nereden çıkardın?"

Tek kaşını kaldırdı. "Seninle evlenmemem için bana yalvarman gerçeğinden."

"Ben hâlâ kariyerimin bitişinin yasını tutarken, benimle konuşmadan beni buna zorlamandan nefret etsem de seninle evlendiğim için asla pişman olmadım. Er ya da geç olması gerekiyordu."

"Tıpkı sana söylediğim gibi. Benim dediğime geliyorsun."

"Kapa çeneni." Parmak uçlarımda yükseldim, o da dudaklarımı onunkilere değdirebilmem için başını eğdi.

Yaşlar hâlâ göz kapaklarıma yapışmış olsa da bunlar mutluluk gözyaşlarıydı. *Rahatlama* gözyaşları.

Çünkü dünün aksine, sonunda nefes alabiliyordum. Beni o kar fırtınasında geride bıraktığı ândan beri mahrum kaldığım havaya sonunda kavuşmuştum.

Şimdi oksijenimi geri almıştım.

Adrian'ın onaylamayacağı yöntemlere başvurmak zorunda kalsam bile onu elimde tutmaya niyetliydim.

Kocamın bilmediği şey, beni korumaya kararlı tek kişinin kendisi olmadığıydı. Ben de onun için aynısını yapardım.

Gerekirse hayatım pahasına.

28
Lia

Winter'ı avuttuktan, rahat olduğundan –ve Kolya'nın onun cehennemden gelen gardiyanı olmadığından– emin olduktan sonra günün geri kalanını Adrian ve Jeremy ile geçirmiştim.

Oğlumuz babasının neden yaralandığını sorduğunda, ona kötü adamların vurduğunu söyledim. Kocam buna kaşlarını kaldırsa da bir şey demedi.

Ancak akşam Adrian, beni Jeremy'yi uyutmam için bırakıp ofisine gitti. Ne yapacağını çok iyi biliyordum, öylece oturup bunun olmasına izin vermeyecektim.

O yüzden Jer uykuya dalar dalmaz ofisine gidip kapısını çalmadan içeri girdim. Kolya, Boris ve Yan katı duruşlarıyla tek sıra halinde dikilirken, Adrian masasının arkasında oturuyordu.

"Burada ne yapıyorsun, Lia?" Kocam, içeri dalmamdan duyduğu hoşnutsuzluğu gizlememişti. Zorunluluk dışında adamlarının etrafında olmamdan hiç hoşlanmıyordu.

Geçmişte Yan'ın arkadaşlığından keyif alırken, Adrian'ın işinden uzak durmayı kendime görev edinmiştim. Ofisinde kaç kez bulunduğumu sayabilirdim, çoğu seksle ilgiliydi.

Mafya dünyasına karışmamak için çok uğraşsam da bunun çok geç olmadan bana yetişeceğini bilmeliydim. Belki de uzak durmak yanlış seçimdi. Kökenlerimin hayatımda bir rol oynayacağını fark etmeliydim.

Omuzlarımı dikleştirip Adrian'ın masasına doğru adımı attım, bir nevi arkamda duran adamların ön saflarına geçmiş gibiydim. "Ne yapmayı planladığını biliyorum ve buna izin vermeyeceğim."

Adrian, durmadan önce işaret parmağını tahta yüzeye birkaç kez vurdu. "Ne yapacağımı düşünüyorsun?"

"Beni eve getirdikleri için Yan'la Boris'i cezalandıracaksın. Bu onların suçu değildi. Ben ısrar ettim."

"Peki," dedi ilgisizce. "Şimdi gidebilirsin."

"Onlara zarar vermeyeceğine dair bana söz verene kadar olmaz."

"Lia..." Çenesinde bir kas gerildi, öfkesini dizginliyor gibi görünüyordu. "Burada senin sözün geçmez."

"Evet geçer. Ben senin karınım, bu da beni senin kadar söz sahibi yapar. Yan'la Boris'i planıma uymaya ikna etmeseydim o sandalyede oturuyor olmazdın."

"Doğrudan emirlerime karşı geldiler, itaatsizlik gösterdiler."

"Senin için!"

"Ve bu seni tehlikeye attı."

"Sorun değil," dedi Yan arkamdan. Sesinden gülümsediği belliydi. "Buna hazırlıklıydık."

"Dayanabiliriz," diye katıldı Boris.

"Eh, ben dayanamam. Benim başlattığım bir şey için cezalandırılmanıza izin vermeyeceğim." Adrian'a baktım. "Yani?"

Parmaklarını keskin çenesinin altında birleştirdi, yüzü de sesi de hâlâ ifadesizdi. "Yani ne?"

"Onlara zarar vermeyeceğine söz verecek misin yoksa sen söz verene kadar bütün gece burada mı kalayım?"

"Lia..."

Masasının önündeki koltuğa çöküp kollarımı kavuşturdum. "Anlaşılan kalıyorum. Bana aldırmayın. İşinize devam edebilirsiniz."

Adrian gözlerini üzerime dikti, ben de gözlerimi kırpmadan ona baktım. İkimiz de geri adım atmayı reddederek dakikalarca öyle kaldık. Eski Lia olsaydım şimdiye kadar onun yoğun, merhametsiz bakışlarından korkardım. Çatışmayı bitirip onun acımasız sertliğinden kaçmak isterdim.

Kimliğimi kaybetmek ve tamamen farklı bir insan olarak yaşamak bana içimdeki gücün yerini öğretmişti. El değmemiş yanlarıma ulaşıp onları canlandırmayı. Ayrıca, Adrian bu ayrıcalığı ölümü seçmek için kullandıktan sonra ona hayatlarımız üzerinde tam yetki vermeyi bırakmıştım.

Geçmişe, zihinsel sorunlarıma rağmen ve kimin kızı olduğuma bakmadan benimle evlenmişti. Şimdi bunun gerçekte ne anlama geldiğini, beraberinde gelen sonuçları öğrenecekti.

"Dışarı çık." Sesi sınıra geldiğini gösteriyordu.

"Önce bana söz ver."

"Lia."

"Adrian."

"Bunu göz ardı etmeyeceğimi biliyorsun, değil mi?"

Sözlerinin ardına saklanmış vaat karşısında omurgamdan aşağı ani bir ürperti indi. Ona karşı geldiğim için cezalandırılmaya hazırdım ancak yine de bunu duymak tamamen farklı bir etki yaratıyordu. Gelgelelim, bu beni burada olma sebebimden vazgeçirmedi. "Umurumda değil."

Kocam nefesini bırakmadan önce dudakları inceldi. "Peki."

"Peki, ne?"

"Onlara zarar vermeyeceğim."

"Söz veriyor musun?"

"Veriyorum. Bu küçük şovun bedelini ödeyeceğinin de sözünü veriyorum."

Ayağa kalkıp saçımı omzumun üzerinden geriye attım, sonra elimi masasına koyarak öne doğru eğildim. Böylece yüzüm onunkinden yalnızca birkaç santim uzaktaydı, dekoltemi görebilirdi.

"Bana uyar."

Alevlenen gözleri çılgına döndüğünü gösteriyordu. Beni masaya çekip tam burada ve şimdi becermeden önce geri çekildim.

Yine de hemen oradan ayrılmadım. "Ayrıca, Winter'ın gitmesine de izin veriyorum."

"Hayır."

"Neden? Hiçbir şey yapmadı."

"Sana benziyor. Gözetim altında olmadan ortalıkta do-

laşmasına izin veremem. Bunu yaparsam başkaları onu kendi çıkarları için kullanır."

"Başkaları derken kimden bahsediyorsun?"

"*Luca* gibilerinden."

Sesindeki şiddete karşı yutkundum. "İyi o zaman. Yani, peki. Ama onu hapis tutamayız. O masum."

"Hapis kalması gerekecek."

"Ne zamana kadar?"

"Onu nereye postalayacağıma karar verene kadar."

"Onu hiçbir yere *postalamıyorsun*. O bir insan, büyükbaş hayvan değil."

"Gerekli olduğunu düşünürsem *postalarım*."

Duruşumu genişleterek ona ters ters baktım. Bu adamı gerçekten sevsem de bazen bu kadar duyarsız olması beni deliye çeviriyordu. Demeye çalıştığım, çoğu zaman duyarsızdı. Olmadığı anlar çok nadirdi.

Neden normal birini sevememiştim ki?

Ah, doğru. Çünkü benim de normalle uzaktan yakından alakam yoktu.

"Winter'la zaman geçireceğim." Bir şey söylemesine izin vermeden arkamı dönüp oradan ayrıldım.

Mutfağa gidip, çorbayı ve Ogla'nın akşam yemeği için yaptığı jambonlu güveci ısıttım. Bir tepsiye elma ile birlikte hazırladıklarımı yerleştirerek mutfaktan çıktım.

Konukevinin girişinde Fedor'la başka bir koruma beni karşıladı ama beni durdurmaya cesaret edemediler. Adrian Sergei tarafından serbest bırakıldığından beri hepsinin bana bakış açıları değişmişti. Rusya'dan ayrılmadan önce

benden nefret ediyormuş gibi duran Kolya bile döner dönmez bana teşekkür etmişti.

Sanki onlara karşı bir tür saygı kazanmış gibiydim.

Yan, her zaman benim tarafımda olmuş olsa da diğer herkes Adrian'a körü körüne sadıktı. Sanırım kararının ne kadar aptalca olduğunu, onu gerçekten kaybedebileceklerini anlamışlardı.

Ben onu gerçekten kaybedebilirdim.

Bu düşünce bende tekrar ağlama isteği uyandırmasına rağmen o yoldan gitmeyi reddederek derince nefes aldım.

Winter'ı odasında dizlerini göğsüne çekmiş bir şekilde yatağında otururken buldum. Beni görünce başını kaldırdı, mavi gözlerinde umut ışığı parlıyordu.

"Artık gitmekte özgür müyüm?"

Yatağın yanındaki koltuğa oturup tepsiyi komodinin üzerine koydum. "Korkarım ki hayır."

"Ama söz vermiştin."

"Ve bu sözü tutacağım ama şu anda değil, Winter. Bana benzerliğin seni doğrudan tehlikeye atıyor. Beni incitmek isteyen ve bunu senin aracılığınla yapmaktan çekinmeyecek insanlar var."

Dizlerine daha sıkı sarıldığında parmak boğumları beyazladı. "Ben... Tüm günlerimi burada tıkılı geçiremem. Delirecekmiş gibi hissediyorum."

"Jeremy ve benimle kalabilirsin. Pek eğlenceli sayılmayız ama hiç yoktan iyidir."

Başını iki yana eğerek bana büyük bir ilgiyle baktı. "Bütün bunları neden yapıyorsun?"

"Neyden bahsediyorsun?"

"Bana yardım etmeyi."

"Çünkü yalnız kalmanın nasıl bir his olduğunu, kafanın kendine ve sana nasıl eziyet edebileceğini biliyorum."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Benim gibi biriyle ilgilenmemelisin."

"Bu çok saçma. Herkes ilgilenilmeyi hak ediyor." Yiyeceklerin üzerini açtım.

"Hadi, ye."

Tereddütlü bir şekilde elini uzattı. Sonra çorba kasesini kavrayıp kaşıkla uğraşmadan doğrudan çorbayı içmeye koyuldu ve birkaç saniyede bitirdi. Sıra jambon güvecine geldiğinde acele etmedi, yavaşça yedi.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diye sordu, ısırıklarının arasında.

"Tabii."

"Hâlâ kocandan kaçmak istiyor musun?"

"Hayır," dedim ve bunu söylerken içtendim.

"Neden?"

"En başından beri ondan hiç ayrılmak istememiştim. Ben sadece... Kaybolduğum bir noktadaydım, ondan ayrılmanın doğru seçim olduğunu düşündüm. Bunun doğru olmadığını fark etmem, sonunda gerçek önceliklerimin ne olduğunu görmem oldukça zaman aldı."

"Ne güzel." Hafifçe gülümsedi. "Keşke bir sonraki öğünüm dışında önceliklerimin ne olduğunu bilseydim."

"O noktaya ulaşacaksın. Sana yardım edeceğim."

"Edecek misin?"

"Kesinlikle. Herkes ikinci şansı hak eder." Elmayı alıp kesmeye başladım. "Bana kendinden biraz daha bahset."

Gecenin büyük bir bölümünü konuşarak geçirdik. Winter bana yetiştirilme tarzını, hayatın ne kadar zor olduğunu ve benimle tanışana kadar sürekli intihar etmeyi düşünse de bunu yapacak cesareti kendinde bulamadığını anlattı.

Kalbim onun için ve genç yaşına rağmen yaşadığı onca kötülük için sızlıyordu. Ben de bale ve baleyle ilgili her şey hakkında konuşmaya başladım.

Kırık kaval kemiğimle ilgili kısma geldiğimde Winter bana sarıldı. Hayatımın o kısmını geride bıraktığımı düşünsem de hatırladığımda gözlerimde yaşlar birikmişti, ağlamamak için derin nefesler almak zorunda kaldım.

Lia olmaya geri döndükten sonra terapide bana çok yardımcı olduğu için Dr. Taylor'ı görmesini önerdim.

Esnediğinde isteksizce yanından ayrıldım, en azından yarın Jer ve benimle bahçeye gelebileceğine dair söz vermiştim.

Ana evde, boş tepsiyi mutfak tezgahına koyduktan sonra tabakları bulaşık makinesine dizdim.

"Ben hallederim."

Ogla'nın monoton sesi üzerine elimi göğsüme bastırarak olduğum yerde sıçradım. "Beni korkuttun. Biraz ses çıkarır mısın?"

Yaşlı kadın, imzası olan kendini beğenmiş ifadesiyle bana bakıyordu.

Onu görmezden gelerek her şeyi bulaşık makinesine koymaya devam ettim, ardından çalıştırma düğmesine bastım. Ogla avuçlarını karnına yerleştirmiş, bir şahin dikkatiyle her hareketimi izliyordu, tek kelime etmedi ya da gitmeye yeltenmedi.

İlk kez isteyerek benimle gereğinden fazla zaman geçiriyordu. Genellikle beni geride bırakıp işine devam etmeye hazır olurdu.

Tezgâha yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Söyleyecek bir şeyin varsa devam et, söyle ve ikimizi de meraktan kurtar. Bu Winter'la ve Adrian'ın onu hapis tutmayı planladığıyla ilgiliyse-"

"Teşekkür ederim."

Çenem yere çarpabilseydi, bu hemen şimdi olurdu. "Az önce ne dedin? Sanırım gaipten sesler duymaya başladım."

"Patronu geri getirdiğiniz için teşekkürler. Böyle bir şeyi yapabilecek tek kişi sizdiniz."

Kendi tükürüğümle boğulmamak adına yutkundum, sonra boğazımı temizledim. "Ben... Her kadının kocası için yapacağı şeyi yaptım."

"Hayır, bundan daha fazlasını yaptınız." Duraksadı. "İlk başta sizin onun için yanlış seçim olduğunuzu düşünmüştüm."

Ona gözlerimi kıstım. "Kristina'yı tercih ederdin, değil mi?"

"Evet."

"Vay. Dürüstlüğün kırıcı."

"Bay Volkov için en mantıklı seçim oydu, siz ise... Eh, çoğunlukla ilgisizdiniz. Bu yüzden onun büyük bir hata yapmış olabileceğini düşündüm. Ancak yıllar geçtikçe onun için en uygun kişinin siz olabileceğinizi fark ettim."

"Neden?"

"Çünkü onu olduğu gibi kabul ediyorsunuz. Bunu ailesi bile yapmamıştı."

Merakım arttı ve duruşum biraz daha dikleşti. "Ailesi hayatta olduğu zamanlardan beri buradasın, değil mi?"

"Doğru."

"Üvey annesinden beri mi?"

"Evet."

"Onunla ilişkisi nasıldı?"

"Sizinle Jeremy'ninki gibi, şarkı söyleme ve dans etme kısmı olmadan."

"Mahrum kalmış." Gülümsedikten sonra sesimi yumuşattım. "Ya onunla annesinin ilişkisi nasıldı?"

"İyi değildi. Onu yalnızca babasına karşı kullanırdı."

"Babası da buna izin mi veriyordu?"

"Etraftayken vermese de değilken onu durduramadı."

"En azından babasıyla ilişkisi iyiydi."

"Tam olarak değil. Rahmetli Bay Volkov'un... Daha çocukken Patron'dan pek çok beklentisi vardı."

"Ailesinin bu kadar acımasız olduğuna inanamıyorum. Sanırım onu bugünkü hâline getiren şey de bu oldu."

"Evet. Patron, annesinin ölümünden bu yana bir çocuğun vücuduna hapsolmuş bir yetişkin oldu ve büyüdükçe daha da içine kapandı." Onunla tanıştığımdan beri ilk kez gözlerinin etrafındaki sert çizgiler yumuşadı. "Size kadar."

"B-bana mı?"

"Sizin için bir şeyler yapmak adına elinden geleni yaptı. Siz gelmeden önce Kolya'yla ben bu konuda ne kadar söylensek de normal zamanlarda yemek bile yemiyordu. Sonra size götürmek için beslenme çantası hazırlamamı istedi. Ondan sonra en azından akşam yemeği yemeye başladı. Ve

evlendiğinizden beri sizinle kahvaltı ve öğle yemeği yemek için de zaman ayırıyor."

"Bunu bilmiyordum."

"Onda değiştirdiğiniz birçok şey var."

Daha fazlasını öğrenmek isteyerek ona yaklaştım. "Ne gibi?"

"Duygular. Onları bastırmayı kendine görev edinmişti ama siz onları dışarı çıkarıyorsunuz. Yine de bir noktada, duygularının çoğu kendini öfke olarak gösteriyordu."

"Eh, beni de kızdırdı."

Dudakları gülümsemeyi andıran bir şekilde kıvrılsa da tam olarak gülmedi. "Eminim yapmıştır."

"Teşekkürler, Ogla."

"Ne için?"

"Ailesinin yanında olduğun için. Onun yanında olduğun için."

"Ödenecek bir bedel olsa bile onun hayatını kurtardığınız için size teşekkür etmesi gereken kişi benim."

"Ödenecek bir bedel mi?"

"Sergei'yle Lazlo bunu göz ardı etmeyecekler. Elbette bunu biliyorsunuz."

Biliyordum. Bu yüzden onlardan önce bu konuda bir şeyler yapmalıydım.

Saldırmak en iyi savunma biçimiydi.

Bu plandaki en zor şey, buna Adrian'ı dahil etmek olacaktı.

Yine de eşlere özgü cazibemi kullanacaktım. İçimdeyken ya da beni becerdikten sonra Adrian'ın gardı biraz düşüyordu, bunu kendi avantajıma kullanmaktan çekinmeyecektim.

29
Lia

Birkaç gün sonra, Winter'ı, Dr. Taylor'a götürmek için ısrar ettim.

Tabii ki, Adrian'm despot tarafı bundan hoşlanmamıştı. Beni gözetleyen herhangi birinin bir kopyam olduğunu anladığı anda güvenliğimin daha da tehlikede olacağını söylemişti.

Bu yüzden Winter'la benim farklı giyindiğimizden emin oldum, saçlarını parlak bir sarıya boyamasına yardım ettim. Saç rengi gibi basit bir faktörün insanı bu kadar çok değiştirebilmesi tuhaftı. Yanında durduğumda ve beraber aynaya baktığımızda, aramızda çok daha az benzerlik vardı.

Aslında Winter'dan biraz daha kısaydım, koyu renkli saçlarım yüzümü yumuşak gösteren bir şekilde çerçeveliyordu. Gözlerimin mavisi ışıltılıydı, neredeyse ölçülü bir biçimde öne çıkıyordu. Hiçbir zaman delici ya da ikna edici bir bakışım olmamıştı. Öte yandan Winter saçlarını atkuyruğu yapmıştı, bu da benim biraz makyajla ön plana çı-

kardığım elmacık kemiklerini belirginleştiriyordu. Gözleri de sıra dışı bir maviydi; ancak şu ana kadar hepsi yüzeyin altında saklanmış gibi görünüyordu.

İçinde bir şeyleri biriktirdiğinden neredeyse emindim. Uzak bakışlarından, bazen aklına sığınmasından anlayabiliyordum. Kaybolmuş hissetmenin ne demek olduğunu anlayan biri varsa o da bendim.

Winter'ın o uçurumun tepesinde yaşadığım gibi ruhsal bir çöküşün eşiğinde olmadığından emin olmak için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

Kolumu onunkine dolarken aynadan ona gülümsedim. "Hazır mısın?"

"Dışarı çıkmak için, evet. Psikoloğu görmek için, bilmiyorum."

"Hazır değilsen seni zorlamayacağım. Bu adımı kendin atmadığın sürece kimse sana yardım edemez. Ancak izin verirsen yanında olmak istiyorum."

Paltosunun –benim paltomun– yakasına dokundu. Benimkileri giymek zorunda kalmasın diye onu kendi kıyafetleri için alışverişe götürmeyi zihnime not ettim. "Bunu yapmak zorunda değilsin, Lia. Bana normalmişim gibi davranıldığı için minnettarım."

"Sen normalsin. Biri sana aksini söylerse, bunun yanlarına kalmasına izin vermem."

Hafifçe gülümsedikten sonra başını salladı. "Tamam. Hazırım."

Winter'ın güvende olduğu evdeki odasından çıktık. Aşağıya indiğimizde, bedeni kasılarak bana doğru sokuldu.

Tepkisinin ardındaki sebep, çıkışın yanında dikiliyordu.

Yan, bir eliyle sigarasından bir nefes alıp diğer eliyle silahının şarjörünü kontrol ederken çevresine aldırış etmiyordu. Gün ışığı aralık kapıdan sızıyor, yüzüne sert bir gölge düşürüyordu. Yan güzel olsa da ciddi olduğunda gerçekten korkutucu görünebiliyordu. Özellikle de onu tanımayanlara karşı.

Onu yatıştırmak adına Winter'ın elini okşadım. Genellikle Adrian'dan ve tüm adamlarından korkardı; ancak bu saklanma dürtüsünü yalnızca Yan göründüğünde yaşıyordu. Bir dakika... Aralarında benden gizli bir şey mi olmuştu? Onu incitmiş olamazdı, değil mi?

Hayır. Arkadaşım böyle bir şey yapmazdı.

Boğazımı temizledim, Yan başını kaldırsa da silahını saklamak yerine şarjörü yerine oturtarak bir gösteri yaptı. Dikkati Winter'a odaklanmış durumdaydı. O ise gözle görülür şekilde titredi, dudakları aralanmıştı.

Ön kapıya yaklaştığımızda, Boris'in direksiyon başında olduğu arabayı işaret ettim. "Sen önden çık."

Dışarıya aceleyle koşarken kendi adımlarına takılıyordu, gözleri hâlâ Yan ve silahının üzerindeydi. Yanından geçtiğinde, Yan kadının yüzünü anında kıpkırmızı yapan bir duman bulutu üfledi. Winter, arabaya varana kadar durmadı.

O işitme mesafesinden çıktığı ânda Yan'ı ceketinin kolundan tuttum. "Ne halt ediyorsun?"

Sırıttı. "Aptalca bir şey yapmaya kalkışmasın diye içine Tanrı korkusu yerleştiriyorum."

"Yapmaz."

"Bunu bilmiyorsun."

"Şu anda kulağa tıpkı Adrian gibi geliyorsun."

"Hey! Ben daha gencim. Sesim onunki gibi olamaz. Ayrıca, tamamen haksız da değil. Winter tuhaf görünüyor."

"Çünkü korkmuş ve evsiz. Bu durumda kim olsa tuhaf görünürdü. Durumu daha da kötüleştirmeyi bırak."

"Bakarız."

"Ciddiyim, Yan."

"Ben de ciddiyim. Herhangi bir tehdit oluşturursa onu alnının ortasından vururum." Dışarıyı işaret etti. "Gitme zamanı."

Evden çıkarken başımı salladım. Winter, muhtemelen Boris'le aynı araçta olmak isteyip istemediğini düşünerek arabanın yanında kıpırdanıyordu. Ancak Yan'ı görünce titreyen parmaklarla kapıya uzandı ve içeri girdi.

Yan onu izlemek için başını eğdiğinde, parmaklarımı yüzünün önünde şaklattım. "Kes şunu."

Omuz silkip yolcu koltuğuna oturdu. Winter'a katılmak üzereydim ki küçük bir ses bana seslendi, "Anne!"

Jeremy bana sarılırken çömeldim. Burnumu başına yaslayıp marşmelov kokusunu içime çektim. "Seni özleyeceğim, meleğim."

"Sorun değil, anne. Babamla oynarım."

"Eminim oynarsın." Doğrulup Jeremy'nin arkasında duran Adrian'a baktım.

Çatık kaşları güzel yüz hatlarını ele geçirmişti, omuzları gerginlikle dikleşmişti. Ona kalsa, beni yatağa zincirler ya

da en azından benimle gelirdi. Ancak Bratva'da yaşananlar yüzünden yakından inceleniyordu, bugün birliğin kralları tarafından ziyaret edilecekti.

Ama ben Winter'la dışarıdayken Jeremy'yle oynayacağını da söylemişti.

Jeremy'nin saçını okşadıktan sonra Adrian'a doğru bir adım atıp elimi göğsüne koydum. "Sorun olmayacak."

Belirsizce homurdansa da bir şey söylemedi.

"Adrian... Sana sessiz muamelenden hoşlanmadığımı söylemiştim."

"Sessiz muamele değil. Sadece senin dışarıda ve tehlikede olmanı istemiyorum."

"Olmayacağım. Boris'le Yan'a bu kadar mı az güveniyorsun?"

"Emirlerime karşı geldikten sonra, evet, daha az güveniyorum. Bu yüzden Fedor'la diğer ikisini ayrı bir arabayla gönderiyorum."

"Buna şaşırmadım bile."

"Olması gerektiği gibi."

Ağzının köşesindeki kesiği yeniden açmamaya dikkat ederek dudaklarımı onunkilere dokundurdum, Adrian kolunu belime dolayıp ben inleyerek ağzımı açana kadar alt dudağımı kemirdi.

Beni bıraktığında başım dönüyordu. Adrian'ın dudakları kulağımı buldu ve fısıldadı, "Uslu ol."

Alt dudağımı ısırdım. "Bunun için ödüllendirilecek miyim?"

"Ne kadar uslu olduğuna bağlı," sesi karanlık bir hakimiyetle kısılmıştı.

Jeremy ceketimi çekiştiriyordu, Adrian gönülsüzce gitmeme izin verdi. Oğlumu son kez öptükten sonra arka koltuğa, Winter'ın yanına oturdum. Aracın en uzak köşesine yapışmıştı, dikkati silahını kucağına koymuş olan Yan'daydı. Onu dürtsem de fark etmemiş gibi yaptı. Arkadaşım hakkında bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama bazen tam bir pislik olabiliyordu.

Yolculuk sırasında Winter'ın dikkatini, öndeki iki adamdan ve arkamızdan gelen arabadan uzaklaştırmaya çalıştım. İlk başta dinleyemeyecek kadar korkmuş görünse de zamanla konuşmaya başladı.

Köşeyi dönerken gözüme bir şey takıldı. Pencereden dışarı baktım çünkü az önce siyah deri kıyafetler giyiniş, siyah beyzbol şapkası ve maske takan, motosiklete binip filmli camlara rağmen arabamıza bakan bir adam gördüğüme yemin edebilirdim.

Kalabalığı ve arabaları incelemek adına kendimi zorlasam da ondan hiçbir iz yoktu.

Bu hayal gücümdü, değil mi? Eğer öyle değilse, sanırım az önce Luca'yı görmüştüm.

30
Lia

Bir partideydik.

Tam olarak parti sayılmazdı ama ona benzer bir şeydi. Sergei, Bratva'nın ve Luciano ailelerinin birleşmesini kutlamak adına ziyafet veriyordu.

Evet, *ailem* olan Lucianolardan bahsediyordum.

Bu fikri hâlâ kafamda oturtabilmiş değildim, sanırım bunun için çok erkendi.

Adrian'ı neredeyse kaybetmemin üzerinden bir hafta geçmişti. Babamla ilk kez tanışalı, ondan bana yardım etmesini isteyeli bir hafta olmuştu.

Şu anda elini sıkıca sırtıma koyan kocam, ona daha fazla âşık olmamın sebebi olabilecek bir smokin giyiyordu. Sanki bu şekilde görünmek için doğmuş gibi, resmi kıyafetler içinde çok çekici görünüyordu. Keskin hatlarını ve dokunulmaz aurasını eklediğinizde, görülmeye değer bir manzaraydı.

Göğüs dekoltemi belli eden derin yakaya sahip, diz

boyu saten bir elbise giymiştim. Koyu mavi, cilt tonumu öne çıkarıyor, zarif görünmemi sağlıyordu. Ben giyinirken, Adrian dik dik dekolteme bakıp üzerimi değiştirmemi istemişti. Ancak zaten geç kalıyorduk, fular taktım ve arabaya biner binmez çıkardım.

Huysuzluğunun sebeplerinden biri bu olsa da asıl sebep, bu kutlamaya gelmek için ısrar etmemdi.

Sergei'nin beni görürse yalnızca daha çok sinirleneceğini, Lazlo'nun beni rahat bırakmayacağını söyleyerek buna karşı çıkmıştı. Söylediği şeyler doğru olsa da porselen bir oyuncak bebek gibi saklanmaktan bıkmıştım.

Kimliğimi geçici olarak kaybetmekten ve ardından gelen her şeyden öğrendiğim bir şey varsa o da hayatımı seyirci gibi izlemeye devam edemeyeceğimdi. Nihayetinde yanlış olsa bile harekete geçmeliydim. En azından denemiş olacaktım, oturup başka birinin benim adıma karar vermesini beklemeyecektim.

Ayrıca evlilik iki kişilikti. Adrian'ın yanında dik durmam ve Rai'ın, kocası Kyle'a yaptığı gibi ona yardım etmem gerekiyordu.

Daha önce son sözü daima Adrian söylemiş olabilirdi ama artık böyle olmayacaktı, bunu buraya gelmekte ısrar ederek kanıtlamıştım. Dün gece kemeriyle popomu –bugün zar zor oturabileceğim bir noktaya getirene dek– kıpkırmızı yaptığında bunun bedelini ödemiş olsam da buna değmişti.

Sergei'nin Igor ve Mikhail'le birlikte oturduğu dinlenme alanının önünde durduk. Adrian'ın elini öpmesine izin verse de sıra bana geldiğinde elini çekip bana dik dik baktı.

"Bak sen, bu Adrian'ın mantığını kaybetmesinin sorumlusu değil mi?"

Adrian'ın çenesindeki bir kas gerildi. "*Pakhan*. Sana söyledim-"

Elini kaldırarak kocamı sözsüz bir şekilde susturdu ve bana sert bir bakış attı. "Bu duruma bulaşmanla ilgili herhangi bir açıklaman var mı, Lia? Özrün var mı?"

Derince nefes aldım. "Ben sadece kurbandım, bunun için özür dilemeyeceğim. Adrian yapması gerekeni yaptı."

"Bana karşılık mı veriyorsun?"

"Sadece sorunuzu yanıtlıyorum." Ellerim çantamın üzerinde titrese de omuzlarımı dikleştirdim. "Birbirimizi kollamak ve korumak için yemin ettik, *Pakhan*. Bu yeminler benim için birliğin şeref kuralları kadar değerli. Bunun mümkün olmayacağını bildiğim için benden hoşlanmanızı istemiyorum ama lütfen durumumuzu anlamaya çalışın."

Küstahlığımdan dolayı beni cezalandırmalı mı cezalandırmamalı mı diye düşünürcesine gözlerini kıstı. Adrian, belime sarılı parmaklarını canımı acıtana kadar tenime bastırdı. Sergei'nin sıradaki sözlerinin beklentisinden mi yoksa benim konuşma şeklimden dolayı mıydı emin değildim.

Belki ikisi birdendi.

Sergei kafasını sallamadan önce birkaç saniye geçti. Başımı sallayıp Lucianolarla yapılan anlaşma için onu tebrik ettim ve geri çekildim.

Adrian başta beni bırakmasa da sonra kulağıma doğru fısıldadı, "Çok uzaklaşma ve sorun çıkarma."

"Sen de," diye fısıldayarak, onu yanağından öpmek için parmak uçlarımda yükseldim.

Şaşırdığı için ifadesi bir anlığına bocaladı. Kıymetli Bratva'sının önünde benden uzak durmayı görev edindiği için ben de aynısını yapmış ve daha önce hiç insanların içinde sevgi gösterisinde bulunmamıştım.

Ancak şimdi farklıydı. Artık dünyanın benim ona ait olduğum kadar onun da bana ait olduğunu öğrenmesini amaçlıyordum.

Kavrayışından kurtulup partiye geri döndüm.

Mekân, resmi kıyafetli bir sürü davetliyle dolup taşıyordu. Yumuşak piyano müziğinin melodisi konuşma sesleri yüzünden bir şekilde bastırılıyordu.

Sergei'nin diğer davetleri gibi bu da sıkı önlemlerle korunuyordu ve konukların oturup sohbet edebileceği açık bir barla mekâna dağılmış masalar vardı.

Eskiden bu tür davetlerden tüm benliğimle nefret ederdim. Kısmen Adrian oralarda bana bir yabancıymışım gibi davrandığı için, kısmen de kendimi her zaman yabancı, sahtekâr gibi hissettiğim içindi.

Başka bir kadının erkeğini aldığım için.

Buna rağmen sanırım artık bunların üstesinden gelebiliyordum. Her ne kadar akla yatmasa da Adrian'la her zaman birlikte olmamız gerektiğine inanıyordum.

Kristina'yla bu kadar uyumlu olmazlardı. Tıpkı benim başka bir erkekle olamayacağım gibi.

İçecek bir şeyler almak üzereydim ki Rai koridorun karşısından bana el salladı. Ben de el sallarken yarı yolda onunla ve kocasıyla buluştum.

Rai büyüyen karnını kavrayarak hızla bana doğru gelirken, Kyle dengesini sağlaması için onun kolunu tutuyordu.

Uzun boyluydu, kaslı olmasına rağmen ince yapılıydı. Kahverengi saçları ve neredeyse arkasında hiçbir duygu yokmuş gibi bazen dipsiz görünen derin kobalt gözleri vardı. Eskiden beni korkuturdu; çünkü dışa dönük bir kişiliğe sahip olsa da bunu her zaman daha karanlık, daha çarpık yanını gizlemek için bir yüzey olarak kullanıyormuş gibi gelirdi.

Rai'ın onu değiştirmeye çalışmadan kucakladığı yanı.

"Sakin ol, Prenses." Kyle onu sevimli bir şekilde azarladı. "Alışkın olduğun hızlı tempoda yürümeye devam edemezsin."

"Davul gibi olmam kimin suçu?" Onu dürttü.

"Benim mi?"

"Kesinlikle. O yüzden söylenmeyi bırak."

Gözleri haylazlıkla parladı. "Hayır."

Rai, neşeyle ona baktıktan sonra başını salladı. "Sen iflah olmazsın."

"Senin için mi? Aynen öyle, olmam Prenses." Ona gizemli bir bakışla baktığında, karısı ne kastettiğini açıkça anlamıştı çünkü boynundaki kızarıklık yanaklarına kadar uzanmıştı.

Vay canına. Kızardığını ilk defa görüyordum. Onun çok güçlü olduğunu, utanma ya da benzeri bir duygudan aciz olduğunu zannederdim.

Görünüşe göre, yalnızca kocasının yanında böyle hissediyordu. Alıştığım sert, ağırbaşlı Rai'ın aksine, şu anda inanılmaz derecede kadınsı görünüyordu.

Kyle'a dirsek atarken boğazını temizledi. "Susadım."

"Hemen döneceğim." Ona göz kırptıktan sonra bana başıyla selam verdi. "Bayan Volkov."

O gider gitmez, Rai ellerimi ellerinin arasına aldı. "Görüşmeyeli nasılsın? İyi misin?"

"Bunu benim sana sormam gerek. Hamileliğin ne kadar ilerledi?"

"İkinci üç aylık dönemdeyim ve yemin ederim kıçım tekmeleniyor gibi hissettiriyor." Gülümsedi. "Kyle durumu daha katlanılabilir hâle getiriyor."

"Yanında olduğuna sevindim."

"Ben de. O olmadan yapamazdım. Hamileliğin sırasında Adrian sana yardım etmiş miydi?"

"Olağanüstü şekilde. Her şeyle o ilgilenmişti."

"İlgisiz görünse de ben her şeyin bir paravan olduğunu düşünmeye başlıyorum. Senin için büyük amcama karşı çıkacağını kimse düşünmezdi ama o, hayatını kurtarmak anlamına gelse bile senden boşanmayı reddetti."

Dudaklarım aralandı. "Öyle mi yaptı?"

"Evet. Müttefiki olan Kirill dahil, herkes ona aptal dedi. Ancak ben? Etkilendim. Sergei bile öyle."

"Sergei mi?"

"Evet."

"Kellemi istiyor gibi görünen Sergei mi?"

"Hepsi rol. Büyük amcamın birlikten daha çok takdir ettiği bir şey varsa, o da sadakattir. Adrian sana sadakatini gösterdi. Yaptıklarının bedelini hayatıyla ödemeye hazırdı ve Sergei bunu gözden kaçırmadı. Ona zaman ver, yumuşayacaktır."

"Öyle mi diyorsun?"

"Eminim." Duraksadı. "Şimdi söyle bana, kendimi sürekli işeme isteğinden nasıl alıkoyabilirim?"

Kolunu benimkine doladığında güldüm. Rai'ın arkadaşlığını her zaman sevmiştim, onun birlikte en çok ihtiyacım olan müttefik olduğunu hissediyordum.

Bir süre onun hamileliği hakkında konuştuktan ve ona Jeremy'ye hamile olduğum zamandan ipuçları verdikten sonra boğazımı temizledim. "Sana özel bir şey sorabilir miyim, Rai?"

"Senin neyi özel olarak adlandırdığını merak ediyorum. Sor bakalım."

"Kyle'la anlaşmalı bir evlilik yaptığınızı biliyorum; ama görünüşe göre ilişkinizde her zaman eşitsiniz. Kişiliğinden dolayı mı? Yoksa o noktaya ulaşmak için bir şey mi yaptın?"

Sanki bir şeyi daha yeni çözüyormuş gibi bakışlarını üzerimde gezdirdi. "Bunun neyle ilgili olduğunu biliyorum."

"Biliyor musun?"

"Adrian'la eşit konumda olmak istiyorsun."

"O kadar bariz miyim?"

"Bir nevi. Ama hey, Kyle'la ben çok eskiye dayanıyoruz, bu yüzden dinamikler en başından farklıydı. Sen ve Adrian'la karşılaştırılamaz."

"Ama kararları her zaman o veriyor, bu konuda o kadar içine kapanık ki bazen canımı yakıyor." Çenem titriyordu. "Umursadığını biliyorum, bunu davranışlarıyla kanıtlasa da ne zaman onun gündemine aykırı bir şey sorsam, sanki tamamen farklı bir adamla karşı karşıyaymışım gibi oluyor."

"Çünkü emirlerinin yerine getirilmesine alışkın, tam tersi kötü tepki vermesine sebep oluyor. O güçlü bir adam, onu tanıdığımdan beri öyleydi."

"Bu çenemi kapalı tutmam gerektiği anlamına mı geliyor?"

"Asla." Az önce söylediğim şey küfürmüş gibi kaşlarını çattı. "Ancak geleneksel olmayan yöntemler kullanmak zorunda kalabilirsin."

"Demek istediğin şey... onu baştan çıkarmak gibi mi?"

Sırıttı. "Bu da işe yarar. Ama Adrian'ın sana nasıl bu kadar tutulduğunu bir düşün."

"Bana tutuldu mu?"

"Öyle."

"Neyime?"

"Yumuşaklığın, Lia. İnceliğin, zarafetin. Bazen sana bakarken, seni üşüttüğü için havayı bıçaklamak istiyor gibi görünüyor."

Yanaklarımda alev aldı. "Hayır, görünmüyor."

"Evet görünüyor. İlk başta, önemsiz bir şeye bağlasam da yakından bakmaya başladığımdan beri çok açıktı."

"Gerçekten mi?"

"Kesinlikle. Kısacası onu kazanmak için herhangi bir yönteme başvurmana gerek yok. Sadece kendin ol."

Kolumu okşadı. "Son zamanlarda çekinmeden açıkça konuştuğun için seninle ne kadar gurur duyduğumu söylemiş miydim?"

"Teşekkürler."

"Kirill veya Damien sana sorun çıkarırsa onları senin için bıçaklarım."

"Eminim Adrian bunu senden önce yapardı."

"Yapardı! Ayrıca Vlad için üzgünüm. Yalnızca birliğin çıkarlarını gözetse de bazen tam bir katır gibi davranabiliyor."

Evet, haklıydı. Rai'ın onun adına özür dilemesinin tek nedeni, onun ömür boyu koruyucusu ve müttefiki olmuş olmasıydı. Adrian'ı ortadan kaldırma hatta öldürme niyetiyle peşine düştüğünü bildiğime göre ona bir daha asla güvenmeyecektim.

Kocamın düşmanı benim düşmanımdı.

Rai'la biraz daha zaman geçirdim, kısa süre sonra Kyle oturması için onu almaya geldi. Bir şeyler yemek için büfeye giderken onlara el salladım, Lazlo'nun karısı Sofia ve iki erkek kardeşi gibi Luciano ailesinin bazı üyelerine başımla selam verdim.

Onlara benden bahsedip bahsetmediğinden emin olmasam da onlarla olan akrabalığımı düşünürsek, bir tepki göstermiyorlardı.

Kendimi Lazlo'yu ararken buldum, Adrian'la buraya geldiğimizden beri onu görmemiştim. Esasen onun onuruna düzenlendiği için bu toplantıyı kaçırmazdı.

Bir hafta geçmesine rağmen hâlâ babamın Don olduğu bilgisiyle nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Bunun *Baba*•'nın berbat bir versiyonu olmasıyla nasıl başa çıkacağımı.

Adrian, onu kurtarmamın karşılığında Lazlo'ya bir baba-kız ilişkisi kurmaya söz verdiğimi öğrendiğinde çok kızmıştı. Ancak bunun er ya da geç olacağı kesindi. Hiçbir sır sonsuza kadar saklanamazdı, buna Luciano ailesiyle olan bağlarım da dahildi.

Yine de bu bağlarla nasıl başa çıkacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Adrian, Rusya'dan ayrıldığımdan beri

• 1972 yapımı The Godfather filmi.

yaptığım her şeyi onaylamıyor olmasaydı, beyin fırtınası yapmama yardım edecek kişi olurdu.

"*Carina*."*

Istakozumu yutarken Lazlo'nun kendine özgü sesine karşı yüzümü ona döndüm.

Bana gülümsüyordu. Gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar, muhtemelen kocamın yaptığı gibi insanların hayatlarını mahvederek geçirdiği uzun yılları ele veriyordu.

Babam elimi tutarak, beni gülümseten bir şefkatle öptü.

"Merhaba," diye onu selamladım. "Nasılsın?"

"İyi değil. Bir kızım olduğunu öğrensem de benimle konuşmak istemiyor gibi görünüyor."

"Bu doğru değil. Sadece..." Sesimi alçaltıp kimse bizi duymasın diye ona yaklaştım.

"Sergei seninle benim aramızdakileri bilmiyor, öğrense Adrian'ı affetmez."

Onaylamaz bir ses çıkardı. "Bu ikimizi aynı fikirde yapar."

"Onu bu konuda suçlamayacağına söz vermiştin."

"Tabii ki suçlayacağım. Seni benden sakladığı için hesap verecek."

"Ama söz vermiştin."

"Bunun verdiğim sözle hiçbir ilgisi yok. Kızımla neden evlendiğini açıklamasına ihtiyacım var."

"Benimle bir ilişki istediğini sanıyordum."

"İstiyorum, bu yüzden sabırlı davranıp hamle yapmadım." Elimi avuçlarının arasına aldı, yüzündeki yara izi bunca ışığın altında bile düşündüğüm kadar çirkin görün-

* İtalyancada "güzel, tatlı." Anlamına geliyor. -ç.n.

müyordu. "Ama yapacağım, *Carina*. Sen bir Luciano'sun, ailenle tanışman gerekiyor."

"Ya hazır değilsem?"

"Bunlar senin sözlerin mi yoksa Adrian'ın mı?"

"Benim."

"O zaman hazır olmanı bekleyeceğim. Eğer Adrian yoluma çıkarsa, hiçbir şey yapmadan durmayacağım."

"Gerçekten bekleyecek misin?"

"Kendi kanımdan bir çocuk için bunca zamandır bekliyordum. Biraz daha bekleyemeyeceğimi mi düşünüyorsun?"

Bu defa içtenlikle gülümsedim. "Teşekkür ederim."

"Hayır, var olduğun için ben teşekkür ederim, *Carina*. Bu yaşlı adamın hayatını değerli kıldın. Şimdi gel de seni ailenle tanıştırayım."

"Bekleyeceğini sanıyordum."

"Bekliyorum. Ailenle tanışmanın bununla ne ilgisi var?" Lazlo beni öne çıkarıp karısı, erkek kardeşleri ve hatta onların kadınlarıyla Adrian'ın karısı olarak tanıştırdı. *Şimdilik*, kulağıma fısıldadığı gibi. Beklediğimin aksine, tuhaf değildi ve kötü niyetli görünmüyorlardı. Her şeyden çok, meraklılardı.

Lazlo'nun kardeşi ve Lucianolarm bir alt patronu olan Nicolo, ben hava durumu hakkında konuşup havadan sudan sohbet ederken beni dikkatle izliyordu. Çoktan biliyor muydu?

Lazlo, yalnızca Sergei onu çağırdığında yanımdan ayrıldı. Her zamanki toplantıları için yukarı çıkmalarını beklesem de çıkmadılar. Çok geçmeden Adrian, birliğin diğer liderlerinin arasından belirip bana doğru ilerledi.

Başta, bütün gece gölgelerden izleyen Kolya'yla Yan'ın yanına gittiğini düşünsem de doğruca yanıma geldi.

Önümde durduğunda gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. Bu, birlik toplantılarının ortasında benimle ilgilendiği nadir anlardan biriydi. Genellikle içeri girerdik, sonra buradan ayrılana kadar bütün gece beni görmezden gelirdi.

Eve mi gidiyorduk?

Jer'i ve artık zamanımızın çoğunu birlikte geçirdiğimiz için Winter'ı özlesem de gidemezdik. Sergei bunu saygısızlık olarak görürdü.

Adrian bana baktığında, kararan bakışları içimi kasıp kavururken sessizliğini korumayı sürdürdü. Bana yönelik her davranışı cinsellik içeriyordu. Bana bakma şekli ya da her hareketimi takip edişi gibi. Sadece benimle konuşurken kullandığı özel bir ses tonu vardı. Beni tatmin etmek için bana dokunmasına gerek yoktu. Orada olması yeterliydi.

Beni dışarı çıkarmasını beklesem de elini uzattı. "Benimle dans et."

Bir anlığına nutkum tutulmuştu, bakışlarım elinden yüzüne çevrildi. "N-ne?"

"Bu dansı bana lütfeder misiniz, Bayan Volkov?"

Yere bakarken Çaykovski'nin keman konçertosunun çaldığını fark ettim. Rai ve Kyle da dahil olmak üzere birkaç çift dans ediyordu.

"Gerçekten dans mı etmek istiyorsun?" Kimse duymasın diye fısıldıyordum.

"Yoksa neden sorayım ki?"

"Ama herkes burada."

"Kesinlikle." Gülümserken elini işaret etti.

Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle elini tuttum. Dans eden herkesi her zaman kıskançlıkla izlemiştim, Adrian'la benim de aralarında olmamızı dilesem de aramız iyiyken bile bunu istemeye asla cesaret edememiştim.

Müziğin ritmiyle yavaşça salınırken, kocam kolunu sahiplenircesine belime doladığında avucumu güçlü omzuna yerleştirdim.

"Dans ettiğini bilmiyordum, Adrian."

"Etmiyorum."

"Şu anda ediyorsun."

"Çünkü güzel görünüyorsun."

"Güzel göründüğüm için mi dans ediyorsun?"

"Harika bir sebep."

"Gerçekten hepsi bu mu?"

"Hayır. Hiçbir şerefsizin sana bakmaması için seni sahiplenmem gerekiyor."

"Bunu daha önce yapmamıştın."

"Daha önce seni koruduğumu sanıyordum ama siktir et. Her halükârda ilgi odağı olacaksan, her adımında yanında olacağım."

"Ve... Beni bir daha saklamaya çalışmayacak mısın?"

"İnan bana, yapabilseydim yapardım. Bana kalsa, seyircilerden uzakta ve güvende olduğun bir yerde sana tapardım. Ancak artık sadece bununla mutlu değilsin, seni bir daha asla uçurumun kıyısına itmem, Lenochka."

Gözlerimde yaşlar birikiyordu, ona sarılıp başımı göğsüne yasladım. Çünkü biliyordum, aramızda farklı bir şeyin yeşerdiğini biliyordum.

Güven.

31
Adrian

Bunu bütün gece boyunca planlamış olsam da uygulamak zordu.

Geçen defa Sergei'nin gazabından *zar zor* kurtulmuş olabilirdim ama bu seferki tamamen farklıydı.

İşin içindeki tek kişi o değildi.

Bir de Lazlo vardı. Lia'yı aile üyeleriyle teker teker tanıştırmasına bakılırsa, yakında onun kızı olduğunu dünyaya duyuracağından hiç şüphem yoktu.

Kendini geri tutmasının tek nedeni, muhtemelen Lia'nın ondan bunu istemesiydi. Ancak Lazlo Luciano, özellikle de hakkı olduğunu düşündüğü şeyler söz konusu olduğunda asla sabırlı bir adam olmamıştı.

Aile meseleleri söz konusu olduğunda acımasız ve merhametsiz olduğu biliniyordu. Sırf bundan dolayı bile kaybedecek vaktim yoktu.

Bu yüzden yemeği bitirir bitirmez ayağa kalktım. Lia, içleri ricayla dolu kocaman gözleriyle bana bakıyordu. O kadar güzeldi ki bu, bazen fiziksel olarak canımı yakıyordu.

Şu anda olduğu gibi.

Bütün akşam yemeğini onun her hareketini gözlemleyerek geçirmiştim; uzun kirpiklerinin kıpırdamasını, konuşurken ya da yemek yerken dudaklarının seğirmesini. Sırf ses tonunu ve sözlerinde yeni keşfettiğim kıvılcımı duyabilmek için Damien'ın onunla konuşmasına izin bile vermiştim.

Lenochka'm yavaş ama emin adımlarla gelişiyordu, bunun hiçbir saniyesini kaçırmak istemiyordum.

Bu yeni bir saplantı biçimi miydi? Muhtemelen. Tıpkı karakteri gibi, ona olan takıntımın da uyum sağlamak adına büyüyeceğinden hiç şüphem yoktu.

Lia zarifçe ayağa kalkıp elini koluma doladı. Genellikle, toplum içinde –ya da yakın zamana kadar yalnızken de– bana dokunmazdı ancak Lenochka'm değişiyordu.

Mesele sadece babasına gidip hayatının o kısmıyla yüzleşmesi ya da adamlarımla Winter'ı korumak için ayak diremesi değildi. Hayatımın, eskiden nefret ettiği suçlu yönleriyle yavaş yavaş bütünleşiyordu. Sanki onu zorlamama gerek kalmadan karım rolünü sonunda kabulleniyordu.

Aksine, artık bir şeyler talep eden oydu.

"Ne yapıyorsun?" diye mırıldandı, küçük bedenini yan tarafıma yaslayarak.

Gül kokusu burun deliklerime dolduğunda, içime çekip hafızama kazıdım. O her zaman yalnızca bana ait bir gül olacaktı; dikenleri kanamama neden olsa bile yolun kenarından defalarca koparacağım dayanıklı güldü.

O *benim* gülümdü.

Dikenleri de egzotik kokusu da benimdi, sadece bana aitti.

Kokusundan dozumu aldıktan sonra konuştum. "Sergei'yle konuşmam gerek, Lenochka."

Başını sallarken, narin boğazı bir yutkunmayla inip kalktı. "Henüz değil. Seni öldürecek."

"Bana bu kadar mı az güveniyorsun? Hmm. Görünüşe göre son zamanlarda seni layıkıyla cezalandırmamışım."

Yanakları koyu bir kırmızıya döndü. "Kes şunu. Daha dün gece yaptın."

"Görünüşe göre yeterli olmamış." Koluna dolanmış elini okşadım. "Bir sorun çıkmayacak."

"Seninle gelmek istiyorum."

"Hayır. Sergei sana pek iyi tepki vermiyor."

"Rai bana bunun bir numara olduğunu, bana sadakatini göstermeni takdir ettiğini söyledi."

Kaşımı kaldırdım. Rai onu yatıştırmak için elinden geleni yaptıysa, Lia'yı gerçekten seviyor gibi duruyordu.

Yine de durum böyle olmasaydı, Lia'nın kaçmasına yardım etmek için bana karşı çıkıp gazabımı riske atmazdı.

"Benim sadakatimi takdir ediyor, seninkini değil, Lenochka. Sergei kim olduğunu öğrendiğinde orada olmanı istemiyorum."

Somurttu. "Kadın olduğum ve varlığımın bir önemi olmadığı için mi?"

"Karım olduğun için. Seni tehlikeye atmaktansa bin kez ölmeyi tercih ederim."

İkna olmadığını görsem de üstelemedi. Yine de kolumu bırakmadan önce tereddüt etti.

Yanaklarını iki elimle kavrayarak yüzünü hafifçe çevirdim, dudaklarımı şakağına değdirdim. Tıpkı daha önce dans ettiğimizde olduğu gibi, seyircilerin gayet farkındaydım. Diğer tüm davetlere kıyasla, bu gece Lia'ya ne kadar yakın olduğumu gördüklerinde hepsi şok olmuştu. Damien'la Kirill de bana ani değişimin sebebini sormuşlardı.

Basitti.

Karım, insanlarla dolu bir odada daima önemli olan tek kişiyken, ona bir yabancıymış gibi davranmaktan bıkmıştım.

Gördüğüm tek kişi oyken.

İsteksizce onu bırakıp Sergei'nin yanına gittim. Bu konuda sessiz kalmış olmasına rağmen o da beni izleyenler arasındaydı.

Lia'nın Yan'ın görüş alanında olduğundan emin olduktan sonra Vor'umuzun yanında durdum. "Konuşabilir miyiz, *Pakhan*?"

"Neden?"

"Seni ilgilendiren bir konu var." Bütün gece beni gözlemleyip hiç şüphesiz hata yapmamı bekleyen Vladimir'e baktım. "Seni de."

Kirill sessiz adımlarla yanımıza sıvışırken gözlüğünü düzeltti. "Ya beni?"

"Beni de." Damien daha az incelikle ortaya atladı. "Neden herkes beni dışlıyor?"

"Bugün değil." Başımı eğerek Kirill'e işaret ettim, neyse ki ne ima ettiğimi anlayıp itiraz etmekte olan Damien'ı sürükleyerek uzaklaştırdı.

Igor, Mikhail hatta Lazlo ve adamları bize bakarken Vladimir'le ben Sergei'yi ofisine kadar takip ettik.

Aslında Lazlo'nun dikkati bendeydi. Geçen hafta onu olabildiğince görmezden gelmiştim, bu konuda bir şey yapmazsam işleri kendi bildiği gibi yapacaktı.

Gelgelelim, yabancılarla ilgilenmeden önce kendi tanıdıklarının çaresine bakmam gerekiyordu.

Ofise girer girmez, Sergei oturma alanına oturdu. Vladimir'le ben de ona katıldık.

"Ne var?" *Pakhan* yumruğunun üzerine eğiliyordu. "Sanırım bir zamanlar hiçbir anlam ifade etmediğini söylediğin karınla ilgili."

"Evet. Onunla ilgili bilmen gereken bir şey var."

"Söylesene, ne olabilir bu?"

"O, Lazlo Luciano'nun kızı."

"*Ne*?"

"Bu da ne demek?" dedi Vladimir, Sergei'yle aynı anda.

Vor doğruldu fakat yumruğunu gevşetmedi. "Bu tatsız bir şaka mı, Volkov?"

"Hayır, *Pakhan*. Hatta Lazlo Luciano'nun sadece benimle çalışmak istemesinin nedeni o. Ben onun damadıyım."

"Bu saygısızlık da neyin nesi?" Sergei'nin sesi sertleşti. "Başından beri beni aptal yerine mi koyuyordun?"

"Hayır."

"O zaman onunla evlenmeden önce kim olduğunu bildiğini inkâr mı ediyorsun?" diye sordu Vladimir.

"Hayır. Başından beri biliyordum. Ancak Lazlo'yla Lia bunu daha yeni öğrendiler."

"Buna inanmamı mı bekliyorsun?" diye tısladı Sergei.

"Sana yalan söylemekle ilgilenmiyorum. İlgilenseydim, bunu bir sır olarak saklardım."

"Neden yapmadın?"

"Düşündüğünün aksine, senden sır saklamaktan hoşlanmıyorum, *Pakhan*."

"Kıymetli karın söz konusu olduğunda pek de öyle görünmüyorsun."

"Onu, karımı bu hayattan korumak için yaptım. Yakın zamana kadar dünyamızla ne kadar sıkı bir bağının olduğunu bile bilmiyordu."

Sessizlik ofisi doldurmasına rağmen ne rahatsız edici ne de boğucuydu. Vladimir derin düşüncelere dalmış, muhtemelen işimi bitirmenin yollarını düşünürken, Sergei konuşmadan önce beni tartmaya devam etti. "Lazlo'yla bağlantısını ne zaman öğrendin?"

"Evlenmeden önce. Lia'yı ona karşı kullanmak niyetindeydim."

"Dur tahmin edeyim, fikrini mi değiştirdin?"

"Hayır. Hâlâ Lazlo'yu birliğin yararına kullanmak niyetindeyim. Güney Amerika kartelleri konusunda yetenekli, bu bize uzun vadede yardımcı olacak. Sadakatim Bratva'ya aittir, ona değil."

"Ama o senin kayınpederin."

"Bu onu müttefik yapar, patronum değil."

"Richard'ı öldürmek teorini desteklemiyor," diye homurdandı Vladimir.

"Sana bunu neden yaptığımı zaten söyledim. Yaşlı bir kadın gibi söylenmeyi bırak, Vladimir."

Bana ters bir ifadeyle bakıyordu. "Peki şimdi ne olacak? Bunun da mı peşini bırakmamızı istiyorsun?"

"Umduğum buydu." Sergei'nin bakışlarıyla buluştum.

"Pakhan," Vladimir elini yumruk haline getirdi. "Arka arkaya iki kez yaptığı saygısızlığı affedemezsin."

Sergei sessiz kalsa da benimle göz temasını kesmedi. Beni kaybetmek istemediğinin tamamen farkındaydım. Lia'yı bu işe bulaştırmamak için Lucianolarla olan ilişkimi açıklamamış olmama rağmen, Sergei de şerefsiz Vladimir de bunun birliğe fayda sağlayacağını biliyordu. Özellikle de Lazlo ve adamlarının ne kadar anlaşmaya kapalı olabilecekleri düşünülürse.

Ancak Sergei eski kafalı, Vladimir ise dik kafalıydı. Ne kadar değerli olursam olayım, örnek olmamı istemedikleri için paçayı sıyırmama izin vermezlerdi.

Sayısız adam bundan daha azı için öldürülmüştü. Eğer kolayca affedilirsem, bu Sergei'nin gücüne ve birliğin onur kurallarına kötü şekilde yansırdı.

Görünüşe göre Pakhan'ın teşvike ihtiyacı vardı, bu yüzden konuştum. "Tek yapman gereken benim kızının V Corp'tan zimmetine para geçirip kaçtığı gerçeğini görmezden geldiğim gibi bu olayı görmezden gelmen."

Sergei de Vladimir de kocaman açılmış gözlerle bana bakıyorlardı. Beni hafife almaları biraz aşağılayıcıydı. Sergei'nin yumuşak huylu kızı Anastasia'nın aslında herkese yalan söyledikleri gibi eğitimine Rusya'da devam etmediğini anlamayacağımı mı düşünmüşlerdi gerçekten?

V Corp'tan zimmete para geçirme olayını araştıran ben-

dim. Ancak suçluyu ortaya çıkarmaya yaklaştığımda, Rai büyük amcasının ve Vladimir'in yardımıyla fonları iade etmenin bir yolunu bulmuştu. Üçü beni kandırabileceklerini düşündüklerine göre sistemimin nasıl çalıştığını bilmiyor olmalılardı.

Anastasia Sokolov erkeklerin gözlerinin içine bakamayacak kadar çekingen, uysaldı ama zekiydi. V Corp'ta staj yaptığı bir yıl boyunca, yabancı bir banka hesabına küçük meblağlarda para göndermeyi başarmıştı.

Yalnızca babasını kandırmakla kalmamış, onu olduğundan daha fazla korumayı görev edinmiş olan Rai ve Vladimir'i de kandırmayı başarmıştı.

Ancak, beni asla kandıramamıştı.

Vladimir şokunu gizledi. "Ne halttan bahsediyorsun, Volkov?"

"Kanıtım var. Belgelendi."

Sergei'nin yüzü kızardı. "Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Seni tehdit edecek olsaydım, dünyanın altını üstüne getirip Anastasia'yı bulur ve günahının bedelini ödemesi için birliğin önünde diz çöktürürdüm. İhanetin cezası ölümdür; bunlar senin sözlerin, *Pakhan*."

Vladimir fırlayıp silahını çıkardı ve bana doğrulttu.

İrkilmedim bile. "Beni öldürmek yalnızca Anastasia'nın cenazesini öne çeker. Adamlarım onu bulmayı, temelli ortadan kaybolmasını sağlamayı görev edinirler."

"Hepsini öldürürsem bunu yapamazlar."

"Bütün adamlarımın burada olduğunu sana düşündüren ne, Vladimir? Belki birkaç tanesi biz konuşurken Anastasia'nın peşindedir."

"Neden şimdi?" diye sordu Sergei. "Bu kartı neden daha önce öne sürmedin?"

"Çünkü artık onu iki amaç için kullanıyorum." Bu ona, Vladimir'e ve Rai'a karşı son kartımdı. Üçü yanımda olursa diğerleri de hizaya girerdi.

Igor, Sergei'nin izinden giderdi. Mikhail genellikle akışına bırakırdı. Kirill'le zaten bilgi alışverişinde bulunuyorduk. O müttefikimdi, özellikle de başına kakıp durduğum sırrı sayesinde.

Geriye sadece Damien kalıyordu, er ya da geç o vahşi atı dizginlemenin bir yolunu bulacaktım.

"Seni tehdit ettiği için ölümü hak ediyor." Vladimir silahını şakağıma dayadı. "İzin ver onu öldüreyim, *Pakhan*."

"*Pakhan*'ımı tehdit etmiyorum. Bir anlaşma öneriyorum. Anastasia'yı fark edilmeden bulmamı istiyorsan, yaparım."

"Yapabilir misin?" diye sordu yavaşça.

"Evet. Tek yapman gereken emri vermek."

Sergei'nin aptal kurallardan daha değerli olduğuma, sistemimin ve varlığımın birliğin en değerli mülklerinden biri olduğuma karar verdiği anı gördüm.

Asla yüksek sesle itiraf etmeyecek olsa da bana tekrar güvendiği âna tam olarak şahit oluyordum.

Yalnızca, eliyle Vladimir'e işaret etti. "Otur. Adrian konuşuyor."

Sergei'nin ofisinden ve Vladimir'in can sıkıcı varlığından ayrıldığımda üzerimden bir ağırlık kalkmıştı.

Zaman alacak olsa da birliğin geri kalanı tahtamdaki

satranç taşları olmaya geri dönecekti. Başından beri oldukları gibi sistemimin bir parçası olmaya devam edeceklerdi.

Koridorda yürürken, görüşümün kenarıyla hareket algıladığımda ayaklarım durdu. Bir ânda etrafım Lazlo, alt patronu Nicolo ve birkaç korumasıyla çevrilmişti.

Nicolo silahını karnıma doğrulttu. Bu, namlunun ucunda bulunma günü değil de neydi?

Lazlo bana ters ters bakıyordu. "Biraz konuşalım, Volkov."

32
Lia

Adrian, Sergei ve Vladimir'le birlikte ortadan kaybolduğundan beri içimde korkunç bir his vardı.

Ona zarar vermezlerdi, değil mi?

Kolya'nın bana söylediğine göre, Adrian'ı yumruklayıp o şekilde eve gönderen Vladimir'di.

Vladimir'le yakın olduğuna göre gidip Rai ile konuşmalı mıydım?

Hayır. Adrian ona güvenmemi istiyordu. Ayrıca, bu kadar davetli varken ona bir şey yapmazlardı.

En azından kendime söylediğim buydu.

Yan'ın bana getirdiği bir kadeh şampanyayı tutarak bir masaya oturdum. Onun ve Kolya'nın etrafta olduğunu bildiğim için kendimi çok daha iyi hissediyordum.

"Aman Tanrım, bu onur konuğunun ta kendisi değil mi?"

Kafamı kaldırdığımda tepemde dikilen Kirill'i gördüm, sonra Damien'la birlikte gelişigüzel şekilde karşımdaki sandalyelere oturdular.

Geçmişte onlara karşı temkinli davranırdım –hatta onlardan korkardım. İkisi de uzun boylu, geniş adamlardı. Ünleri sadece şiddet, işkence ve kana susamışlıktan oluşuyordu. Ancak bunca yıl Adrian'la yaşadıktan sonra, asla onun bazen olabileceği kadar korkunç olamayacaklarını fark etmiştim.

"Onur konuğu mu?" diye sordum Kirill'e.

"Daima ketum olan Adrian, senin için hayatından vazgeçmeyi göze aldı. Buna ne dersin?"

"Adrian, Sergei'yle ne yapıyor?" Damien yanında getirdiği, içinde votka olduğundan emin olduğum bardaktan bir yudum aldı. "Bilmem gereken bir şey var mı?"

"Ben... Zannetmiyorum." Şampanya kadehini ağzıma götürdüm.

Kirill bana dikkatle bakarken gözlüğünü düzeltti. "Şaşırtıcı şekilde... beklediğimden *daha fazlasısın*."

"Neyin daha fazlası?" diye sordum.

"Her şeyin daha fazlası. Konu sen olduğunda Adrian'ın rol yaptığından şüphelenmiştim."

"Öyle mi?" Damien üst dudağından votka damlalarını sildi.

"Elbette. Hepimiz aptal değiliz."

"Sen kime aptal diyorsun?" Damien elini yumruk yaptı. "Dışarı çıkıp bunu test etmek ister misin?"

"Muhtemelen yapmamalısınız," dedim dalgınca. Adrian'ın ortaya çıkmasını umarak merdivenleri izliyordum. "Kirill şiddete başvurmayabilir ama Özel Kuvvetler'de bir tür yüzbaşıydı, bunun Rusya'da çok önemli olduğunu duydum."

Beni karşılayan sessizlikti, onlara baktığımda iki adamın da tuhaf ifadelerle bana baktığını gördüm.

"Ne? Konuşkan olmamam bu şeyleri bilmediğim anlamına gelmez."

"Bu gerçeği de bilmen gerekenler listene ekle, Lia." Damien sırıttı. "Hâlâ Kirill'in kıçını tekmeleyebilir, onu fena hâlde dövebilirim."

"Ya da dilediğin bu." Kirill gülümsedi. "Lia'yı duydun. Şiddet kullanmamam, kullanamayacağım anlamına gelmez. Kaba kuvveti senin gibi aptallara bırakıyorum."

"Sen kime aptal diyorsun?"

Damien'la Kirill atışmaya devam etseler de etrafımda bir şeyler olduğunu fark ettiğimde dikkatim onlardan dağıldı.

Önce Lazlo grubundan ayrılıp tuvalete doğru yöneldi. Kısa bir süre sonra kardeşi Nicolo, farklı bir yönde olsa da onu takip etti. Sonra birkaç İtalyan koruma mevzilerini terk edip etrafa dağıldılar. Bu benim paranoyam olabilirdi ama Adrian'dan bir örüntüyü nasıl tanıyacağımı öğrenmiştim. Birlikte ya da aynı yere gitmemiş olabilirlerdi ama bir şeyler oluyordu.

Bana hesap verecek.

Babamın daha önce söylediği sözler, ayağa fırlamama neden oldu. Damien arkamdan seslense de topuklu ayakkabılarımın yarattığı acıyı görmezden gelerek merdivenlerden yukarı doğru adımlarımı hızlandırırken onu duymuyordum.

Üst kata ulaştığımda Lazlo, Nicolo ve diğerlerinin Adrian'ı odalardan birine girmeye zorladığını gördüm.

Koştum ve onlar kapıyı kapatamadan hızla içeri daldım.

"Kes şunu," dedim Lazlo'ya sert bir sesle. "Söz vermiştin."

"Lia, git," dedi Adrian ifadesiz tonuyla.

"Hayır."

"Sadece sohbet ediyoruz," dedi Lazlo.

"O zaman size katılmamın bir sakıncası olmaz." Kapıyı tekmeleyerek kapattım. "Sonuçta, bunun arkasındaki ana sebep benim."

"Sen değilsin." Lazlo, Adrian'a ters ters baktı. "Onun yalanları."

"Sana yalan söylemedi."

"Yalnızca kendi gündemine hizmet etsin diye gerçeği sakladı," diye araya girdi Nicolo. "Bunu neden yaptığını öğreneceğim."

Babamın yönetimdeki ikinci adamı Nicolo Luciano, kocamın yaşlarında olsa da geleceği görüp bundan hoşlanmamış bilge bir adamın bakışlarına sahipti. Bu nedenle, o geleceği gerçeğe dönüştürmeye katkıda bulunacak herkesi katletmek için zamanda geriye gitmişti.

Geçmişte ona karşı hep temkinli olmuştum hatta Lazlo'ya karşı olduğumdan bile daha fazla. Çünkü babam Don olsa da suç çevrelerindeki herkes, Luciano'ların kanlı vahşetinin ardındaki gerçek dehanın, onun alt patronu olan amcam olduğunu biliyordu.

Rai bir keresinde bana Nicolo'nun düşmanlarının korku içinde sinmesine neden olan gizli işkence odalarından bahsetmişti. Ailesine tehdit olarak gördüğü kişilere karşı sadist ve düpedüz korkutucu olduğu biliniyordu.

Kocamı bir tehdit olarak görmediğinden emin olmak için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

Daha önce babam beni onunla tanıştırdığında, Nicolo benden hoşlanmamış gibi görünmese de bu yalnızca aldatıcı bir görünüm olabilirdi.

"Başka zaman konuşuruz, Lazlo." Adrian yanıma geldi. "Lia'yı eve götürmeliyim."

"Hayır." Öne çıktım. "Kendi hayatımın ikincil rolü olmaktan bıktım, bu yüzden tartışacak bir şeyiniz varsa bunu şimdi yapın."

Lazlo gülümseyerek başını salladı. "Görünüşe göre inatçılığını benden almışsın."

"Harika, o zaman pes etmeyeceğimi biliyorsun." Adrian'ın elini tutup sinirlerinin ortaya çıkmasını engellemek için sıktım. "Onun neyi yanlış yaptığını düşündüğün umurumda değil. Bu adam benim kocam ve oğlumun –*torununun*– babası. Ona zarar verirsen, bırak herhangi bir ilişki kurmayı, seninle bir daha asla konuşmam."

"Lia." Lazlo bana yaklaştı. "Bana yalan söyledi, bizi ayrı tuttu."

"Çünkü beni bu hayattan korumak istedi. Daha önce de aynı sebeple beni bu toplantılara zar zor getiriyordu. Hayatının bir parçası olmakta ısrar eden bendim. Ona kalsaydı, kimsenin beni incitmesi şöyle dursun, bana ulaşamayacakları yaldızlı bir kafeste tutardı."

Don, Adrian'a yeni bulmuş gibi görünen bir saygıyla baktığında, içten içe gülümsedim. Adrian'a ne kadar kızgın olursa olsun, onun koruyucu tarafını anlayacağını bili-

yordum. Bunun ikisinde de ortak olan bir özellik olduğunu varsaymıştım, tahminim doğruydu.

"Bu yine de ona, seni benden alma hakkını vermez."

"Anlıyorum ama zamana bırak, atlatırsın."

"Hayır."

"Lütfen, benim için."

Homurdandı.

Kararlılığının bocaladığını görebiliyordum, bu yüzden son bir girişimde bulundum. Adrian'ın elindeki tutuşum sıkılaştı, sonra fısıldadım. "Lütfen... Baba."

Babamın gözleri büyüdü, bir saniye sessiz kaldıktan sonra konuştu, "Bana... Az önce ne dedin?"

"Bir daha söylememi istiyorsan, Adrian'ı bırakacağına söz ver."

"Şaşırtıcı derecede manipülatifsin, *Carina*."

En iyisinden öğrendim. Gülümseyerek Adrian'a baktım, boş bir ifadeyle beni izliyordu. Bu ne anlama geliyordu? Bana kızgın mıydı?

"Peki." Lazlo daha da yaklaştı.

Bakışlarım tekrar ona döndüğünde umutlarım yükselmişti. "Bana söz ver."

"Adrian'a zarar vermeyeceğime söz veriyorum."

"Teşekkür ederim."

"Şimdi, az önce söylediğin şeyi tekrar et, *Carina*."

Adrian'ın elini bırakıp kısa süre Lazlo'ya sarıldım, sonra geri çekildim. "Teşekkürler, baba."

Boğazını temizlemeden önce afallamış görünerek beni tekrar inceledi. "Tekrar görüşeceğiz, Volkov."

Bunun ardından, odadan çıktı. Adrian'a keskin bakışlar atan amcam ve korumaların geri kalanı da arkasından takip etti.

Kapı ~~arkalarından kapanır~~ kapanmaz, duvara yaslanıp soluklandım. "Tanrım. Ucuz atlattık. Nicolo'nun her şeyi bildiğini anlamalıydım."

Kalbim o kadar yüksek sesle atıyordu ki sanki egzersiz yapmayı yeni bitirmiş gibiydim. Bu tür işkenceli sorgulamın korkutucu olduğunu biliyordum; ama düpedüz dehşet verici olacağını düşünmemiştim.

"Bunu neden yaptın?"

Adrian'ın sessiz sorusu üzerine başımı kaldırdım. Bir eli cebindeyken, daha önceki ifadesiyle bana bakıyordu.

Doğrulup kaşlarımı çattım. "Ne demek, neden? Senin için."

"Sana benim için ona *baba* demeni kim söyledi? Şimdi, seni gözünün önünden ayırmayacak."

"Onun gözünden önünden ayrılmak istediğimi sana düşündüren ne? Ondan hoşlanıyorum ve onunla bir ilişki istiyorum. Ne var bunda?"

"Bilmiyorum. Bir bakalım. Onun lanet bir Don olduğu, hayatının sürekli olarak Rozettiler ve Tanrı bilir edindiği başka hangi düşmanlar tarafından tehdit edildiği gerçeği olabilir mi?"

"Şu anda ikiyüzlü davranıyorsun; çünkü ikimiz de senin hayatının her ân tehlikede olduğunu biliyoruz. Yine de hâlâ seninleyim, değil mi?"

"Seni tehlikeye atmıyorum."

"Ah, o zaman ben Jeremy'yi zar zor doğurduktan sonraki ya da geçen sefer Rai'ın toplantısındaki saldırıya ne demeli?"

"Seni korudum."

"Beni bu hayata zorladıktan sonra."

"Sorunun bu mu? Seni *zorladığım* gerçeği mi?"

"Hayır. Aslında, evet. Ama asıl gerçek, şu anda bunu hâlâ yapıyor olman. Bana kendi kararlarımı vermeme izin verecek kadar saygı duymuyorsun ya da güvenmiyorsun."

"Bu saygı ya da güvenle ilgili değil. Kahrolası güvenliğinle ilgili, Lia. Bunun dışında her konuda tartışabilirim."

"Ama tartışmıyorsun! Sen sadece yol haritası çıkarıp onu takip etmemi bekliyorsun."

"Daha önce bununla bir sorunun yoktu."

"Tabİi ki vardı. Neden o lanet uçurumdan atladığımı sanıyorsun?" Öfke nöbeti geçirmemek için derin nefesler aldım. "Konuşmuyor olmam iyi olduğum anlamına gelmiyordu. Sayısız kez incindim, hem de çok derinden. Her şeyi içime doldurup çürümesine sonra da beni canlı canlı yemesine izin vermeyeceğim. Artık o Lia değilim, Adrian."

Bir saniye sessiz kaldıktan sonra sakin sesi havayı doldurdu. "Bunu görebiliyorum."

"Bana bir şey ver o zaman."

"Kendini tehlikeye atmana ve bu konuda sessiz kalmana izin vermeyeceğim, Lia."

"Demek istediğim bu değildi." Duvardan uzaklaşıp elimi göğsüne koydum. "Artıklarla yetinmekle işim bitti. Senin daha fazlana ihtiyacım var."

"Bana sahipsin, Lenochka. Tamamıma."

"Asıl önemli olan şeye değilim."

"Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?"

"İlgine ve korumana sahip olabilirim ama kalbine sahip değilim."

"Sahipsin."

"Sahip olsaydım bana daha fazla özgürlük tanırdın. Ama hâlâ kapılarının anahtarları bende olmayan duvarlara sahipsin. Bunun çocukluğun yüzünden olduğunu biliyorum, o kapıları açarsan gitmeyeceğime güvenmediğini bilsem de o anahtarları bana vermelisin. Kendimi çoktan sana tamamen açtım; bu yüzden senin de aynısını yapma zamanın geldi. Kendini bırakmanın zamanı geldi."

Adrian'ın göğsü avucumun altında gerildi, sakinliğini korumaya çalışırken bile kalp atışlarının hızla arttığını hissedebiliyordum. "Her şeyi isteyebilirsin, ben de senin olması için yoluma çıkan her şeyi katlederim. Ancak aciz olduğum şeyi sana veremem."

Yaşlar gözlerime hücum etti. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Düşünmüyorum. Gerçek bu."

Kalbim kırılmıştı, parçaları göğüs boşluğuma dağılıp tenime batıyordu. Söylediklerinin doğru olduğuna inanmasam da denediğinde kendini bırakabileceğinden emin olsam da önemli değildi. Kendisi buna inanmazsa ve duygularını kilit altında tutarsa, hiçbir şekilde içeri giremezdim.

Bu hayal ettiğimden çok daha fazla acıtıyordu.

"Lia..." Gözlerimden akan yaşları sildi. "Ağlama."

Elini ittim. "Bana dokunma."

Çenesi kasıldı. "Üzgün olduğunu biliyorum ama sana dokunmamamın söz konusu olmadığını söylemiştim."

"Beni iğrendirsen bile mi?" Bu noktada kırıcı olmaya çalışsam da umurumda değildi. Beni ilk inciten oydu.

Kalbimi söküp önündeki bir tabağa koymuştum, o yalnızca görmezden gelmişti.

Beni çenemden tuttu, cezalandırıcı gözleriyle bana bakabilmek için başımı geriye yatırdı. "Seni iğrendirsem bile."

"Senden nefret ediyorum."

"Lia," diye uyardı.

"Ne, Adrian?"

"Lafını geri al."

"Hayır."

"Yapmazsan, seni sikerek almanı sağlarım."

"Senden yine de nefret edeceğim."

Çenemdeki tutuşunu kullanarak beni duvara yasladı, sırtım sert yüzeye çarptığında nefesim kesilmişti.

Sesi, dudaklarımdaki dudakları tarafından yutulmuştu. Yalvaran, hükmedici ve sert öpücüğü beni cezalandırma, önünde dizlerimin üstüne çökmemi sağlama niyetindeydi.

Fakat çökmedim.

Her zamanki gibi ona boyun eğmek yerine, dilimde metalik bir tat patlayana kadar alt dudağını sertçe ısırdım.

Eğer bunun onu durduracağını düşündüysem, haklı olmaktan çok uzaktım. Bileklerimi tutup başımın üzerinden duvara yapıştırsa da dudaklarımı bırakmadı.

Dili dışarı çıkıp kanı yaladı sonra dudağımı ısırdı. Yaralamasa da vahşi gücü karşısında inledim.

Bu yetmezmiş gibi, diğer elini bacaklarımın arasına kaydırdı. Arsız dokunuşuyla, avucunun baldırımın iç kısmındaki hassas ete doğru yol almasıyla ürperdim.

Külotumu elinde buruşturduktan sonra yırttı. Bu hareketinin her zaman amımı ıslatıp sızlatması tartışmaya kapalıydı.

Adrian iki acımasız parmağını içime sokarak, boğazımdan bir inilti kopardı.

Vay canına.

Bana kaç kez dokunduğu önemli değildi, her dokunduğunda bedenim onun sertliğini ve acımasızlığını, cezalarını ve sadizmini özlüyordu.

Belki de hiç umudum yoktu çünkü içime girip çıkmaya başladığı ân, karnımın alt kısmının kasılmasına ya da göğüs uçlarımın zonklamasına karşı koyamıyordum.

Vücudum gelecek darbeye hazırlanıyordu, dudaklarımdan erotik sesler çıkarken uzuvlarım kontrolsüzce titriyordu.

Tam orgazım olmak üzereyken, Adrian parmaklarını ve ağzını çekerek beni nefes nefese bıraktı.

Dudaklarım morarmış gibi hissederken karıncalanıyordu, ona bakarken göğsüm inip kalkıyordu.

Hızla pantolonunun düğmesini çözerek sert aletini serbest bıraktı. Tek eliyle beni zahmetsizce kaldırıp bacaklarını etrafına sarmaya teşvik ettiğinde muhtaç bir şekilde inledim.

Bacaklarımı etrafına sardım çünkü az önce bana vermediği orgazma ihtiyacım vardı. Adrian genellikle almadan önce vermekle ilgilense de bunun bir ceza olması gerekiyordu, o yüzden bana bu zevki kolayca vermeyecekti.

Daha önceki hazzı yeniden uyandırarak içime girdi. Temposu sert ve uzundu, ilerleyebildiği kadar derine vurma niyetindeydi.

Bileklerim başımın üzerindeyken, tamamen onun insafına kalmıştım ve şu ânda pek merhamet edecekmiş gibi durmuyordu.

Her nefis girişinde, kasıkları şişmiş klitorisime çarparken duvarlarımda karıncalanmalar patlamaya devam ediyordu.

Zevk, tek duyabildiğim ete çarpan et sesi ve daha fazlası için çaresiz hıçkırıklarım olana kadar derinleşip artıyordu.

Çok yakındım, çok... Yakın.

"Beni sevdiğini söyle," diye hırladı.

"Hayır..." Sesim titriyordu.

"Söyle, Lia."

"H-hayır."

Hızı yavaşladığında, neredeyse hayal kırıklığından ağlayacaktım. Bunu bana şimdi yapamazdı.

"Adrian... Yapma..."

Gri gözlerini uzun zamandır bu kadar sert görmemiştim, patlamaya hazır bir fırtına gibiydi. "Kahrolası kelimeleri söyle, Lia."

"Senden nefret ediyorum," diye hıçkırdım. Sürtünmeyi devam ettirmek için kalçalarımı hareket ettiriyordum.

"Söylemezsen, seni şimdi ve burada azmış hâlde bırakırım."

İçimde zar zor hareket edene dek hızı daha da yavaşladı.

"Adrian..."

"Söyle. Şunu."

Duvarlarım yıkılıyordu, şu anda kendimden ve ondan nefret ediyordum. Çünkü bana böyle hissettirip bunu bana karşı kullanıyordu.

En çok da, istesem de bu hisler canımı yaksa da çıkış yolu bulamayacak kadar derine düşmüş olmaktan nefret ediyordum.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım burnumu çekerken.

Adrian'ın hızı neredeyse anında arttı, nefesimi kesen daha derin bir ritimle içime girdi. Tamamen dışarı çıktıktan sonra klitorisimi uyararak tekrar girdi. "Tekrar."

"Seni seviyorum..." Göz kapaklarımın arkasında, ağzımdan çıkan kelimeler kadar şiddetli yıldızlar oluştu. "Seni seviyorum Adrian..."

Orgazm güçlü olmakla kalmamıştı, aynı zamanda bitmiyordu. O kadar uzun sürmüştü ki ağlıyordum, yanaklarımdan ve çenemden yaşlar süzülüyordu.

Adrian dudaklarını benimkilere bastırırken, boşalana dek daha sert ve hızlı şekilde içime girip çıktı. Sıcak menisi, iç duvarlarımı kaplarken gözlerim kapanıyordu.

Ağzımı yalayıp yutmayı, kanını gözyaşlarım ve tükürüğümüzle karıştırmayı bırakmıyordu. Dili benimkine yalvarıyordu, beni tüketip becerdiği kadar sert öperken, parmakları bileklerimin yumuşak etine daha çok battı.

Ağzını benimkinden çekip bileklerimi serbest bırakarak içimden çıktığında, o kadar sersemlemiştim ki bir an için hangi cehennemde olduğumu ya da az önce ne olduğunu unutmuştum.

Titreyen bacaklarım yere değene kadar her şeyi hatırlamıştım.

Ondan kendini bana açmasını istemiştim. O yalnızca reddetmekle kalmamış, bana asla açılmayacağını da acımasızca göstermişti.

Adrian peçete alıp baldırlarımı silmeye başladı. Eline vurup uzaklaştırırken, taze yaşlar gözlerime hücum etti.

"Lia..."

"Çok zalimsin, Adrian."

"Sana hissettiklerini kabul ettirdiğim için mi zalimim?"

"Hayır, bunu bana karşı kullandığın için zalimsin." Başımı kaldırdım. "Kendini bırakmaya hazır olmadığın sürece bana dokunmana izin yok."

Çenesi kasıldı. "Sen benim karımsın, ne zaman istersem sana dokunurum."

"Beni zorlamaya hazır değilsen dokunamazsın."

Bununla birlikte arkamı dönüp kapıya yöneldim, bacaklarım beni yarı yolda bırakmadığı için şükrediyordum.

Eve gitmek isteyerek doğruca dışarı çıktım. Birkaç koruma mülkün etrafına dağılmıştı, gözyaşlarımı görmesinler diye onlardan kaçınmak için elimden geleni yapıyordum. Otoparka girdiğimde Yan'ı aramak için telefonumu çıkardım.

Bunu yaparken elimin tersiyle gözyaşlarımı silsem de çoğalmaya devam ediyorlardı.

"Hadi, Yan. Telefonu aç." Şu anda gerçekten Adrian'la eve gitmek istemiyordum.

Arabamıza doğru ilerliyordum ki soğuk bir şey yan tarafıma battı.

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu, Düşes."

33
Adrian

Lia gittikten sonra bir süre odada dikildim.

Onları yavaşlatmaya çalışsam bile sert nefeslerim, dışarı çıkarken ciğerlerimi yakıyordu.

Aletimi içeri sokup pantolonumu iliklerken hareketlerim sarsaktı.

Çok mu ileri gitmiştim?

Muhtemelen, cevap evetti. Lia söz konusu olduğunda zaman ve mekân duygumu kaybetme eğilimindeydim. Bu gece Sergei'yle Vladimir'den Lazlo'ya kadar beni geren her şeyden bahsetmiyordum bile.

Bunca zaman babasının yanında olma düşüncesi pek aklıma yatmamıştı. Hâlâ da yatmıyordu.

Bu onu tehlikeye atmakla kalmayacaktı. Ayrıca Lazlo'nun tek kızı olduğu düşünülürse her zaman onun etrafında olacağı anlamına geliyordu. Çocuk sahibi olanlar ya da çocuklarını yaşlanınca bulanlar, onları canları pahasına korumaya çalışırlardı. Sergei'yle Anastasia'nın durumu buydu.

Kızı, Sergei kırk yaşındayken doğmuştu. Onu birliğin yöntemleriyle yetiştirirken cezalarını ona asla uygulamamıştı.

Anastasia, onun tek çocuğuydu, onu korumak için varoluşunun tüm kurallarına meydan okumaya hazırdı.

Bu yüzden planımı kabul edeceğini biliyordum.

Lazlo da farklı olmayacaktı. Aksine, Lia'yı kendisine yakınlaştırıp benden uzaklaştırmayı görevi hâline getirecekti.

Ayrıca onları ayırmak adına bir strateji oluşturmama rağmen Lia'nın ondan gerçekten hoşlanıp kızı olmak isteyeceğini hesaba katmamıştım.

Ona baba diyeceğini.

Bu gerçekle memnuniyetsizken, duygulardan ve oradan nasıl atladığını her hatırladığımda göğsümü bulandıran o kahrolası uçurumdan bahsetmeye başladı.

Benden nefret ettiğini söylediği ânda soğukkanlılığımı kaybetmiştim. Ona dokunmak, onu hissetmek, ona tamamen sahip olmak zorundaydım.

Beni sevdiğini fısıldadığı ve sonra bağırdığı ân, hapı yutmuştum.

Bu şehvet değildi. Alakası yoktu.

Uzun zaman önce öldüğümü düşündüğüm yanlarıma dokunmuştu. Ancak bu şimdi veya yakın zamanda başlamamıştı.

Altı yıl önce her evine gittiğimde, işlerimi bitirip onunla akşam yemeği yiyene kadar her saatime baktığımda yaşadığım tuhaf hislerin ardındaki açıklama buydu.

O zamanlar bunun sadece fiziksel ihtiyaçlardan, onu ne kadar çok arzuladığımdan ve bedeninin benimkinin etrafında çözülmesinden kaynaklandığını düşünmüştüm.

Ancak onu ne kadar becersem de ne kadar cezalandırsam da ona duyduğum susuzluğu gideremiştim. Aksine, büyümeye ve keskinleşmeye devam etmişti. Bu, Lia'yı karanlığımın derinliklerine boğmama, bana yönelmekten başka şansı olmasın diye tüm yolları kapatmama neden olmuştu.

Bir noktada kör bir saplantıydı, siyah ve sonsuzdu. Ona daha fazla sahip oldukça daha da kötüleşiyordu. Onu yakın olmaya zorlama yöntemlerim, tüm sınırlar bulanıklaşana kadar şiddetlenmişti.

Bir şeylerin ters gittiğini, durmam ya da en azından yavaşlamam gerektiğini anlasam da ondan ayrılma düşüncesi beni daha kötü bir ruh haline sokmuştu ve ben... Buna bir son verememiştim.

Lia vermişti.

O uçurumun kıyısında durduğunda daha önce hiç hissetmediğim bir acı göğsümde patlamıştı, korku da.

Ardından uçurumdan atlamıştı.

Olanların hepsi benim yavaşlamayı beceremememem yüzündendi. Sonunda onu geri almıştım, terapisti bile geçen hafta ona yaşattığım strese rağmen ruh halinin iyiye gittiğini söylemişti.

Ancak biliyordum, frene basmazsam bu defa onu sonsuza dek kaybedeceğimi biliyordum.

Bu düşünce göğsümü, Lia'nın o kahrolası uçurumdan rüzgardaki bir yaprak gibi yuvarlanışını izlediğim zamandan bile daha fazla sıkıştırıyordu.

Kapıyı açıp dışarı çıktım, hareketlerim kesin ama telaşlıydı.

Annika teyzeyi kaybedip ailemle sıkışıp kaldığımda sevgiye, şefkate ve genel olarak olumlu duygulara layık olmadığımı anlamıştım. Babam bana bu dünyada hayatta kalabilmem için böyle duyguları bir kenara bırakmam gerektiğini öğretmişti. Bunu yapmak çok kolay gelmişti, muhtemelen ebeveynlerimin kişilikleri yüzündendi.

Lia'yla tanışana kadar bu duyguları saptamak, kendimi tanıyıp onları daha iyi anlamak istememiştim.

Onlarla yüzleşmek zor olacaktı ama imkânsız değildi, özellikle de söz konusu Lia ve birlikte inşa ettiğimiz aile olduğunda.

İlişkimizde sadece acı ve soğukluk olduğunu düşündüğüm zamanlar olmuştu. Ancak Lia kimliğini kaybedip sonra eski haline döndüğünden beri belki ikinci bir şans elde ettiğimizi düşünüyordum.

Birbirimizden vazgeçmeyeceğimiz bir şans.

Kaçırmayacağım bir şans.

Kolya'yla Yan merdivenlerin başında bana katıldı.

"Senin burada ne işin var?" diye sordum Yan'a. "Neden Lia'yla değilsin?"

"Bana onunla yalnız kalmamamı söylememiş miydiniz?" Telefonunu çıkardı. "Bir dakika. Beni aramış."

Tabii ki aramıştı.

Arkadaşlıklarından hâlâ nefret ediyordum. Onu kaç kez kurtardığı ya da Lia'nın buna ne kadar ihtiyaç duyduğu umurumda değildi.

Derince nefes alarak dışarı çıktım, telefonumdaki takip cihazını kontrol ederken donakaldım.

Uzaklaşıyordu.

34
Lia

"Luca... Dur."

Ayaklarım ağrıyordu, sebebi yalnızca topuklu ayakkabılarım değildi.

Eski arkadaşım gelip yan tarafıma silah dayayarak onu takip etmemi söylediğinde, yapmıştım. Silahından korktuğum için değil, Adrian'ı öldürmekle tehdit ettiği içindi.

Ayrıca, tüm meselenin çözülmesini istiyordum, böylece hepimiz hayatlarımıza devam edebilirdik. Parktaki o günden beri geri gelip harekete geçeceğini biliyordum. Sadece ne zaman olacağını bilmiyordum.

Babamdan öğrendiklerimden sonra Luca'nın neden benim zarar görmemi istediğini şimdi anlıyordum. Belli ki babamın düşmanıydı, beni başından beri kullanıyordu.

Tıpkı Adrian gibi.

Hayır. Kocam beni kullanmak istemiş hatta kullanmayı planlamış olsa da bunu yapmamıştı. Aksine, kendimi tüm bu olaya dahil etmemden nefret ediyordu.

"Luca." O beni öne doğru sürüklerken, elimi elinden çekmeye çalıştım.

Beni bagaja tıktıktan sonra arabayı buraya kadar sürmüştü. Bu yüzden nerede olduğumuz hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Yine de çok uzakta olmamalıydık çünkü arabayı uzun süre kullanmış gibi gelmemişti.

Ormana benzer bir yerdeydik ya da bir ormanın sınırları dışındaydık. Uzun ağaçlar görünürdeki tek şeydi, karanlıkta canavarların kolları gibi görünüyorlardı. Yolu aydınlatan tek ışık, Luca'nın beni içine çektiği kulübeden gelen ışıktı.

Küçük kulübenin verandası ve zemini ahşaptı. Beni içeri ittiğinde tökezledim, giriş holüne çarpmadan önceki son saniyede dengemi sağladım.

Başka birinin gelmesini bekliyordum ama kimse gelmemişti. Luca silahı hâlâ elindeyken pencereden dışarı bakıp tüm perdeleri kapatıyordu, ben girişte kalmıştım.

Tüylerim soğuktan diken diken olmuştu. Sergei'nin evinden aceleyle çıkmış, ceketimi almamıştım. Bu yüzden üzerimde yalnızca elbisem vardı.

Bakışlarım Luca'dan silahına, ardından kapıya kaydı. Bölgeyi benden daha iyi bildiğini düşünürsek, kaçmaya çalışırsam beni hemen yakalardı.

Ya da belki bana zarar verirdi.

Ayrıca, tüm bunları çözmeden kaçamazdım.

Kolumu tutarken bakışlarımı Luca'ya çevirdim. Siyah asker kıyafetleri giyiyordu, yüzüne gölge düşüren bir beyzbol şapkası takmıştı. Maskeyi çıkarmıştı, en azından artık karanlık bir gölgeden ibaret değildi.

"Şimdi ne olacak?" diye sordum.

Pencereye bakmaya devam etti. "Şimdi, baban senin için bir bedel ödeyene kadar çeneni kapayacaksın."

"Bedel mi?"

Luca arkasını döndü, silahı ileri doğru bakacak şekilde kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Eğer seni canlı geri almak istiyorsa Güney Amerika'daki uyuşturucu sevkiyatından bize bir pay vermesi gerekecek."

"Kim olduğumu sanıyorsun bilmiyorum ama Lazlo Luciano'nun uğruma her şeyi feda edeceği kadar önemli değilim."

"İyi denemeydi ama seni başından beri sakladığımızı unutuyorsun, Düşes. Lazlo, kendi kanından olan tek çocuğunu yok saymayacaktır."

"O hâlde bu doğru mu? Beni gözetliyor muydun?"

"Ne sanıyordun?"

"Peki ya Adrian? Neden bana casusluk yaptırıp sonra da onu öldürmeyi planladın?"

"Çünkü o da bizim için bir tehdit. Lazlo kadar olmasa da onun gibi. Kimliğini bilen tüm korumalarımızı öldürüyordu."

Bunu mu yapıyordu? İçten içe dudak büktüm. Tabii ki yapıyordu. Benim için tehlike oluşturduğunu düşünürse insanları öldüreceğini, onu bu konuda sorgulamayacağımı kendisi söylemişti.

Tekrar Luca'ya odaklandım. "Tahmin edeyim, senin kimliğini ve beni kullanma planını ortaya çıkarmasını istemedin mi?"

"Onun gibi bir şey." Bedenini kanepeye bırakıp elini kanepenin arka kısmına koydu.

"Şimdi uslu, küçük bir Düşes ol ve eski günlerin hatırına benimle otur."

"Hangi eski günler? Bana yalan söylediğin günler mi? Bana bir Rozetti olduğunu neden söylemedin?"

"Anlayamazdın."

"Denerdim."

"Dener miydin? Adrian'ı gözetlemeyi denemeliydin ya da en azından ben onu öldürmeye gittiğimde önüme çıkmamalıydın ama değerinden daha fazla belaya yol açtın."

"Sen tam bir pisliksin, bunu biliyor musun?"

"Teşekkürler."

"Bu iltifat değildi. Bana hayatında ne tür bir rol oynadığımı söyleseydin ve bu konuda samimi olsaydın, sana babam konusunda seve seve yardım ederdim. Sense gidip beni sırtımdan bıçaklamayı seçtin."

Telefonunu aldı, konuşurken hafifçe üzerine vuruyordu. "Dramatik olan sen değil misin, Düşes?"

"Dramatik mi? Evet, sanırım arkadaşım olduğunu düşündüğüm kişinin beni sadece aile husumeti yüzünden kullandığını öğrensem dramatik olabilirim."

"Aile husumeti mı?" Telefonunun üzerinden bana kötü kötü baktı. "Lanet ebeveynlerim senin kahrolası baban tarafından öldürüldü. Geriye kalan birkaç akrabam, beni ailemin kaderinden kurtarmak için kendi işçilerinden olan sahte bir koruyucu aileye verdi. Lazlo bizi yeryüzünden silene kadar asla durmadı, durmayacak. Onun sikik kafasına

bir kurşun sıkmayı tercih etsem de bunu yapamam çünkü o canavar Nicolo, son kalan birkaç akrabamı da yok eder."

Yaptığı korkunç şeylere rağmen kalbim onun için sızlıyordu. Luca çocukluğumuzdan beri öfkeli ve sertti, şimdi bakışlarına hâkim olan kinin sebebini anlıyordum.

Ondan uzak durmamak için ona biraz daha yaklaştım. "Peki ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Bize pay vermesi için onu zorlamayı."

"Bunu kabul etmeyecek."

"Seni canlı istiyorsa edecek."

"Ciddi misin? Bu onun işi, onun yerine beni tercih etmez."

"Bu durumda, cesedini alacak. Belki o zaman ailesini kaybetmenin ne demek olduğunu anlar." Duraksadı. "Amcam seni Lazlo'dan saklamanın gizli silahımız olduğunu söylemişti. Haklıydı."

"Annem... Buna zorlanmış mıydı?"

"İlk başta, sanırım. Sonra onunla evlenen adam aileye ihanet ederek, seni teslim etmeyi reddetti."

"Üvey babam sizden biri miydi?"

"Elbette. Sahte büyükannen ve seni İtalya'dan Amerika'ya götüren adam da öyleydi. Ailen seni kaçırmaya çalışsa da amcam, o gün seni kulübeden alması gereken adamı buldu. Şifre için ona işkence edip sonra onu öldürdü ve seni aldı. Seni Lazlo'dan saklamakla iyi iş çıkardık, ta ki korumalardan biri işkence görürken senin hakkındaki gerçeği Adrian'a açıklayana kadar."

Başım bilgi yükünden dönüyor, bacaklarım beni zar zor taşıyordu. "Benim... Büyükannem sahte miydi?"

"Evet. Gerçek olsaydı, Lazlo seni bulurdu. Annen için tüm lanet dünyayı aradı."

Ah. O hâlde annemi aramıştı.

"Bırak onunla konuşayım, Luca."

Gözlerini kıstı. "Ne hakkında?"

"Pay almanıza izin vermesi hakkında."

"Bu bir işe yaramaz."

"Az önce yarayacağını söyledin."

"Sadece hayatın tehdit altındaysa, Düşes."

"Eğer bana zarar verirsen, aileni yeryüzünden siler."

"Eğer bu plan başarılı olmazsa, o hâlde bunu yapması iyi olur. Kaybedecek hiçbir şeyimin ve kazanacak çok şeyimin olduğu bir noktadayım."

"Ama-" Dışarıdan gelen sesle itirazım yarıda kesildi.

Luca kanepedeki yerinden fırladı, silahı şakağıma dayarken beni kalkan olarak kullanarak önüne çekti. Kapı şiddetle açıldı, Adrian'ın yoğun gri gözleriyle buluştuğumda nefesim kesildi.

Kolya, Yan, Boris ve birkaç koruması da yanındaydı. Hepsinin silahları hazırdaydı.

Adrian'ın tüm tavrı keskinleşip vücudu bana doğru dönerken kalbim hızla atıyordu.

"Senin burada olmaman gerekiyor." Luca'nın ses tonu hafif olsa da bedeninin arkamda kasıldığını hissedebiliyordum. "Şimdi ben onu öldürmeden önce silahlarınızı bırakın."

"Bana ihtiyacın var, Luca," dedim alçak sesle.

"Hayatım buna bağlı değilse yok, Düşes," dedi ve ardından Adrian'a döndü. "Silahlarınız, Volkov."

Korumalarına silahlarını bırakmalarını işaret etmeden önce kocamın bakışları kısa bir süreliğine tekrar benimkilerle buluştu. Onlar silahları bıraktıkları gibi, Luca beni canlı kalkan olarak kullanmaya devam ederken arka kapıya doğru sürükledi.

Birkaç kez tökezlesem de Luca'nın beni sıkıca tutuşu, biz mesafeyi alırken dik durmamı sağlıyordu.

Dışarısı o kadar karanlıktı ki ellerimi zar zor görebiliyordum, yine de Adrian'la diğerlerinin gölgesini çıkarana kadar kapıya bakmaya devam ettim.

Özellikle Luca'nın fevriliğini bildiğim için, korkmadığımı söylesem yalan olurdu. Buna rağmen Adrian'ın burada olması beni biraz olsun rahatlatıyordu.

Ayaklarımın altında çakıl taşları çıtırdıyordu, dalgaların sesi kulaklarıma çarptığında Luca'nın bizi bir uçurumun kenarına getirdiğini fark ettim.

Aşağıda kayalara şiddetle çarpan suya bakarken, derince nefes aldım.

Tıpkı o geceki gibi.

Vücudum titriyor, gözlerimden yaşlar akıyordu. Bu deneyimi tekrarlama düşüncesi beni felç etmişti. Duyabildiğim tek şey kulaklarımdaki nabzın atışı olana kadar dünyanın üzerime gelmesine neden oluyordu.

"Lia."

Kafamı kaldırıp Adrian'ı benden biraz uzakta görünce, korkum biraz azaldı.

"Nefes al, Lenochka. Buradayım."

"Adrian..." Başımı salladım. "O zaman yapmak istememiştim... Şimdi de istemiyorum..."

"Sana bir şey olmayacak."

"Hayır, uzak durmazsan olacak." Luca silahı şakağıma daha sert bastırdı.

Karanlıkta Adrian'ın elinde bir şey parıldadı, silahı fark ettiğimde gözlerim büyüdü.

Luca da bunu fark etmişe benziyordu çünkü tek hızlı hareketiyle beni geri çekti.

Bir mermi ateşlenirken çığlık attım.

Pat!

35
Lia

İzler garip bir şekilde işlerdi.

Onlara inandığımı düşünmesem de onları bir din olarak gören biriyle tanıştıktan sonra görüşüm tamamen değişmişti.

Bu izler olmasaydı, Adrian beni bulamazdı. Kendini hayatıma sokmaz, gitmeyi reddetmezdi.

İzler sayesinde hayatım tamamen değişmişti. Hepsi iyi ya da katlanılabilir değildi. Bir noktada değişiklikten nefret etsem de kesin olan bir şey vardı. Bu değişiklik olmasaydı, sadece beni kurtarmakla kalmayıp aynı zamanda hayatıma anlam katan adamı da bulamazdım. Bana Jeremy'yi vermiş, ondan ya da kendimden kaçmama izin vermemişti.

Şimdi, tek yöne giden bir yol ayrımına geldiğimiz noktadaydık.

Luca'nın ölümüne susamasının üzerinden iki gün geçmişti. Adrian ona ateş edip beni yakalamış, Luca uçurumdan düşerken son saniyede beni kenarından geri çekmişti.

Ertesi gün cesedini nehrin aşağısında bulmuşlardı. Haberi duyduğumda ağlamıştım çünkü patolojik olarak manipülatif olmasına rağmen çocukluğu iyi geçmemişti, yaptıklarını sadece kendisi ve ailesinin hayatta kalabilmesi için yapmıştı.

Babam, olayın yaşandığı gece beni ziyarete geldiğinde çok öfkeliydi. İyi olduğumdan emin olduktan sonra Rozettilerin geri kalanını bulacağına ve onları yeryüzünden sileceğine söz vermişti. Onu ikna etme çabalarımın bir önemi yoktu çünkü kararını çoktan vermişti.

Adrian da benim güvenliğim için onunla aynı fikirdeydi.

Son iki gündür o kadar meşguldü ki onu zar zor görmüştüm. Olay gecesi, uçuruma geri dönmeden önce beni eve bırakmıştı. Dünü babamla uzun toplantılar yapıp ardından birliğe giderek geçirmişti.

Dönmesini beklesem de dönmemişti. Bu gece de aynı olacak gibi görünüyordu.

İç çekerek Jeremy'nin üzerini örttüm, sonra paltomu giyip bahçede yürüyüşe çıkmayı seçtim. Konukevine bakıp Winter'a gitsem mi gitmesem mi diye düşünürken nihayetinde vazgeçtim.

Erken uyuyordu, onu kasvetli düşüncelerimle rahatsız etmemeyi tercih ederdim.

Adrian'a, açılmaya hazır olmadığı sürece bana dokunmamasını söylediğimde, bunu tam anlamıyla yapacağını düşünmemiştim.

Yine de hatalı olan ben değildim. Daha önce ona duygusuz sahip olabileceğimi, onu ikimiz için yeterince sevebileceğimi düşünmüştüm; ama bu çok yorucu ve acı vericiydi.

O kadar acı vericiydi ki ölümün daha iyi olduğunu düşünmüştüm.

Bu yüzden buna bir süre katlanabilsem bile, ne kadar uzak bir gelecekte olursa olsun, bir gün bana karşı hisleri olacağına dair umuda ihtiyacım vardı. Olacağını biliyorsam beklemeye hazırdım.

Evliliğimiz hiçbir zaman bir peri masalı olmamış olsa da birbirimizi önemsediğimizi sanmıştım. Birbirimizi incittiğimizde bile.

Terapistime, onu açıkça severken ve o beni önemsediği hâlde birbirimize acı vermemizin normal olup olmadığını sorduğumda, bunu doğrulamıştı.

Görünüşe göre, stresli olduğumuzda, acımızı en yakınımızdaki kişiden çıkarıyorduk. Benim durumumda, bu kişi Adrian'dı.

Ancak onu daha fazla incitmek istemiyordum. Karşılığında, duygularıma asla karşılık vermeyeceğini düşünerek acı çekmek istemiyordum.

Duygularım ne kadar derinleşirse, evliliğimizde sahip olduğumuz tek şeyin fiziksel bağlantı olduğu aşamaya geri döneceğimizden çok korkuyordum.

O dönemden nefret ediyordum.

Cinsel olarak ne kadar uyumlu olursak olalım, zamanla bunu kaybedecektik. Sonra elimizde hiçbir şey kalmayacaktı.

Çardağa doğru yürürken soğuk gece havası ceketimin altına sızıyordu. Tam girişteyken, arkamdan hafif bir hışırtı geldi.

Adrian.

O olduğunu anlamak için arkamı dönmeme gerek yoktu. Altı yıllık evlilik, onu görmeden bile tanıyacak kadar beni varlığına alıştırmıştı.

Yutkunarak durup ona döndüm. Beyaz gömlekle siyah bir pantolon giyiyordu. Üzerinde kaşmir paltosu vardı, her zamanki gibi yakışıklı görünüyordu. Yemin ederim, kaliteli bir şarap gibi yıllanıyordu.

"Bu soğukta dışarıda ne yapıyorsun?"

Omuz silktim. "Yürüyüş yapmak istedim. Ne? İznin olmadan buraya çıkamaz mıyım?"

"Lia..." Benimle karşı karşıya gelene dek yaklaştı, ona bakmak için başımı geriye eğmek zorunda kaldım. "Bana hâlâ kızgın mısın?"

"Değilim."

"Evet öylesin. Kızdığında dudaklarını büktüğünü biliyor muydun?" Yanağımı okşadı, sonra dudaklarımın kıvrımını. "Tuhaf bir şekilde sevimli."

"Ama kendimi sevimli hissetmiyorum."

"Özür dilerim."

O... Az önce benden özür mü dilemişti? Yüz yıl geçse de bunun olacağı aklıma gelmezdi.

"Sen... Ne?"

"Tam tersini yapmam gerekirken seni kötü hissettirdiğim için özür dilerim. Çocukken sevgi hissetme yeteneğimi kaybetsem de sen yavaş ama emin adımlarla bu duyguları benden çekip çıkardın. Sadece onları çekip çıkarmakla kalmadın, çoktan kaybettiğimi düşündüğüm bir

parçama da sımsıkı tutundun. Senin için zamanda geriye gitmek, o yanımı seninle tanıştığım ân için canlı tutmak istiyorum. Geçmişte, insanların gitmeye mahkûm olduğunu düşünürdüm, bu yüzden birine bağlanmak faydasızdı. Ve bir noktada senin de gideceğini düşündüm. Senin çekimine direndim. Gül kokunun cazibesine, kırılgan yumuşaklığına karşı savaştım. Fakat dayanamadım. Gözden kaybolduğun anda da varlığını arzuladığımda da. Saflığını bozma düşüncelerim, onu koruma ihtiyacına dönüştüğünde de. Sana aşkımın ne kadar farklı olduğunu ne kadar karanlık olabileceğini söyledim ama seni hayatımda kimseyi sevmediğim kadar çok seviyorum. Sana sadece ihtiyacım yok; ayrıca sensiz ve karanlığıma getirdiğin ışık olmadan gerçekten yaşayamam. Daha iyisini hak ettiğini bilsem de gitmene izin veremem, bu yüzden sana layık olmak için elimden gelenin en iyisini yapacağım, Lenochka."

Konuşmayı bitirdiğinde çenesindeki kas gerilmiş, gözlerini camsı bir parlaklık kaplamıştı.

Sonunda yapmıştı.

O... Kendini bırakmıştı.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyordu, onları silme zahmetine girmedim. "Ah, Adrian. Zaten bana layıksın. Beni senden daha iyi anlayan, karanlık bir tünelden geçsem bile beni geri döndürebilecek başka kimse yok. Yalnızca dünyadan sakladığın narin bir çiçek değil, gerçekten karın ve iyisiyle kötüsüyle ortağın olmak istiyorum."

"Daha iyi olmaya çalışacağım. Yine de muhtemelen asla bir kahraman olmayacağım."

"Bir kahraman istediğimi kim söyledi? Seninle tamamen mutluyum, kötü adamım."

"Öyle misin?"

"Kesinlikle." Kollarımı beline doladım. "Seni seviyorum, Adrian, bu bazen canımı yaksa da bundan asla pişman olmadım."

Dudakları benimkilerle buluştu, beni kaldırıp kollarında taşırken cıyakladım.

Epilog
Lia

Beş ay sonra

Hayatın böyle kısa bir sürede bu kadar fazla değişmesi akıl almazdı.

Nasıl bu kadar... Daha iyi olduğu.

Adrian'la ilk tanışmamdan bu yana neredeyse yedi yıl geçmişti. Kan ve ölümle başlasak da karanlıktan çok daha güzel bir şey yeşermişti.

Bir peri masalında yaşıyoruz desem yalan olurdu. Adrian hakkında değişmeyecek bir şey varsa, o da onun kötü adam olduğu gerçeğiydi.

Düşmanı ya da müttefiki olmasına bakmaksızın, herkesi kontrolünün altında tutmak için hâlâ arka planda çalışan türden.

Ben hariç herkes.

Daha fazla deneyeceğini söylediğinde sözünü tutmuştu. Bana daha fazla özgürlük vermiş, her gün bulunmam ge-

reken barınakta kalıcı idari bir pozisyonda çalışmaya karar verdiğimde beni desteklemişti.

İğrenç kontrolcü tarafının ortaya çıkacağını ve reddedeceğini düşünsem de o sadece güvenlik konusunda ısrar etmişti. Winter, hayatını sıfırdan yeniden kurarken artık bana yardım ediyordu. Onun için daha zordu ancak ben her adımda elini tutup kaderi sandığı şeyin üstesinden gelme iradesini bulmasına yardım etmeye çalışıyordum.

Çok geç ya da son diye bir şey yoktu.

Kariyerimi bitiren pat sesini duyduğumda, artık varlığıma ihtiyaç olmadığını düşünmüştüm. Bu dünyada bulunmamın tek sebebi baleydi, o sebep ortadan kalktığında hayatta kalmak için amacım kalmamıştı.

Adrian, yöntemi çok da iyi olmasa bile beni haksız çıkarmıştı. Sonra Jeremy gelmişti, bu sihirli bir çözüm olmasa da onda rol oynamıştı.

Böylece bu kadar yol alabilmiştik.

Artık bir aile olarak dışarı çıkıyor, birlikte daha çok vakit geçiriyorduk; çünkü ne kadar meşgul olursak olalım asıl önceliğimizin farkındaydık.

Aile.

Sadece üçümüz değil, Yan, Kolya, Boris, Winter hatta Ogla. Hepimizin haftada en az bir kez birlikte yemek yemesini ve ardından Scrabble oynamasını bir kural hâline getirmiştim. Adrian homurdansa da hile yapmama yardım ediyordu.

Kocam ve ben geleneksel ailelerden gelmiyorduk, sanırım bu sebeple hayatımızın bu kısmına daha fazla önem veriyorduk.

Gerçi artık geniş bir ailem vardı.

Babam varlığımı öğrendiğinden beri beni yalnız bırakmamıştı. Beni dünyaya kızı olarak tanıtmak için şerefime büyük bir parti bile vermişti.

İlk başta ilgiden pek hoşlanmasam da onu ve ailesini tanımaktan düşündüğümden daha çok keyif alıyordum.

Adrian bunun beni şımartması yüzünden olduğunu söylüyordu ama Adrian yalnızca başka biri daha bana düşkün olduğu için kıskanıyordu.

Beni birliğin davetlerinden birine götürürken kolunu belime doladı. Smokininin içinde o kadar gösterişli görünüyordu ki keşke onu tamamen kendime saklayabilseydim.

Bana tepeden bakıp ender gülümsemelerinden birini sunmasının da hiç faydası dokunmuyordu. "Hazır mısın, karıcığım?"

"Elbette hazırım." Gülümseyip başını eğdim.

"Ne?"

Ceketindeki görünmez kırışıklığı düzelttim. "Ben sadece... Senin koluna girmeyi seviyorum."

"Ben de seninkine."

"Dedi, diğerlerinin önünde bana soğuk davranan adam."

"Asla tekrarlanmayacak bir hata."

"İzin de vermeyeceğim. Artık senden korkmuyorum, biliyorsun."

"Öyle mi?" Eğlenen bir ifade yüzünü kapladığında kaşını kaldırdı. "Korumam gereken bir canavar itibarım var."

Alt dudağımı ısırdım. "Bu beni cezalandıracağın anlamına mı geliyor?"

Sesli bir şekilde homurdandı. "Beni kışkırtma yoksa bunu şimdi yaparım."

"Yap o zaman," diye fısıldadım kışkırtıcı bir şekilde.

"Lia..." Boğuk bir tonla inledi.

Elini tuttum, onu dikkatli gözlerden uzaklaştırarak verandaya çektim.

Adrian beni duvara itip öptü, dudakları titreyen dudaklarıma değdikten sonra dili benimkini buldu. Beni her kollarına aldığında olduğu gibi boğazımdan bir inilti kaçtı. Sanki ilk kez gerçekleşiyormuş gibi birbirimizi her dokunuşta yeniden keşfediyormuşuz gibi hissettiriyordu.

O, öpücüğü daha da derinleştirmeden, ben de etrafımın farkındalığını kaybetmeden önce nefes nefese geri çekildim.

"Adrian... Sana söylemem gereken bir şey var."

"Daha sonra." Dudakları yeniden benimkini arasa da başımı eğdim, boğazımın hassas derisini dişledi.

"Aman Tanrım…"

"Hmm. Sesini seviyorum, Lenochka."

"Seviyor musun?"

"Bunu gerçekten soruyor musun?"

"Adrian..."

Boynumdan aşağıya doğru öperek ilerliyordu. "Ne?"

"Hamileyim."

Yavaşça geri çekilmeden önce dudakları boğazımda durdu, gri gözleri karanlıkta parlıyordu. "Ne dedin sen?"

Elini alıp düz karnıma koydum. "Birkaç test yaptım ve pozitif çıktılar. Doktora gitmemiz gerekiyor ama bebeğimiz olacağından neredeyse eminim."

Kısa süre önce ikinci çocuğumuzun olması konusunda anlaşmıştık, Adrian beni hamile bırakmaya çalışırken çok eğlenmişti. Her fırsatta beni beceriyor, ne zaman arsız olup bu konuda mızmızlansam, bunu Jeremy'ye bir kardeş vermek için yaptığımızı ve ikimizin de çoğunluğun iyiliği adına fedakârlık yapmamız gerektiğini söylüyordu.

Büyük eli karnımı okşadı. "Bebeğimiz burada mı?"

"Evet. Bizim bebeğimiz."

Jeremy bizi bir araya getirmiş olabilirdi, ancak zorunlu bir başlangıçtı. Bu farklı olacaktı, mutluluğa attığımız kalıcı adım olacaktı.

Adrian bana sarıldı, boynuma doğru iç çektikten sonra bana bakınak için geri çekildi. "Ben de seni hamile bırakma sürecinden zevk alıyordum. Her neyse, her güzel şeyin bir sonu vardır."

"Neden bitmek zorunda olsun ki?"

"Tanrı aşkına, Bayan Volkov. Devam etmem gerektiğini mi ima ediyorsunuz?"

"Eh, zorundasın. Jeremy'e hamileliğim bir göstergeyse, ne kadar duyarlı hâle geldiğimi biliyorsun."

Gülümsediğinde, gözleri parladı. "Ah, hatırlıyorum."

Onu ceketinden tuttum. "Şimdi başlayalım mı?"

"Yine, bunu gerçekten soruyor musun, karıcığım?"

Sonra dudakları tekrar benimkilerin üzerindeydi.

Epilog
Adrian

Bir yıl sonra

Çocuk odasının kapısını yavaşça kapatırken, klik sesini olabildiğince sessiz hâle getirdim.

Kızımız Annika'yı uyutmak başlı başına bir görevdi. Jeremy'nin bebek olduğu zamana kıyasla ele avuca sığmıyordu. Sadece doğduktan sonra değil, hamileliği boyunca da böyleydi.

Sık sık gecenin bir yarısı öfkeli tekmeleriyle Lia'yı uyandırıp uyumayı reddederdi. Onlar geçirdiğimiz en uzun geceler olsa da Lenochka'm ve ben eşit derecede uyanık kalarak o gecelerin üstesinden gelmiştik.

Ogla, Annika'nın belalı olacağını söylüyordu, ona katılıyordum.

Jeremy, bir kız kardeşi olacağını öğrendiğinden beri çok mutluydu ve Annika'nın ilk gülümsediği kişi Jeremy olmuştu. Ağabeyi olarak onu koruyacağını söyledi. Oğlumuz küçük yaşta bile oldukça sorumluluk sahibiydi, kız kardeşini nasıl düzgün tutacağını çoktan öğrenmişti.

Ben Annika'yla ilgilenirken, Lia Jeremy'yi yatırıyordu. Bazen yer değiştiriyorduk. Diğer zamanlarda, ikisini de uyurken veya Annika öfke nöbeti geçirirken Lia'nın yarı uyanık hâlde onu uyutmaya çalıştığını görüyordum.

İlk aylar genellikle en zorlarıydı ancak atlatıyorduk. İyi bir gece uykusu çekmenin ne demek olduğunu unutmuş olsak bile.

Hayatım boyunca benden çocuklarım, varislerim olması beklendiğini bilsem de bunun böyle bir deneyim olacağını hiç düşünmemiştim. Bunu Lenochka'mla birlikte yaşayacak olmam, buna sadece katlanmakla kalmayıp aynı zamanda zevk almamın da sebebiydi.

Çünkü bu bizim ailemizdi.

Canım pahasına koruyacağım *ailem*.

Kapıyı kapatır kapatmaz Lia elimden tuttu ve beni odamıza götürdü.

Çıplaktı.

Tamamen.

Siktir. Onu kaç kez çıplak gördüğüm önemli değildi, etkisi hâlâ onu dairesinde ilk kez gördüğümdekiyle aynıydı.

O hâlâ gördüğüm en güzel güldü.

Lia ben yatakta yatana kadar beni itti, pantolonumun düğmelerini çözüp üzerime çıktı. Alt dudağını ısırırken, eleri çoktan sertleşen sikimi okşuyordu.

"Beni kullanacak mısın, Lenochka?" diye sataştım.

"Seni özlüyorum..." diye inledi, beni yavaşça ıslak sıcaklığının içine alırken. "Son zamanlarda sana zar zor sahip oluyorum..."

Ben içine tamamen gömülene dek kendini alçalttıktan sonra başı bir inlemeyle geriye düştü.

Kendine alışması için biraz zaman tanırken titreyen avucunu göğsüme dayadı. Canavarım beni bir şey yapmaya, onu adamakıllı becermeye ne kadar teşvik ederse etsin, onu dizginleyip Lia'nın dozunu almasına izin verdim.

Yavaşça hareket etmeye başladı, sikimin üzerinde alçalıp yükselirken kalçaları artan bir ritimle kıvrılıyordu. Aletim onun içinde kalınlaşırken, alt dudağının kenarını dişlerinin arasına sıkıştırdı. Ama bu sadece yüz hatlarına kazınmış zevk yüzünden değildi. Aynı zamanda diğer her şeyden dolayıydı. Her yukarı aşağı hareketiyle kasıklarımızın buluşma şeklinden ya da onun ıslaklığının aletimden aşağı damlamasından dolayı.

Işıldayan tenini terden bir parıltı kaplıyor, omuzlarında dalgalanan koyu renk buklelerini ıslatıyordu. Göğüsleri zıplıyordu, hızını artırdığında memelerinden süt geliyordu. Uzanıp meme uçlarını çimdiklediğimde, inleyip sızlanmasına neden oldum.

Bazen bunu yapmasına izin vermemin tek sebebi, bana sunduğu manzaraydı. Yine de benim bile sabrımın sınırları vardı.

Onu kalçalarından yakalayıp devirdim, sırtı yatakla buluştuğunda cıyakladı. Sonra ikimizin de zevk aldığı yavaş, telaşsız hızda gitmeden önce hızlı ve sert şekilde içine girdiğimde inledi.

Erotik sesleri havada yankılanıyordu. Hızlanmamı söylüyor, daha fazlası için yalvarıyorlardı.

Sesinin tonu beni daha da sertleştirdiğinde, ona ihtiyacı olanı verdim. Geçmişte beni onlardan mahrum bıraktıktan sonra, zevkle çıkardığı sesleri hafife almıyordum. Şimdi olduğu gibi, onları ne zaman bana sunsa her birini hafızama kazıyordum.

"Ah, Adrian... Evet... Evet..." diye haykırdı, etrafımda boşalırken. Onun zevki benimkini de cezbettiğinde, neredeyse aynı anda ona katıldım.

Orada öylece birbirimizin üstünde yatıyorduk, erişebildiğim her yerine dokunurken yavaşça öpüşüyorduk. Sonra ben saçını kulağının arkasına doğru okşarken birbirimize baktık.

"Çok adisin," diyerek somurttu, parmaklarım göğsümde gezdiriyordu.

"Adi mi?"

"Seni sürmeyi bitirmeme izin vermedin."

"Beni sürmeyi bitirmekten hoşlanmıyorsun. Sadece başlatmayı seviyorsun."

"Belki bitirmeyi seviyorumdur?"

"Bu yüzden mi o pozisyonda hiç orgazm olmuyorsun?"

"Her neyse." İç çekti. "Rahatsız edilmediğimiz için mutluyum."

"Uğursuzluk getirme. Bela bir kapı ötede."

Hafifçe güldü sonra duraksadı. "Hey, Adrian."

"Ne?"

"Sana aldatma konusunda yalan söylediğim zamanı hatırlıyor musun?"

Ruh hâlim bir anda karardı. Bugün kim olduğumuzu şe-

killendirmiş olsa bile hayatımızın o kısmından nefret ediyordum. Ancak en nefret ettiğim şey, o zamanki hislerimdi. Aldatmadığı, benim ona olduğum kadar bana sadık olduğu doğru olsa da bir noktada buna inanmıştım. Bu acı beni ikiye bölmüştü, perişan olduğum için ona zarar vermiştim.

"Neden bu konuyu açıyorsun?" diye sordum.

"Merak ediyorum. Aldattığıma inandıysan neden beni asla terk etmedin? Bu yapılacak en mantıklı şey olmaz mıydı?"

"Benim için değil. Sana hiç sahip olmamaktansa, aldattığını bilsem bile sana sahip olmayı tercih ederim."

Sırıtırken göz kapaklarında yaşlar birikiyordu. "Ah, Adrian."

Gözlerimi kıstım. "Aldatmayı mı düşünüyorsunuz Bayan Volkov?"

"Bunu öbür dünyada bile düşünmem." Kollarını boynuma doladı. "Sen yalnızca âşığım ve kocam değilsin, aynı zamanda en iyi arkadaşım ve her konuda ortağımsm."

"Ve sen de benimsin Lenochka."

"Seni seviyorum, Bay Volkov."

"Seni seviyorum, Bayan Volkov."

Hayatımın geri kalanını, ona bu aşkın tam olarak ne kadar derin ve ilkel olduğunu göstererek geçirecektim.

SON

KOCAM. CANAVARIM.

Gerçek daima göründüğü gibi değildir.

Lia bunun farkında olmasa da yakında olacaktı. Çok yakında.

Bu hayatı ben seçmiştim. Bu yolu. Bu çarpık anlaşmayı.

Lia için şeytanla anlaşma yapmış, kader ve ölümle oynamıştım.

Artık geri dönüşü yoktu.

Onu çalmıştım ve hiçbir hırsızın yapmayacağı gibi ben de onu geri vermeyecektim.

Lia bağımlılığımdı. Takıntım. *Aşkım.*

O benimdi.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR.

REN

renkitap.com

ISBN 978-625-6943-66-7

9 786256 943667

THG 0028258 UZK